

Odată
ÎN CRISTOS,
pe veci
ÎN CRISTOS

*peste 100 de motive din Biblie
pentru care un credincios
adevărat nu-și poate
pierde mântuirea*

*William
MacDonald*

Ediție revizuită – mai 2010

Titlul original în engleză:
Once in Christ, Forever in Christ
de William MacDonald

În românește de Doru Motz
© 2010 Doru Motz

Prescurtări:

NKJV New King James Version
KJV King James Version
NIV New International Version
TEV Today's English Version
LB The Living Bible

„...Un lucrător vrednic de toată cinstea, timp de șaiszeci de ani: profesor, mentor și autor a optzeci și patru de cărți, William MacDonald a fost un om care a avut multe de spus și de scris. Și totuși, pentru cei care l-au cunoscut bine, viața lui a fost aceea care a avut cea mai mare înrâurire. A fost un om care a trăit ceea ce a predicat. Un om smerit, de o amabilitate ieșită din comun, un bărbat al rugăciunii, plin de credincioșie față de Domnul... William MacDonald s-a încrezut în Domnul ca Mântuitor al său la vârsta de 18 ani. Studiile și le-a făcut la Universitatea Tuft, luându-și ulterior masteratul în *business administration* de la Universitatea Harvard. Timp de doi ani a funcționat ca analist de investiții la *Bank of Boston*. Odată cu izbucnirea celui de-al doilea război mondial, s-a înrolat în marina Statelor Unite. În timpul stagiului efectuat în cadrul marinei, a avut câteva ocazii să facă evanghelizare și să predea lecții din Biblie. Tot în acest timp, MacDonald a rămas profund impresionat în urma lecturării vieții lui C.T. Studd. Mai cu seamă, l-a captat următoarea afirmație a lui C.T. Studd: „Dacă Isus Cristos este Dumnezeu și a murit pentru mine, atunci nici un sacrificiu pe care l-aș putea face pentru El nu e prea mare“. Dumnezeu S-a folosit de această afirmație pentru a-l aduce pe William MacDonald la o viață de slujire integrală pentru El.

Între 1947 și 1965, William MacDonald a predat la Școala Biblică Emmaus (actualmente *Emmaus Bible College*) din Oak Park, statul Illinois, SUA, totodată slujind și ca președinte al acestei instituții de învățământ teologic între 1959 și 1965. În următorii opt ani, a călătorit intens în lumea întreagă, predând Cuvântul lui Dumnezeu, după care s-a stabilit în California, unde a pus bazele Programului de Instruire a Internilor în Ucenicie, împreună cu vechiul său prieten și coleg Jean Gibson. Programul acesta a funcționat din 1973 până în 1995, timp în care au fost pregătiți zeci de tineri în slujirea creștină. Începând din 1995, William MacDonald a activat intens ca predicator itinerant, la conferințe creștine, continuând, în același timp, să scrie un număr mare de cărți.

Astfel, dl MacDonald este autorul a 84 de cărți, scrierile sale fiind traduse în peste 100 de limbi. *Comentariul biblic al credinciosului, Noul Testament* a fost publicat în 24 de limbi.

Cu toate acestea, el a trăit în același apartament modest, cu un singur dormitor, timp de 35 de ani, refuzând să accepte vreun câștig personal de pe urma drepturilor sale de autor, ci vărsând tot ce depășea acoperirea nevoilor sale de bază în lucrarea Domnului, făcând donații cu mână largă diverselor misiuni evanghelice și contribuind la eforturile de plantare de biserici.

William MacDonald a plecat acasă la Domnul la vârsta de 90 de ani, la 25 decembrie 2007. În cărțile sale ne-a lăsat o moștenire pe care cititorul o poate folosi la acumularea unor cunoștințe aprofundate despre Biblie și despre Domnul nostru, care a scris-o”.

*Ce-ar putea despărți sufletul de Cristos,
legat fiind cu sfinte legături veșnice?
Odată în El, în El pe veci –
așa dăinuie veșnicul legământ.
Nimic și nimeni nu te va smulge
din ale Mântuitorului
puternive brațe!*

– JOHN KENT

Cuprins

1	Odată în Cristos, pe veci în Cristos / 7
2	În veac nu vor pieri / 11
3	Prin har, prin credință / 13
4	Siguranța credinciosului în Romani 8 / 15
5	Mult mai mult / 19
6	Duhul asigurării / 21
7	În Cristos / 25
8	Mădulare ale trupului / 27
9	Viață veșnică sau neveșnică? / 29
10	Capacitate sau realizare? / 35
11	Asigurare sau incertitudine? / 37
12	Apostați sau alunecați? (Partea I) / 39
13	Apostați sau alunecați? (Partea II) / 55
14	A mărturisi doar cu buzele, sau a avea o viață reală? (Partea I) / 59
15	A mărturisi doar cu buzele, sau a avea o viață reală? (Partea II) / 69
16	Legea sau harul? / 75
17	Părtășie sau relație? / 79
18	Mântuire sau ucenicie? / 81

	19
Rodire sau mântuire? / 85	
	20
Continuare sau păstrare? / 89	
	21
Ocazional sau de regulă? / 95	
	22
Reformare sau regenerare? / 99	
	23
Condiție sau criteriu? / 103	
	24
Izbăvire temporală sau mântuire veșnică? / 107	
	25
Moarte literală sau moarte figurată? / 111	
	26
Răsplată sau ruinare? / 113	
	27
Bruitori sau deficitari? / 119	
	28
Context sau pretext? / 123	
	29
Poziție sau practică? / 125	
	30
Înșelați sau condamnați? / 131	
	31
Disciplină sau distrugere? / 135	
	32
Pasaje suplimentare folosite în sprijinul mântuirii condiționate / 139	
	33
Care e răspunsul? / 151	
	Anexa I / 153
	Anexa II / 157

1

Odată în Cristos, pe veci în Cristos

Încă din primele zile ale Bisericii, această chestiune de importanță vitală a constituit subiectul unor intense dezbateri: Este un credincios mântuit pe veci sau poate el să-și piardă mântuirea prin păcătuire? Pe de o parte, sunt calviniștii,¹ care cred în păstrarea sfinților² sau, mai precis, păstrarea sfinților de către Cristos. Pe de altă parte, sunt arminienii,³ care propovăduiesc că mântuirea este condiționată. Această dispută doctrinară va continua câtă vreme Biserica se va afla pe pământ.

Sinceri să fim, sunt versete din Scriptură care par să susțină ambele puncte de vedere. Astfel, unele versete, dacă sunt luate izolat de context, confirmă, de pildă, credința unui metodist sau a unui penticostal în ceea ce s-a numit posibilitatea „căderii din har”. În plus, există suficiente versete care să-i asigure pe bapțiști și pe mulți alți credincioși că mântuirea lor este asigurată pe veci.

Veți găsi credincioși autentici în ambele tabere. John Wesley, un puternic arminian, și Charles Spurgeon, un puternic calvinist, au avut păreri opuse în această privință, și totuși, cine s-ar îndoi de realitatea experienței convertirii lor? Ambii au fost creștini adevărați. Niciuna dintre părți nu-și poate aroga monopolul asupra nașterii din nou.

Și niciuna dintre părți nu poate pretinde că deține monopolul asupra sfințeniei. Viețile evlavioase ale bărbaților și femeilor din ambele școli de gândire ar trebui să ne atragă atenția să nu-i respingem pe nici unii dintre ei, ca fiind eretici sau să vorbim necuviincios despre ei.

Prin urmare, în discutarea acestei chestiuni unii cu alții, este inutil să încercăm să demonstrăm punctul nostru de vedere, făcând apel la creștini proeminenți. Cealaltă tabără poate face același lucru în egală măsură. Chiar citarea acestor lideri este de valoare numai dacă cuvintele rostite de ei se întemeiază pe Scriptură, sprijinind-o ca o ilustrare a acesteia.

O altă modalitate nefolositoare de a ne angaja în polemici pe această temă este să apelăm la experiența umană. Ca și cum am încerca să rezolvăm această problemă odată pentru totdeauna, adesea auzim următorul verdict: „Dar cunosc un om care...”

Dar prin această afirmație trecem cu vederea faptul că există tot felul de experiențe umane. Și, ceea ce e și mai important, este faptul că o atare afirmație ignoră experiențele spirituale, care trebuie să fie conforme Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a fi cotate ca dovezi.

În formarea convingerilor noastre pe această temă, noi trebuie să ne apropiem de Scriptură *cu toată smerenia*. Sunt probleme la fiecare dintre cele două tabere, în privința siguranței mântuirii, dacă e condiționată sau necondiționată. E o chestiune pe care trebuie s-o privim în față, deschis, cu toată sinceritatea.

Trebuie să confruntăm Scriptura *cu rugăciune*, rugându-L pe Duhul Sfânt să ne dezvăluie adevărul, în studierea aprofundată a acestor chestiuni.

Apoi trebuie să confruntăm Scriptura *obiectiv*. În loc să ne mulțumim doar să căutăm argumente în sprijinul ideilor noastre preconceptuate, ar trebui să avem o atitudine de deschidere permanentă față de ceea ce vrea să ne învețe Duhul. Trebuie să recunoaștem că acest lucru nu e ușor de realizat. Odată ce am adoptat public o poziție în orice chestiune controversată, este dificil să ne schimbăm, mai ales când această schimbare ar presupune o pierdere a prestigiului nostru.

Pentru a studia obiectiv, ne vom ghida după următoarele jaloane:

1. Un verset trebuie studiat în lumina contextului său imediat. Dacă contextul este despre slujire, nu trebuie să aplicăm versetul respectiv la mântuire.

2. Un verset va trebui interpretat în lumina întregului Cuvânt al lui Dumnezeu. Niciun singur pasaj, corect înțeles, nu va contrazice zeci de alte versete.

3. Definițiile trebuie să includă fiecare uzanță majoră a aceluși cuvânt.

4. O doctrină trebuie să se bazeze pe tot ce are de spus Biblia asupra aceluși subiect.

Rezultă limpede din titlul acestei cărți că autorul susține concepția după care un credincios are siguranța mântuirii veșnice. În restul cărții, el se va strădui să prezinte baza biblică aflată la temelie a acestei credințe. Dar, în același timp, el va căuta să explice acele pasaje din Biblie care sunt folosite, de obicei, cel mai adesea pentru a demonstra că un credincios își poate pierde mântuirea.

Unii se vor întreba de ce cităm atât de puține versete din Vechiul Testament, în sprijinul siguranței eterne, și de ce se acordă atât de puțin spațiu pentru explicarea versetelor din Vechiul Testament folosite de către cei care cred în mântuirea condiționată. De ce este aceasta?

Motivul este că acestea nu sunt subiecte clar dezvoltate în Vechiul Testament. De pildă, sunt foarte puține pasaje care se ocupă de viața de după moarte în Cer. Nu există nicio îndoială asupra faptului că credincioșii evrei au fost mântuiți prin credința în Domnul. Și nu am nici o îndoială că aceasta a fost o mântuire veșnică. Deși copiii Domnului aveau o nădejde cerească (Ev. 11:16), principala lor speranță a fost împărăția lui Mesia aici pe pământ. Întregul subiect al unei vieți viitoare de dincolo era învăluit în ceață. Asta are darul să confere semnificație specială anunțului făcut de Pavel că „...Mântuitorul nostru Cristos Isus ...a adus la lumină viața și neputrezirea prin Evanghelie” (2 Tim. 1:10). Adevărurile care existau doar sub formă germinală în Vechiul Testament sunt dezvoltate în toată plenitudinea în Noul Testament.

Astfel, pentru ca nimeni să nu creadă să încercăm să evităm dificultățile prin nediscutarea pasajelor pertinente din Vechiul Testament, trebuie să menționăm că unele din lucrările definitive asupra siguranței condiționate *de asemenea* se rezumă, în principal, la Noul Testament.

NOTE FINALE

1. Calviniștii urmează învățăturile teologului de extracție franceză Ioan Calvin (1509-1564). El a devenit liderul principal al Reformei în Elveția, punând mare accent pe suveranitatea lui Dumnezeu.
2. Păstrarea sfinților nu înseamnă că ei sunt mântuiți prin faptul că rămân credincioși până la sfârșit, dar că, dacă sunt cu adevărat mântuiți, ei vor merge până la capăt. Ca cineva să spună: „Ar fi o cutezanță din partea mea să spun că sunt mântuit” demonstrează că acea persoană depinde, în întregime sau parțial, de prestația sa. Dacă Dumnezeu spune că oricine Îl are pe Fiul are viață chiar acum (1 Ioan 5:12) nu este o cutezanță din partea credinciosului să facă o asemenea afirmație. A o nega însă înseamnă a-L face pe Dumnezeu mincinos.
3. Prin contrast față de calviniști, arminienii urmează învățăturile la care a ajuns teologul olandez Jacobus Arminius (1560-1609), care a subliniat voința liberă a omului, ca principalul factor în mântuirea sa.

2

În veac nu vor pieri

Una dintre cele mai convingătoare declarații pe tema siguranței veșnice a mântuirii credinciosului este cea de la Ioan 10:27-29. Oricine o citește poate fi scuzat pentru credința sa că o persoană născută din nou are asigurată mântuirea pe vecie. De fapt, ar fi greu să vedem cum ar putea cineva ajunge la o concluzie diferită. Dar să examinăm acest text propoziție cu propoziție, bucurându-ne de asigurarea pe care ne-o oferă.

Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viață veșnică; în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu (Ioan 10:27-29).

Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Aceasta este o frază declarativă, care ne spune cine sunt oile lui Cristos. Sunt oamenii care ascultă (aud) Cuvântul Lui, răspund la glasul Lui din evanghelie și sunt mântuiți.

El îi cunoaște și-i recunoaște ca fiind ai Săi. El îi deosebește de necredincioși și de cei cu mărturia mincinoasă. El știe unde este credința adevărată, chiar acolo unde noi nu am bănuț-o, cum este cazul lui Lot (2 Petru 2:7) și al lui Samson (Evrei 11:32).

Ele vin după El (sau Îl urmează). Asta nu este o condiție. El *nu* spune că ele sunt oile Sale *dacă* Îl urmează sau *atâta timp cât* Îl urmează. Mai degrabă, aceasta îl caracterizează pe credinciosul adevărat. În mod caracteristic el Îl urmează pe Cristos (vezi Ioan 10:4-5). Spun „caracteristic” deoarece nimeni nu face acest lucru la perfecție. Încă suntem „tentați să ne abatem... tentați să-L părăsim pe Dumnezeu, pe care-L iubim”. Dar Păstorul Își ia răspunderea de a readuce oaia rătăcită la calea cea dreaptă.

Eu le dau viață veșnică. Din nou, avem o făgăduință necondiționată sau fără precondiții. Viața veșnică este un dar. Or, un dar cu precondiții nu mai e deloc un dar! Oricine s-a predat pe sine Domnului Isus Cristos, ca să-i fie mântuit sufletul, poate

ști, bazându-se pe Cuvântul lui Dumnezeu, că are viața veșnică.

În veac nu vor pieri. Gândiți-vă o clipă la consecințele care ar urma, dacă o singură oaie a lui Cristos ar pieri vreodată. Ar însemna atunci ca Cristos să-și fi călcat promisiunea! El nu ar mai fi Dumnezeu. Sfânta Treime ar înceta să mai existe, și nu ne-am mai putea bizui deloc pe Biblie. Iar noi ne-am afla mai departe în păcatele noastre. Dar asemenea lucru nu se poate întâmpla, întrucât împlinirea acestei făgăduințe depinde în întregime de Cristos, iar nu de oile Sale.

Și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Isus Cristos, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, garantează că oile Sale sunt ținute în mâinile Sale puternice; și nimeni nu le poate smulge, oricât ar încerca.

Arminienii argumentează însă: „Nimeni *altul* nu le poate smulge, dar un credincios *se poate* smulge [din mâinile Sale]”. Este o afirmație bizară – adică un creștin adevărat să aibă mai multă putere decât oricare altul din întregul univers?! Nimeni – și aici sunt incluse și oile – nu se poate smulge din mâna tare a Păstorului.

Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți. Pentru a sublinia și mai mult siguranța credinciosului, Isus afirmă că adevărații creștini sunt darul pe care I l-a făcut Tatăl Fiului Său. Dacă un singur credincios s-ar putea smulge din mâna lui Cristos, atunci ar fi de conceput că toate oile Sale ar putea face acest lucru. Și nu numai că ar putea-o face, dar probabil că ar proceda așa! În cazul acesta, darul lui Dumnezeu către Fiul Său nu ar mai exista. Căci ce fel de dar ar fi acesta? Negreșit, ar fi nevrednic de Tatăl ceresc.

Nicidecum, ci Tatăl este mai mare decât toți, adică, este mai mare decât toate celelalte puteri din univers și, cu siguranță, mai mare decât tăria unei oi. În cuvântul „toți” sunt cuprinse și oile.

Nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Având în vedere această minunată asigurare, este o îndărătnicie ca unii oameni să obiecteze, spunând că o oaie autentică a lui Cristos poate să decidă că el sau ea nu mai vrea să fie oaie, putându-se astfel smulge din mâna Tatălui!

Argumentul nu stă în picioare. „Nimeni” este un termen absolut, neadmițând nici o excepție. Textul inspirat nu spune: „Nimeni, cu excepția unei oi oarecare a lui Cristos”. Prin urmare, nici noi nu trebuie să facem nicio excepție.

3

Prin har, prin credință

Ori de câte ori mă gândesc la siguranța veșnică a credinciosului, unul dintre primele pasaje care îmi vine în minte este cel de la Efeseni 2:8-10.

Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele (Ef. 2:8-10).

Mântuirea este prin har. Asta înseamnă că nimeni nu o merită. Este darul nemeritat al lui Dumnezeu către cei care merită pedeapsa veșnică. Este totul în schimbul a nimic, pentru unul care nu merită nimic. Este un dar, care, odată ce a fost dat, nu va mai fi niciodată retras (Romani 11:29). Darul este necondiționat. De îndată ce ai adăugat condiții, nu mai e har, ci devine o datorie; or, Dumnezeu nu Se lasă îndatorat nimănui (Romani 11:35). Harul cu condiții nu mai e deloc har. Singura modalitate prin care se poate asigura cineva de mântuirea sa este când acea mântuire este prin har (Romani 4:16).

În Efeseni 2:8-9 Pavel le reamintește efesenilor că prin har au fost mântuiți. Atunci când prin credință L-au primit pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor, au fost mântuiți, fiind în continuare mântuiți. N-au existat niciun fel de precondiții. A fost un eveniment spiritual cu rezultate continue. Niciun fel de cerințe de ordin juridic nu fuseseră impuse asupra lor, cu amenințarea unei posibile condamnări eterne. Nu este niciun „dacă” după cuvântul „mântuiți”; este un cuvânt care lipsește cu desăvârșire.

Dumnezeu dăruiește mântuirea în dar, gratuit, dar păcătosul trebuie s-o primească, s-o accepte. Or, tocmai aici intervine credința. Credința este încrederea implicită în Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul nu-i constrânge pe oameni. El nu duce pe nimeni în cer care nu dorește să fie acolo. Pentru a fi mântuit, fiecare trebuie să-L primească pe Isus Cristos printr-un hotărâtor act al credinței. Credința nu este meritorie și, prin urmare, nu lasă loc mândriei. Nu *cantitatea* credinței contează, ci *Obiectul* acelei credințe!

Când Pavel adaugă *și aceasta nu vine de la voi*, e de înțeles ca unii oameni să creadă că el se referă aici la credință. Și apoi, de aici ei trec mai departe, trăgând eronat concluzia că Dumnezeu le dă credință unora, pe când altora nu le dă. Aceasta este însă o concluzie ciudată. Antecedentul lui *și aceasta nu vine de la voi* este mântuirea prin har, prin credință.¹ Ceea ce spune Pavel este că nu există niciun lucru demn de laudă pe care să-l poată face cineva ca să fie mântuit sau, cel puțin, să-l aducă drept contribuție la mântuirea sa. Tot meritul îi aparține lui Cristos, nimic nemairămânându-i credinciosului [de făcut].

Cum am văzut, mântuirea este darul gratuit al lui Dumnezeu. Când face El o promisiune necondiționată de viață veșnică, niciun fel de restricții nu se mai pot adăuga ulterior care să anuleze acea promisiune. Când dăruiește El un dar, nicio lege ulterioară nu mai poate anula acel dar.

Mântuirea *nu este prin fapte, ca să nu se laude nimeni*. Nu este nici un lucru meritoriu pe care îl poate face cineva ca s-o câștige.² Altminteri raiul ar fi plin de oameni care s-ar lăuda cu propriile lor realizări. Mântuirea este, de la început până la sfârșit, lucrarea lui Dumnezeu. Omul nu este decât beneficiarul fericit al acesteia. El este, și pe veci va fi „doar un păcătos mântuit prin har”. Harul și faptele se exclud reciproc (Romani 11:6).

Versetul 10 subliniază că faptele nu sunt mijlocul prin care suntem noi mântuiți, ci urmarea sau rezultatul mântuirii. Ele nu sunt rădăcina, ci roada. Noi nu suntem mântuiți *prin* fapte bune, ci *pentru* fapte bune. Acesta este scopul pentru care am fost creați în Cristos Isus. Înainte de a fi mântuiți, Dumnezeu a pregătit faptele bune pe care să le facem noi în viața noastră de credincioși.

De-a lungul veacurilor trecute, milioane de oameni și-au pus siguranța lor veșnică, s-au odihnit, rezemându-se pe adevărul lui Dumnezeu cuprins în aceste versete din Efeseni 2, și niciunul nu a rămas dezamăgit, ci a ajuns, în cele din urmă, în Cer!

NOTE FINALE

1. Ca în spaniolă, franceză și latină, textul original folosește substantive și adjective de genul masculin, feminin sau (în greacă) neutru. Întrucât termenii pentru *har* și *credință* sunt ambii de genul feminin în greacă, dacă Pavel ar fi dorit să se refere la unul dintre ei, ar fi folosit forma feminină. Dar el a folosit un cuvânt de genul neutru, referindu-se la întreaga propoziție precedentă *prin har ați fost mântuiți prin credință*.
2. Într-un sens, chiar credința este o faptă (Ioan 6:28-29), dar nu este o faptă meritorie. Înseamnă, pur și simplu, să-L credem pe Cineva care nu poate spune decât ceea ce este adevărat.

4

Siguranța credinciosului în Romani 8

Nicăieri în Biblie nu este mai clar și mai temeinic prezentată siguranța credinciosului decât în al optulea capitol din Romani. În acest citat din Romani, Pavel acumulează adevăr după adevăr, arătând că nimeni și nimic nu poate să-i răpească credinciosului destinul său veșnic cu Cristos în Cer.

În versetele 29 și 30, apostolul descrie cinci pași din marele program al lui Dumnezeu pentru noi, din veșnicie în veșnicie.

Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte El i-a și predestinat să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a predestinat, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat i-a și îndreptățit, iar pe aceia pe care i-a îndreptățit i-a și proslăvit.

El ne-a cunoscut mai dinainte. Asta înseamnă că El i-a cunoscut din veșnicia trecută pe cei care Îl vor alege pe Cristos ca Mântuitor. Dumnezeu l-a cunoscut și pe Israel (Romani 11:2). Asta înseamnă că El a ales acea națiune ca popor al Său pământesc.¹ Cu siguranță, asta nu înseamnă că poporul Israel l-a ales pe El, căci istoria israeliților arată că ei nu l-au ales, de fapt. Harul a fost totul. Și totuși, cunoștința dinainte a lui Dumnezeu nu-l absolvă pe om de responsabilitatea lui.²

El ne-a predestinat. Țelul urmărit de Dumnezeu a fost ca cei pe care i-a cunoscut mai dinainte să fie asemenea Fiului Său – moral, spiritual și fizic, într-un trup slăvit.³ Toți cei care cred în Domnul Isus sunt fii ai lui Dumnezeu. Dar El are un singur Fiu unic. Și Tatăl a stabilit ca Isus să aibă locul de onoare supremă (*întâiul născut*) printre ceilalți fii și fiice ale Sale.

El ne-a chemat. Preștiința și predestinația Sa au avut loc înainte de întemeierea lumii. Chemarea Sa a avut loc în timp. Într-un sens real, El îi cheamă pe toți cei care aud predicarea evangheliei (Apo. 22:17). Dar aici apostolul se gândește la eficacitatea

acelei chemări în cei care răspund la evanghelie, fiind convertiți.

El ne-a îndreptățit. Când ne pocăim și credem, Dumnezeu ne declară drepti (neprihăniți). El ne achită de orice acuzație împotriva noastră. Este mai mult decât a fi declarați nevinovați. El, realmente, ne atribuie neprihănirea Lui, ne socotește neprihăniți. Noi stăm înaintea Lui îmbrăcați în neprihănirea Lui, în dreptatea Sa.

Acesta nu este un verdict condiționat, care să depindă de îndeplinirea de către noi a anumitor fapte, ci este o declarație făcută odată pentru totdeauna, că păcătosul care crede este achitat de orice acuzație. Întrucât lucrarea jertfitoare a lui Cristos a ispășit pentru toate păcatele comise de păcătosul credincios de la naștere până la moarte, Dumnezeu, Judecătorul, nu mai găsește niciun singur păcat în zăpăc pentru a-l pedepsi cu moarte veșnică.

El ne-a proslăvit. Aici este cheia din lanțul cu cinci verigi care dezleagă întreaga argumentație! Duhul Sfânt plasează cu îndrăzneală verbul la timpul trecut – El *ne-a proslăvit* – deși actualele noastre neputințe ne tot amintesc că nu am atins încă acea stare proslăvită. Ideea de aici este că dacă cineva a fost îndreptățit, proslăvirea Sa este tot atât de certă ca și cum ar fi avut deja loc.

Dar Pavel nu a terminat încă. În restul capitolului, el demonstrează concludent poziția imbatabilă a persoanei care este în Cristos, iar apoi cercetează cu de-amănuntul întregul univers pentru a găsi vreun lucru care să-l poată despărți pe credincios de dragostea lui Dumnezeu – dar nu găsește niciunul!

Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica pără împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Cristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi! Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foamea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia? După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat”. Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici vreo altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru (Romani 8:31-39).

Apostolul demonstrează aici cu încă cinci argumente solide că nimeni nu ar putea fi mai sigur că va petrece veșnicia în Cer decât persoana care și-a pus încrederea în Cristos, luându-L ca Mântuitor al său.

Dumnezeu este pentru noi. Întrucât Dumnezeu este de partea noastră, adversarii noștri sunt adversarii lui Dumnezeu. Nimic nu poate fi mai zadarnic decât să lupte

cineva împotriva lui Dumnezeu. Niciun atac împotriva noastră, până la urmă, nu va reuși.⁴

Cel mai mare îl cuprinde pe cel mai mic. Dumnezeu a făcut deja jertfa supremă, trimițându-L pe Fiul Său pe pământ. Și El deja a dăruit cel mai mare dar, dându-L pe Domnul Isus să moară pentru noi toți. Urmează că împreună cu El ne va da gratuit toate lucrurile. Și în „toate lucrurile” se cuprinde și darul mântuirii desăvârșite, complete și eterne. Întrucât este un dar gratuit, el este necondiționat și nu depinde de proba purtării noastre. Totul depinde de generozitatea Dăătorului, și nu de meritul receptivului.

Nimeni nu ne poate acuza. Adică, nimeni nu ne poate acuza pe drept sau cu succes. O, da, diavolul ne acuză zi și noapte (Apo. 12:10). Dar ce importanță are, când neprihănirea lui Dumnezeu ne-a fost trecută în contul nostru?

*Ce acuze ar putea să-mi azvârle-n față
Pârâșul sufletului meu?
Le știi și eu prea bine și alte mii de rele;
Jehova nu găsește însă niciuna.*

– Samuel W. Gandy

Nimeni nu ne poate condamna. Motivul constă în faptul că Cristos a murit, purtând osânda noastră pe cruce. El a înviat, ca dovadă că Dumnezeu este pe deplin satisfăcut de lucrarea Sa încheiată în beneficiul nostru. El stă acum la dreapta lui Dumnezeu ca Mare Preot și Avocat (Apărător) al nostru. El mijlocește pentru noi, asigurându-ne că prin puterea Sa nemărginită ne păstrează în deplină siguranță.

Nu este nicio condamnare pentru cei ce sunt în Cristos Isus. Plata păcatului lor a fost achitată în întregime; or, Dumnezeu nu mai pretinde din nou această plată.

*Întrucât Tu mi-ai câștigat eliberarea de vină,
Îndurând în locul meu
Întreaga mânie divină,
Dumnezeu nu va pretinde încă o plată –
Mai întâi din mâna însângeraată a Garantului meu,
Și-apoi și din partea mea.*

– Augustus M. Toplady

*Nu mai e nicio condamnare, nici iad pentru mine!
Al său chin și foc ochii mei nu le vor vedea!
Gata, s-a terminat! Nu mă mai așteaptă nicio sentință;
Pentru mine, moartea bold nu mai are,
Deoarece Cristos, Domnul meu, m-a salvat
Și-n veci mă va ocroti cu aripa Sa!*

– Paul Gerhardt

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

Nimic nu ne poate despărți. Fiind cuprins de un avânt sfânt, Pavel răscolește timpul și spațiul, căutând să găsească măcar ceva care l-ar putea despărți pe credincios de dragostea lui Dumnezeu, care este în Cristos Isus, Domnul nostru. Dar căutarea lui se dovedește zadarnică.

Observați expresia: *nici vreo altă faptură*. Unii susțin că, deși nicio altă faptură nu-l poate despărți pe credincios, totuși el se poate despărți singur. Aceasta nu constituie o modalitate demnă de mânuire a Cuvântului lui Dumnezeu! Și credinciosul însuși este inclus în expresia: *orice altă faptură*. Duhul Sfânt insistă că nimeni și nimic, inclusiv credinciosul însuși, nu-l poate despărți de dragostea lui Dumnezeu.

Ce nevoie mai avem să argumentăm? Ce nevoie mai avem de martori?

NOTE FINALE

1. Alegerea Israelului nu a fost în vederea mântuirii, ci a unui *rol* pe care să-l joace în planurile lui Dumnezeu. Mulți aleși din Israel nu au fost Israelul adevărat (Romani 9:6), adică nu au avut o relație vie cu Dumnezeu. Întrucât a fost posibil ca israeliții (de pildă, Core) să se piardă, pot cei „aleși... în El” (Ef. 1:4) să fie pierduți? Nicidecum, căci alegerea Israelului s-a întemeiat doar pe nașterea fizică, pe când, alegerea creștinului se bazează pe nașterea din nou. Ca atare, noi avem viață veșnică, nepuțând pieri niciodată (Ioan 3:16). *ed.*
2. Ca în orice relație omenească de dragoste (*dragostea neschimbătoare a lui Dumnezeu* este tema conclusivă a capitolului 8 din Romani), dacă un bărbat alege o fată să-i fie obiectul iubirii sale, urmează atunci că ea nu mai are de ales? O, nu, căci și ea alege să-l iubească, iar Noul Testament e plin de asemenea chemări de „a veni”, „a primi”, „a crede”, „a se încrede”, etc. *ed.*
3. Cum am observat mai înainte, predestinația nu are de a face cu *locul unde* se vor afla cei care-L primesc pe Cristos (în Cer sau în iad), ci cu *ceea ce* vom fi, prin harul lui Dumnezeu (vezi și Ioan 1:11-12). *ed.*
4. Hărțuit de dușmanii săi din Geneva și de forțele din restul Elveției, care se împotrivau Reformei, Calvin a făcut din Romani 8:31 ceea ce noi am numi astăzi „versetul de aur” al vieții sale.

5

Mult mai mult

Căci pe când eram noi încă fără putere, Cristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiți. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva, dar pentru binefăcătorul lui poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci dacă atunci când eram vrăjmași am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos, prin care am căpătat împăcarea (Romani 5:6-11).

Cuvintele *mult mai mult* necesită atenție specială în pasajul acesta despre siguranța credinciosului. Iată firul argumentației:

Cristos a murit pentru noi pe când nu eram nici neprihăniți, nici buni. De fapt, eram niște păcătoși răi, lipsiți de tărie. Cu alte cuvinte, nu aveam nimic cu care să ne mândrim în fața lui Dumnezeu. Nu era nimic în noi care să atragă dragostea Sa. Dimpotrivă, existau motive puternice pentru care El, Cel Sfânt, să *nu* ne iubească. Și totuși, tocmai pe când eram în condiția aceasta de totală nevrednicie, ne-a iubit Dumnezeu, trimițându-L pe Cristos să moară pentru noi!

Asta ne conduce la primul *mult mai mult*. Dacă Domnul ne-a iubit pe când noi eram atât de nevrednici de iubire, cu atât mai mult ne va mântui El de mânia veșnică acum, când suntem îndreptățiți prin sângele Lui. Întrucât L-a costat atât de mult să ne socotească neprihăniți, oare va îngădui El vreodată să-I alunecăm din mână? Ne va lăsa El să plecăm de la El? Este o întrebare care reclamă un hotărât „Nu”!

Pe lângă toate celelalte sechele ale noastre, eram vrăjmași ai lui Dumnezeu. Veți zice că e suficient să ne împiedice să primim vreo îndurare de la El. Dar tocmai pe când eram noi dușmani aprigi ai Săi, ne-a împăcat El cu Sine prin moartea Fiului Său.

Și acum al doilea *mult mai mult*. Prin lucrarea Domnului Isus de la Calvar, Dumnezeu ne-a pus la dispoziție o cale prin care putem fi împăcați cu El. Atunci când ne pocăim, crezând în Cristos, este îndepărtată vrăjmășia. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos” (Rom. 5:1). Dacă costul împăcării noastre a fost moartea Fiului lui Dumnezeu, cu atât mai mult vom fi mântuiți prin viața Sa. Dacă Cristos a murit pentru noi când eram vrăjmașii Lui, ne va lăsa El oare să pierim acum când suntem prietenii Lui?

Dar cum suntem noi mântuiți prin viața Sa? Prin asta nu se înțelege viața Sa ca Om pe când trăia aici pe pământ, ci înseamnă viața Lui actuală, la dreapta lui Dumnezeu în Cer, unde El este Apărătorul (Avocatul) nostru, Mijlocitorul nostru, Marele nostru Preot și Păstorul nostru.

În acest punct este bine să ne reamintim că mântuirea are trei timpuri gramaticale:

Trecut. *Am fost mântuiți* de pedeapsa veșnică a păcatului când ne-am încrezut în Cristos. Când a murit El, toate păcatele noastre erau în viitor, iar El a plătit pedeapsa pentru toate.

Prezent. Noi *suntem mântuiți* de puterea păcatului. Asta se înțelege prin cuvintele *mântuiți prin viața Lui*. Dacă siguranța noastră zilnică ar depinde de jalnicele noastre realizări, am fi cu toții pierduți. Suntem apărați, păziți și păstrați prin mijlocirea Sa. Suntem păziți pentru că El pledează cauza noastră. Suntem în siguranță pentru că El ne reface când ne rătăcim.

Viitor. Noi *vom fi mântuiți* de însăși prezența păcatului. Asta se referă, desigur, la acel timp când vom fi în Cer, unde vom fi liberi de orice urmă de păcat.

Argumentația este convingătoare. Dacă Dumnezeu ne-a mântuit de mânie prin faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru noi, El nu ne va lăsa niciodată să suferim acea mânie. Dacă am fost împăcați cu Dumnezeu prin sângele lui Cristos pe când eram vrăjmași, El ne va asigura mântuirea noastră încontinuu prin actuala slujbă de mijlocire a lui Cristos pentru noi.

6

Duhul asigurării

Nicio discuție pe tema siguranței mântuirii veșnice a credinciosului nu este completă fără să ne referim și la lucrarea Duhului Sfânt. El însuși este cheazășia că orice credincios autentic va ajunge, în cele din urmă, în Cer.

Fiecare copil al lui Dumnezeu are Duhul Sfânt. „Dacă n-are cineva Duhul lui Cristos, nu este al Lui” (Rom. 8:9). Isus le-a promis ucenicilor că Duhul adevărului va fi în ei (Ioan 14:17), iar Pavel ne reamintește că trupul nostru este templul Duhului Sfânt (1 Cor. 6:19).

Odată ce Duhul Își stabilește reședința într-un credincios, El rămâne pentru totdeauna. Promițându-ni-L, Mântuitorul a zis: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor [în greacă: Paraclet, adică Apărător, Ajutor], care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14:16). Este o făgăduință necondiționată. Nu se sugerează deloc că Duhul ar putea pleca de la noi, dacă-L întristăm.

A treia Persoană a Sfintei Treimi este dăruită creștinului ca o pecete:

El [Dumnezeu] ne-a și pecetluit... (2 Cor. 1:22).

...ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit (Ef. 1:13b).

Pecetea ne vorbește despre dreptul de proprietate și despre siguranță. Oricine are Duhul este posesiunea lui Dumnezeu. În acest sens, pecetea este similară semnului făcut cu fierul roșu asupra vitelor sau petei de vopsea de pe oi, care-l identifică pe proprietar.

Fiind pecetea, Duhul Sfânt garantează păstrarea în siguranță veșnică a copilului lui Dumnezeu.

Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării (Efeseni 4:30).

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

Ziua răscumpărării este acel timp când vom primi trupurile noastre proslăvite. Tot așa, desigur, cum avem pecetea, avem și siguranța că vom ajunge, la urmă, în Cer.

Duhul Sfânt le este dat copiilor lui Dumnezeu și ca o arvună:

El [Dumnezeu] ne-a... și pus în inimă arvuna Duhului (2 Cor. 1:22).

Și Cel ce ne-a făcut pentru aceasta este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului (2 Cor. 5:5).

Arvuna este o garanție că plata finală se va face. Când cineva cumpără o casă, mai întâi achită prima rată, ca o garanție că va achita plata deplină. Când un cuplu se logodește, verigheta este un angajament că va urma căsătoria.¹ Ca o garanție, Duhul Sfânt este promisiunea lui Dumnezeu făcută credinciosului că deplina moștenire va urma. Când suntem mântuiți, duhul și sufletul nostru sunt răscumpărate, dar noi suntem încă în trupul nostru, care este supus bolii și morții. Răscumpărarea trupului și casa noastră din cer sunt încă în viitor. Dar garanția Duhului le face să fie absolut sigure. Pavel precizează acest lucru în Ef. 1:14:

[Duhul Sfânt al făgăduinței] este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor căștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.

O altă figură de stil folosită în legătură cu Duhul este cea a roadelor dintâi. În Vechiul Testament, un fermier lua o mână din grăunțele care s-au copt primele și o aducea ca jertfă lui Dumnezeu, drept recunoștință pentru recolta ce încă urma să fie recoltată în viitor. Pavel vede o aplicație spirituală aici:

Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru (Rom. 8:23).

Noi deja avem roadele dintâi ale Duhului, cum sunt, de pildă, pecetea și prima rată pe care le-am discutat deja. Dar noi tânjim după rodirea deplină a lucrării Sale în viețile noastre, adică, răscumpărarea trupurilor noastre.

Este o modalitate distinctivă în care cei care au roadele dintâi ale Duhului suferă: Noi gemem înăuntrul nostru, așteptând cu anticipație adoptarea, răscumpărarea trupului (vezi v. 23). Așadar „dacă” din Romani 8:17 nu exprimă suferințele posibile ale unui grup select de câțiva oameni, ci privilegiul de care au parte *toți* copiii lui Dumnezeu.

Noi am fost mântuiți cu această nădejde: nădejdea vieții veșnice cu Domnul în Cer. Dar nu există niciun element de nesiguranță în această nădejde,² pentru că ea se întemeiază pe Cuvântul lui Dumnezeu, care este lucrul cel mai sigur din univers.

Trebuie să menționăm încă o slujbă a Duhului: ungerea. În 1 Ioan 2:27, apostolul scrie:

DUHUL ASIGURĂRII

Cât despre voi ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva, ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea.

Ungerea de aici se referă la lucrarea de învățător a Duhului Sfânt, capacitatea pe care o dăruiește El credincioșilor de a discerne între adevăr și eroare. Subliniați cuvintele: „rămâne în voi”. Ungerea nu vine, pentru ca apoi să plece, ci rămâne în copilul lui Dumnezeu, pentru că Duhul Sfânt rămâne!

De fapt, toate slujbele Ajutorului pe care le-am menționat au menirea să-l umple pe credincios cu asigurarea deplină privitoare la destinul său veșnic în cer. Nu găsim aici nicio sugestie că un copil adevărat al lui Dumnezeu poate să-și piardă mântuirea lui sau a ei. Duhul Sfânt ne garantează că, în final, vom primi trupul nostru glorificat. Siguranța noastră veșnică și Duhul Sfânt sunt una, neputând fi separate. Numai dacă Duhul ar putea da greș, atunci ar putea da greș și siguranța noastră.

NOTE FINALE

1. Este un fapt fascinant că exact cuvântul din greaca primului secol folosit de Pavel aici a ajuns să însemne „verighetă de logodnă” în greaca modernă.
2. E demn de remarcat faptul că termenul pe care-l folosește Pavel aici pentru „speranță” este mai puternic decât englezescul „hope”.

7

În Cristos

De îndată ce crede cineva în Domnul Isus, acea persoană este „în Cristos”. Asta se referă la poziția de favoare pe care i-o dăruiește Dumnezeu. Iehova nu mai privește la toată nevrednicia lui, ci acum îl vede pe credincios în toată vrednicia lui Cristos.

În Cristos credinciosul a fost cunoscut mai dinainte, ales și predestinat înainte de întemeierea lumii (Rom. 8:28-30). Evident, aceasta a fost înainte de a fi făcut el vreun bine sau rău. Întrucât Dumnezeu este atotștiutor, El a știut dinainte tot ce va face cel ales și l-a selectat și predestinat să fie asemenea Fiului Său pe veci. Dacă credinciosul ar putea să-și piardă mântuirea, ceea ce a decretat Domnul nu s-ar mai întâmpla niciodată. Iar alegerea Sa ar fi, în acest caz, o greșeală. Dar e cu neputință ca Dumnezeu să greșescă.

În Cristos, credinciosul este neprihănit în privința poziției sale înaintea lui Dumnezeu. De fapt, el este îmbrăcat cu neprihănirea lui Dumnezeu (2 Cor. 5:21). El nu este neprihănit în sine, ci neprihănirea lui Dumnezeu i-a fost trecută în contul său. Asta, și doar asta, este singurul lucru care-l face să fie vrednic pentru „moștenirea sfinților în lumină”.

Tocmai în Cristos este acceptat un păcătos care crede (Ef. 1:6). În Cristos el este tot atât de aproape de Dumnezeu cât este și Cristos, și la fel de scump în ochii Lui (Ioan 17:23). Înainte de a-și putea pierde credinciosul această poziție de mare privilegiu, Domnul Isus ar trebui să-și piardă poziția de totală acceptare la Dumnezeu Tatăl. Or, nimic nu ar fi mai greu de imaginat!

În Cristos, copilul lui Dumnezeu este complet (Col. 2:10). Cristos îl face pe deplin acceptabil pentru Cer. Meritele lui Cristos și atitudinea adecvată a credinciosului sunt două laturi inseparabile.

Nu numai că este credinciosul în Cristos, dar și Cristos este în credincios. Unirea dintre cei doi este atât de desăvârșită, încât apostolul Pavel e îndreptățit să afirme: „Dar cine se lipește de Domnul este un singur Duh cu El” (1 Cor. 6:17). Nimic nu poate fi mai apropiat, mai indivizibil decât aceasta!

Nu este mai mare siguranță decât a fi în Cristos și a fi umplut de El. Poziția aceasta de siguranță dăinuiește atâta timp cât dăinuiește Cristos, adică în veci.

8

Mădulare ale trupului

În clipa în care își pune cineva încrederea în Domnul Isus, Duhul Sfânt îl așază în trupul lui Cristos, adică în Biserică. Cristos este Capul, iar credincioșii sunt cu toții mădularele. Pavel scrie: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Cristos” (1 Cor. 12:12). Iată aici o folosire fără precedent a numelui „Cristos”! El se referă nu doar la Capul, care este în Ceruri, ci și la mădularele din Cer și de pe pământ. Asta vorbește elocvent despre unitatea care există între Domnul și ai Săi.

În capitolul citat, apostolul schițează o analogie între mădularele trupului uman și cele ale trupului lui Cristos. El subliniază faptul că niciun mădular nu este lipsit de importanță – fiecare este esențial, având rolul său unic de îndeplinit. Și niciun membru nu trebuie să se simtă atotsuficient, întrucât toți depinem unii de alții.

Acum, să zicem că s-ar întâmpla ceva de neconceput: un mădular să decidă să se îndepărteze singur din trup, printr-un act al voinței sale proprii. Astfel, el va decide că nu mai dorește să fie mădular al trupului. Asta e, negreșit, o mare ciudățenie! Căci printr-un act al puterii divine a fost unit el cu trupul, dar iată că acum el pare să poată desființa această unire prin propria sa putere. Dar acest lucru e cu desăvârșire imposibil!

Sau să spunem că Domnul l-ar elimina pe credinciosul respectiv din trup, din pricina unei grave și prelungite perioade de păcătuire. Nu așa este zugrăvit Capul Bisericii în Efeseni 5. Acolo El este Mântuitorul trupului, iar nu Nimicitorul său (v. 23). El iubește Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea (v. 25). El nu-Și urăște propriul Său trup, ci îl hrănește și-l îngrijește (v. 29).

Perfecțiunile Domnului Isus interzic faptul ca trupul Lui să fie vreodată dezcompletat, având membrele mutilate sau amputate. Scopul Său final este să aibă o Biserică glorioasă, fără pată, fără zbârcitură sau cusur ori ceva de felul acesta. Asta, cu siguranță, împiedică vreo imperfecțiune sau vreun membru lipsă.

Harold Barker arată că, întrucât suntem mădulare ale trupului lui Cristos, destinul nostru este acela de a fi legați de destinul Său. Acolo unde este El pe vecie, acolo vom fi și noi (Ioan 14:3)!¹

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

NOTE FINALE

1. Barker, Harold P., *Secure Forever (În siguranță pe veci)*, Neptune, NJ: Loizeaux Brothers, 1974, pg. 78.

9

Viață veșnică sau neveșnică?

Unul din cele mai iubite versete din Biblie este Ioan 3:16:

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Milioane de oameni și-au întemeiat destinul lor veșnic pe această făgăduință de nezdruncinat a lui Dumnezeu, că dacă vor crede în Fiul Lui unic, vor avea viață veșnică.

În esență, versetul 15 din Ioan 3 spune același lucru:

...pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Oricine crede în Cristos este asigurat că nu va pieri niciodată, ci are, încă de pe acum, viața veșnică.

Credința și viața veșnică sunt legate intrinsec, din nou la Ioan 3:36:

Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.

Dacă cineva vede viața sau, dimpotrivă, suferă mânia veșnică a lui Dumnezeu, depinde de faptul dacă el sau ea crede în Fiul lui Dumnezeu.

Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică (Ioan 4:13-14).

Apa pe care o oferă lumea nu dă satisfacție durabilă. Isus dăruiește vestea bună a mântuirii prin credința în El. Oricine bea din această apă, adică, oricine crede în El nu va mai înseta nicodată. El primește o viață care nu se va sfârși niciodată. El nu va avea nevoie să

înseteze după ea, pentru că o va avea în veci de veci. El va avea în el un izvor, ce va tâșni până în viața veșnică.

Promisiunea vieții veșnice este prezentată limpede în Ioan 5:24:

Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.

Aici El prefătează promisiunea prin cuvintele *adevărat, adevărat*, ca și când ar vrea să sublinieze certitudinea cuvintelor Sale. Cel care crede în El deja are viața veșnică. Și, ca și cum s-ar feri de vreo neînțelegere a cuvintelor Sale, Mântuitorul adaugă: *nu vine la judecată*. Iar dacă aceasta n-ar fi de ajuns, El adaugă: *ci a trecut din moarte la viață*.

Domnul Isus nu putea să Se exprime mai clar și mai puternic decât a făcut-o în Ioan 6:47:

Adevărat, adevărat vă spun, că cine crede în Mine are viața veșnică.

Oricine crede în El are o viață care este veșnică. Observați că nu se pune nicio singură condiție, nu se face nicio excepție.

E drept că cei mai mulți care citesc aceste versete își vor forma impresia distinctă că viața veșnică o au de pe acum toți cei care cred în Domnul Isus Cristos. Smântâna se ridică totdeauna la suprafață. Sensul limpede de la suprafață este acela că credința și mântuirea sunt inseparabil legate între ele: cei care cred sunt mântuiți ve veci!

Atunci cum își permit unii oameni să nege acest lucru, propovăduind că siguranța credinciosului este condiționată?!

Mai întâi de toate, ei au un mod cam întortocheat de a contesta, spunând că viața veșnică nu este, de fapt, veșnică! Ei au dreptate când arată că viața veșnică denotă nu numai ideea de durată, ci și o calitate a vieții. Este mai mult decât *existență* nesfârșită, deoarece chiar și cei nemântuiți vor exista în veci. Este acea viață – viața lui Cristos, ce este dăruită unui credincios la convertirea sa. Nici o persoană nemântuită nu o posedă.

Dar, apoi ei par să nesocotească aspectul duratei acestei vieți, spunând, în continuare, că ai această calitate a vieții numai atâta timp cât continui să umbli în ascultare de poruncile Domnului. Cu alte cuvinte, permanența acestei vieți este doar în momentul afirmației. Da, o poți avea acum, dar ți-o poți pierde în ceasul următor, spun ei. Dacă asta ar fi adevărat, atunci cuvântul adecvat ar trebui să fie „temporară” sau „condiționată”.

Nu avem permisiunea de a separa calitatea vieții veșnice de durata ei. Dacă eu primesc viața lui Cristos prin credință, o am veșnic, pentru că asta este ea: viață veșnică! Domnul nostru nu a spus: „Credeți în Mine și veți avea viață condiționată”, ci El a spus: „viață veșnică”, și asta este exact ceea ce a intenționat El să spună!

A-L cunoaște pe Cristos este viața veșnică (Ioan 17:3). Odată ce Îl cunoaște cineva pe Cristos, este cu neputință să decidă că nu-L mai cunoaște.

VIATA VEȘNICĂ SAU NEVEȘNICĂ?

Cuvântul *veșnic* înseamnă fără sfârșit, etern. Este folosit cu referire la Dumnezeu (1 Tim. 1:17) și la Duhul Sfânt (Ev. 9:14). Judecata celor nemântuiți este veșnică (Marcu 3:29; Ev. 6:2), ca, de altfel, flăcările iadului (Iuda 1:7). Răscumpărarea pe care ne-a cumpărat-o Cristos este veșnică (Ev. 9:12), cum este și viața credinciosului (Ioan 6:47). În niciunul din versetele care conțin cuvintele „viață veșnică” nici măcar nu se sugerează că viața se poate pierde prin păcat.

În două versete, apostolul Pavel vorbește despre viața veșnică drept o nădejde:

...în nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșniciei de Dumnezeu, care nu poate să mintă... (Tit 1:2).

...pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice... (Tit 2:7).

Aceasta ar putea crea impresia că nu putem fi siguri de viața veșnică până nu se sfârșește viața aceasta de pe pământ. Actualmente, când folosim cuvântul *nădejde* (sau speranță), de obicei există o anumită doză de îndoială. Nutrim speranța că lucrul dorit îl vom avea, dar nu avem siguranța deplină că ni se va împlini dorința.

Însă, cum am arătat deja, nu tot așa stau lucrurile cu *nădejdea* în uzanța Noului Testament, unde ea este prezentată ca o certitudine, pentru că e întemeiată pe făgăduința lui Dumnezeu. Or, niciun lucru din întregul univers nu este mai sigur decât acesta! Noi deja avem viața veșnică, dar nădejdea ei este starea proslăvită pe care o vom avea în Cer.

Nădejdea creștinului nu ne poate dezamăgi:

Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat... (Rom. 5:5).

...pe care o avem ca o ancoră a sufletului, o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru al Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec, ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice... (Ev. 6:19-20).

Domnul Isus, premergătorul nostru, deja a intrat în Cer, unde este descris (în engleză, n.tr.) drept „Prezența de dincolo de vâl”. Or, devreme ce a intrat El **pentru noi**, ce poate să însemne oare asta, decât că-L vom urma și noi acolo!

Dar mai e o modalitate prin care promotorii mântuirii condiționate caută să-și promoveze cauza. Pe lângă faptul că redefinesc cuvântul „veșnic”, ei încearcă să demonstreze, pornind de la gramatica limbii grecești, că timpul prezent al verbului „a crede” întotdeauna descrie un proces continuu, iar nu un act singular al credinței. Cu alte cuvinte, trebuie să crezi și să perseverezi în a crede.² De îndată ce ai încetat să mai crezi, nu mai ești mântuit, zic ei.

Cei care afirmă acest lucru se bazează pe o abordare supra simplificată a gramaticii. Tipul prezent al verbului folosit în cazul lui „a crede” din versetele de mai sus nu conține în sine vreo implicație referitoare la genul de acțiune avut în vedere.³ El nu descrie întotdeauna o acțiune continuă, ci se poate referi la un act singular. De pildă, „...cel care Se coboară din cer...” (Ioan 6:33) descrie întruparea. A fost un act unic, care nu se mai repetă. Același timp gramatical e folosit în expresii de genul: „Binecuvântați sunt morții care mor în Domnul” (Apo. 14:13), expresie care, în mod cert, nu poate să însemne „...care mor și continuă să moară [la nesfârșit]”!

În Ioan 3:14-15, Isus a folosit imaginea șarpelui de aramă din pustiu (Num. 21:6-9). Când israeliții au fost mușcați de șerpi veninoși, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să ridice, atârnat de o prăjină, un șarpe de aramă. Ori de câte ori cel aflat pe moarte privea la șarpe, se însănătoșea. El nu trebuia să privească țință încontinuu; o singură privire era de ajuns. Acesta e miezul cuvintelor din Ioan 3:14-15.

Isus i-a spus samaritencei: „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va [mai] fi sete...” (Ioan 4:14). A spus El: „bea și continuă să bea”? Evident că nu. Dacă cineva ar „bea, bând din nou, la nesfârșit”, atunci înseamnă că acea persoană a însetat din nou. Sensul este clar: O singură sorbitură din apa dătătoare de viață stămpără setea cuiva pe veci. În acest pasaj, *a bea* este sinonim cu *a crede*. Un singur act de credință se va preface „într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică”.

Când Pavel i-a spus temnicerului din Filipi să „creadă în Domnul Isus Cristos” (Fapte 16:31), el a reclamat o acțiune precisă, instantanee.⁴

Desigur, afirmând aceasta, trebuie să ținem cont că, dacă persoana respectivă este născută din nou, nu va înceta să creadă.⁵ A crede în Cristos este o parte vitală a vieții sale spirituale, cum este respirația pentru trupul său fizic. Acea persoană nu-și poate permite să înceteze a respira la nesfârșit printr-un act al voinței sale. Tot așa, el sau ea nu poate să înceteze a crede.

Rezumând, vom spune că mărturia consecventă a Noului Testament este că Dumnezeu dăruiește o viață veșnică celor care cred în Domnul Isus Cristos. Nu este nicio aluzie în niciuna din aceste făgăduințe că viața aceasta se poate pierde. Este adevărat că sunt unele pasaje care par să admită excepții, dar aceste fragmente, puține la număr, nu pot să contrazică mulțimea precumpănitoare de versete care spun că mântuirea nu se poate pierde. Dar chiar și acele – puține la număr – versete din Biblie, când sunt înțelese corect, nu neagă deloc faptul că mântuirea credinciosului este sigură pe veci de veci. Sperăm să demonstrăm aceasta în paginile următoare.

NOTE FINALE

1. Redarea textuală este „amin, amin”. Acesta este modul în care exprimă ebraica „așa [să fie]” sau „așa va fi”.
2. Adepții siguranței veșnice și cei care cred în siguranța condiționată apelează la textul grec al Noului Testament, ca să-și demonstreze punctul lor de vedere. Dar o cunoaștere

VIATA VEȘNICĂ SAU NEVEȘNICĂ?

a gramaticii grecești nu va rezolva definitiv problema, căci altfel specialiștii ar fi făcut-o demult. Când experții în greacă nu pot ajunge la un numitor comun, noi nu trebuie să ne simțim în dezavantaj, ci să recurgem la traduceri englezești (sau românești, n.tr.).

3. În Ioan 6:47, avem, de fapt, un participiu prezent însoțit de un articol hotărât – textual „crezând” sau „cel crezând”. Poate fi și este caracteristic pentru persoana la care se referă. De unde, „credinciosul în Mine” descrie o persoană, mai degrabă decât durata acțiunii sale.
4. Porunca de a crede este la timpul aorist, care subliniază aici un act decisiv, iar nu o continuitate a acțiunii.
5. Face parte integrantă din lucrarea actuală de mijlocire a lui Cristos să Se roage pentru sfinții Săi [să ajungă] acasă. Faptul acesta e ilustrat prin cuvintele spuse de El lui Petru înainte ca acesta să se lepede de El, cu jurăminte și blesteme: „Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu ți se piardă credința”. Curajul și mărturia lui Petru puteau să se piardă, dar credința lui nu se putea pierde, deoarece era susținută de Cristos. *ed.*

10

Capacitate sau realizare?

Sunt versete minunate, care ne asigură că Dumnezeu este în stare să ne mântuiască și să ne păzească până la capăt. Dar cei care cred în mântuirea condiționată ar dori să ne răpească această binefacere scumpă a mântuirii, spunând că, doar pentru că El *e în stare* să facă ceva, nu înseamnă ca *va și face* acel lucru! Doar pentru că poate să-i ajute pe cei care sunt ispitiți (Ev. 2:18) nu garantează că El o va și face. Faptul că poate să-și supună toate lucrurile (Filipeni 3:21) nu înseamnă că se va și întâmpla așa, spun aceștia.

Acești oameni să nu-și facă griji! Pentru fiecare verset care vorbește despre capacitatea Sa de a mântui sau de a ne păzi pe veci, sunt altele, care fac împlinirea lor sigură.

În 2 Timotei 1:12, Pavel și-a exprimat convingerea că Domnul e în stare să păzească ce i-a încredințat el până în Ziua aceea. Da, El era în stare – dar avea s-o și facă? Negreșit că da! Apostolul nu avea nicio îndoială, drept care a spus: „Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău și mă va mântui, ca să intru în Împărăția Lui cerească...” (2 Tim. 4:18).

Scriitorul către Evrei a izbucnit de bucurie și încredere: „De aceea, și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (7:25). Actuala Sa slujbă de apărare a cauzei noastre e garanția faptului că însăși capacitatea Sa va fi transformată în realizare. Și, dacă aceasta n-ar fi de ajuns, avem făgăduința în plus a onoarei divine că „...Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos” (Filipeni 1:6).

Lucrarea pe care a început-o bunătatea Lui

Brațul tăriei Lui o va duce la bun sfârșit.

Făgăduința Lui e „Da și Amin”,

Ce n-a fost până acum încălcată.

Lucrurile viitoare și lucrurile de-acum,

Precum și toate lucrurile de jos și cele de sus

Nu pot face planul să și-l schimbe

Ori să-mi despartă sufletul de iubirea Sa.

– Augustus M. Toplady

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

Promotorii mântuirii condiționate formulează un argument oarecum similar privitor la versete cum ar fi cele de la Ioan 6:39-40:

Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.

Ei spun: „O, da, voia lui Dumnezeu este ca niciunul din cei pe care îi dăruiește El Fiului să nu se piardă, dar asta nu înseamnă că toți vor fi mântuiți. Dumnezeu dorește ca niciunul să nu piară (2 Pet. 3:9), dar noi știm că mulți *pier* totuși”.

Argumentul e șubred – se clatină. Este voia lui Dumnezeu ca Fiul să nu piardă pe niciunul dintre cei pe care I i-a dat Tatăl. Este voia lui Dumnezeu ca Domnul Isus să-i învie în ziua de apoi.

Fiul întotdeauna face voia Tatălui (Ioan 8:29). Tot ce-i încredințează Tatăl Fiului să facă se va face. Asta înseamnă că niciunul dintre cei pe care Dumnezeu I i-a dat lui Cristos nu se va pierde. Ei Îl vor vedea cu toții, vor crede în El, vor avea viață veșnică și vor învia în ziua de apoi.

Dumnezeul și Mântuitorul nostru poate să ne păzească de orice cădere și să ne înfățișeze fără prihană înaintea slavei Lui cu bucurie negrăită (Iuda 1:24). Dar să însemne oare asta că El o *va* și face? Pavel ne liniștește gândurile cu asigurarea că Isus Cristos „...vă va întări până la sfârșit, în așa fel, încât să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Cristos” (1 Corinteni 1:8).

Slăvitul nostru Domn poate să-i păzească, să-i mântuiască, să-i supună și să-i ajute pe cei ce sunt ispitiți. Și, în toate aceste cazuri, capacitatea Lui este egală cu realizarea Lui. Faptul că *poate* include și promisiunea că o *va* face.

11

Asigurare sau incertitudine?

Marea majoritate a textelor din Noul Testament le dau tuturor celor care au fost *cu adevărat* născuți din nou deplina asigurare că vor ajunge în Cer la urmă. Este în mod clar scopul Sfințelor Scripturi să le dea copiilor lui Dumnezeu încredere deplină că, odată ce au primit darul de mântuire a lui Dumnezeu prin credința în Cristos, să fie siguri că vor ajunge în casa Tatălui.

Sunt, mai întâi de toate, multe promisiuni sigure că oricine primește pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor al său, printr-un act hotărât al credinței, va fi mântuit, regenerat, îndreptățit și împăcat cu Domnul. El sau ea nu va fi niciodată condamnat, ci a trecut din moarte la viață.

Dar apoi sunt multe pasaje în care Domnul Isus sau apostolii vorbesc cu certitudine despre viitorul credincioșilor. De pildă, în istoria oii pierdute, Mântuitorul a spus: „Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește” (Luca 15:10). De îndată ce se pocăiește un păcătos, cerul întreg izbucnește în strigăte de bucurie. Celebrarea nu se amână până ce îngerii află dacă cel mântuit îndeplinește anumite condiții! Dacă viața sa eternă ar depinde de un lucru pe care mai trebuie să-l facă, atunci extazul ar fi prematur.

Într-alt verset, Mântuitorul le-a garantat ucenicilor Săi că Se duce să le pregătească un loc în casa Tatălui și că vor fi cu El acolo (Ioan 14:3). El a spus: „...pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14:19) – o promisiune clară a viitoarei lor stări de binecuvântare. Aceste promisiuni nu au fost date în funcție de realizările lor.

Nu a existat nici o îndoială în mintea apostolului Pavel asupra faptului că în casa lui eternă, adică în Cer, va cunoaște după cum este și el cunoscut (1 Cor. 13:12). El știa că atât el, cât și credincioșii corinteni vor fi în întregime schimbați, adică vor primi cu toții trupuri glorificate (1 Cor. 15:51-52). Adresându-se tuturor celor răscumpărați, el a spus: „Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mâini, ci este veșnică în ceruri” (2 Cor. 5:1). Fără să atașeze nici un fel de condiții, el și-a exprimat deplina încredere că, atunci când vor fi absenți din trup, voi fi prezenți cu Domnul (2 Cor. 5:8). Niciun fel de restricții nu sunt adăugate la

El și-a exprimat încrederea că până și duhul credinciosului din Corint care comisese incest va „fi mântuit în ziua Domnului Isus” (1 Cor. 5:5), deși, între timp, el avea să sufere disciplinarea Domnului.

Scriind filipenilor, el a spus că pentru el a muri este câștig (Fil. 1:21) și nu a fost nici o sugestie că aceasta ar fi depins de îndeplinirea cu credincioșie a vreunor fapte. El i-a încurajat cu certitudinea că Domnul Isus va transforma trupurile lor smerite, pentru a se face aidoma trupului Său slăvit (Filipeni 3:21), dar el *nu* a adăugat: „dacă îndurați până la capăt”!

Cum a putut el să le promită colosenilor că se vor arăta cu Cristos în slavă (Col. 3:4), dacă ei trebuiau întotdeauna să asculte de poruncile Domnului, ca să fie siguri? Cum ar fi știut el?

Evident, Pavel a crezut în siguranța veșnică. El se aștepta să fie în cer și se aștepta ca și tesalonicenii să fie acolo, deoarece le spune: „Căci cine este, în adevăr, nădejdea sau bucuria sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Cristos, la venirea Lui?” (1 Tes. 2:19). El nu a spus: „Dar și voi și eu trebuie să credem încontinuu”, pentru că era convins că ei vor face acest lucru. Așteptând venirea lui Cristos pentru Biserică, el a spus: „Și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul” (1 Tes. 4:17b). Din nou, în 2 Tesaloniceni 1:7, el îi asigură pe sfinții de odihna necondiționată de care vor avea parte, când Domnul va fi descoperit din cer cu îngerii Lui puternici.

Către sfârșitul vieții sale, când încă era posibil să cadă, el a declarat: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Tim. 4:7-8). El nu s-a încrezut în propria sa tărie, ci a știut că Domnul îl va păstra pentru împărăția Sa cerească (2 Tim. 4:18).

Și Petru a crezut în siguranța eternă a mântuirii credinciosului. El a scris despre harul care va fi adus cititorilor săi la descoperirea lui Isus Cristos (1 Petru 1:13). Cuvântul „dacă” nu face deloc parte din propoziția respectivă. El știa că atunci când se va descoperi slava lui Cristos, credincioșii care sufereau se vor bucura cu o bucurie negrăită (1 Petru 4:13). De unde putea el ști aceasta, dacă mântuirea lor finală ar fi depins în vreun fel de realizările lor? El și cititorii săi așteptau ceruri noi și un pământ nou, în care locuiește neprihănirea (2 Pet. 3:13). El nu putea afirma aceasta, dacă credea în mântuirea condiționată.

În fine, apostolul Ioan le dă cititorilor săi asigurarea de nespusă certitudine: „...noi știm că atunci când Se va arăta El, Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2b). Este o certitudine necondiționată pentru fiecare copil al lui Dumnezeu.

Nu e de mirare că toți copiii Domnului de-a lungul veacurilor și-au întemeiat asigurarea că vor fi primiți în cer numai pe baza lucrării lui Cristos, și nu pe niște realizări imprevizibile și dubioase ale lor.

Doar atunci când mântuirea este prin har, prin credință, fără niciun fel de fapte, poate fi asigurat cineva de mântuirea veșnică. În clipa în care adaugi condiții de ordin legal, care, chipurile, trebuie să fie îndeplinite de credincios, asigurarea devine imposibilă, deoarece nu poți ști dacă el sau ea va îndeplini condițiile respective cum se cuvine.

12

Apostați sau alunecați?

Partea întâi

Cei care susțin mântuirea condițională se bazează în sprijinul părerii lor pe epistola către Evrei, mai mult decât pe orice altă carte din Biblie. Înainte de a examina rând pe rând pasajele citate de ei, să aruncăm o privire de ansamblu asupra epistolei, ca atare.

În primele zile ale Bisericii, evanghelia s-a răspândit mai întâi printre evrei. Mulți dintre ei au avut o convertire autentică la credința creștină. Alții au fost atrași de lumina evangheliei, devenind doar aderenți cu numele. Unii dintre aceștia au mers până acolo, încât să se și boteze și să devină membri ai unei adunări creștine, identificându-se cu ceata de credincioși.

Privind lucrurile din perspectiva evreilor, constituia un act de trădare din partea unora dintre ei să mărturisescă credința creștină. Aceștia au fost supuși la excomunicare, ostracizare, dezmoștenire și chiar la abuzuri fizice. Frunțașii lor religioși, familiile și prietenii acestora au depus enorme presiuni ca să-i determine să se întoarcă la sistemul de ceremonii elaborate al iudaismului. Astfel, ei le-au amintit acestor căutători nesiguri ce anume abandonau prin îmbrățișarea creștinismului:

- strălucirea profeților din Vechiul Testament;
- misiunea îngerilor în istoria națiunii ebraice;
- conducerea lui Moise și a lui Iosua;
- preoția lui Aaron și sistemul de sacrificii animale.

Opțiunea era clară: fie să continue spre o încredere deplină în Cristos, ca Domn și Mântuitor personal, fie să-L respingă categoric. A se lăsa de credința creștină însemna să comită păcatul apostaziei, pentru care nu mai este pocăință.

Așadar, cu această situație era confruntat autorul cărții Evrei. Uneori el îi îndeamnă pe creștinii adevărați să trăiască o viață de credință și de îndurare a necazurilor. Dar, în majoritatea cazurilor, el îi avertizează pe iudeii care nu se puteau hotărî încotro s-o apuce împo-

triva păcatului apostaziei. El le arată că Cristos este împlinirea tuturor tipurilor și umbrelor iudaismului.

Cuvântul *apostat* provine din greacă, unde are sensul de „unul care se detașează sau dezertează”. Mai întâi de toate, descrie o persoană care mărturisește credința creștină, dar care nu L-a primit pe Cristos printr-un act hotărât al credinței sale. Pe apostatați i-a avut în vedere apostolul Ioan când a scris: „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi, ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri” (1 Ioan 2:19). Mai degrabă, a fost un act de respingere totală a credinței creștine. Plecarea lor a demonstrat că nu erau „dintre ai noștri”, respectiv, nu erau credincioși adevărați. Or, dacă ar fi fost, ar fi rămas în credință, căci credința adevărată întotdeauna are calitatea perseverării. Plecând însă, ei au demonstrat că nu erau membri adevărați ai comunității creștine. Asocierea lor la acest grup era superficială.

Trebuie să precizăm că e o mare deosebire între *alunecare* și *apostazie*. Un creștin poate aluneca sau cădea, dar nu de tot. Părtașia sa cu Dumnezeu poate fi întreruptă, dar nu și relația sa cu Dumnezeu. În schimb, apostatul nu a avut niciodată o relație adevărată cu Dumnezeu. Când păcătuiește un credincios, mai devreme sau mai târziu, își va imputa lui însuși și-și va mărturisi păcatul; pe de altă parte, apostatul va cădea în păcat și în eșec moral și va da vina pe Dumnezeu. Cel căzut se pocăiește și este iertat; apostatul nu-și face griji în privința păcatului său; ba mai mult, va manifesta o atitudine de sfidare la adresa sa. Acesta nu va afla iertare.² Petru a cazut, dar Iuda a fost un apostat. „Petru a ieșit afară și a plîns cu amar” (Luca 22:62), dar după aceea s-a întors la Stăpânul său (Ioan 21:15-19). Însă Iuda s-a dus și s-a spânzurat (Matei 27:5).

Observați gravitatea păcatului apostaziei: el echivalează cu răstignirea din nou a Fiului lui Dumnezeu pentru păcat și expunerea Sa la ocară pe față (Evrei 6:6). Este totuna cu a-L călca pe Fiul lui Dumnezeu în picioare, socotind sângele Lui un lucru obișnuit și insultându-L pe Duhul Sfânt (Evrei 10:29). Apostatații sunt anticriști (1 Ioan 2:18).

Să examinăm acum pasajele din Evrei la care apelează de obște cei care susțin siguranța condiționată sau neagă siguranța mântuirii veșnice:

De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit, și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de cei ce au auzit-o? (Evrei 2:1-3).

Pasajul acesta este o avertizare față de pericolul apostaziei. Cititorilor li se amintește că pedeapsa pentru călcarea celor zece porunci era moartea. Or, dacă așa stăteau lucrurile în acel caz, cu cât mai mare pierzare îi așteaptă pe cei care neglijează evanghelia. Prin a neglija se înțelege aici a nesocoti, a diminua sau a ignora.

Nu trebuie să ne inducă în eroare folosirea pronumelui personal *noi* de aici, ca și când

APOSTAȚI SAU ALUNECAȚI? (PARTEA I)

autorul epistolei s-ar include și pe el și pe alți credincioși adevărați în această categorie. Nu așa stau lucrurile. Ei acceptaseră deja evanghelia. Acesta e un caz de folosire editorială a pronumelui *noi*; autorii Bibliei au avut tot atât de mult dreptul de a-l folosi pe cât avem și noi cei de azi. Aici are sensul de „cei care erau în pericol de a neglija evanghelia”.

Acestea nu sunt versetele potrivite pentru a demonstra că un credincios s-ar putea, până la urmă, să-și petreacă veșnicia în iad:

6 Dar Cristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm. 7 De aceea, cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, 8 nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie, 9 unde părinții voștri M-au ispitit și M-au pus la încercare și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani! 10 De aceea, M-am dezgustat de neamul acesta și am zis: „Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele! 11 Am jurat dar în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!” 12 Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu. 13 Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului. 14 Căci ne-am făcut părtași ai lui Cristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început, 15 câtă vreme se zice: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii”. 16 Cine au fost, în adevăr, cei ce s-au răzvrătit după ce auziseră? N-au fost oare toți aceia care ieșiseră din Egipt prin Moise? 17 Și cine au fost aceia de care S-a dezgustat El patruzeci de ani? N-au fost oare cei ce păcătuiseră și ale căror trupuri moarte au căzut în pustie? 18 Și cui S-a jurat El că n-au să intre în odihna Lui? Nu S-a jurat oare celor ce nu ascultaseră? 19 Vedem dar că n-au putut să intre din pricina necredinței lor (Ev. 3:6-19).

Când abordăm aceste versete, e bine să ne reamintim că cel care le-a scris se adresează unui auditoriu mixt. Ca și astăzi, unii erau credincioși adevărați, pe când alții aveau o formă de evlavie, tăgăduindu-i însă puterea. Liniile de demarcație nu erau precis trasate. Nimeni nu e în stare să discearnă în fiecare caz dacă o persoană se află cu adevărat în Cristos. Prin urmare, era necesar să-i avertizeze pe cei nedeciși împotriva pericolului apostaziei și să-i asigure pe alții în credința lor.

Versetul 6: Cei care s-au născut din nou prin credința în Domnul își demonstrează realitatea credinței lor prin faptul că se țin tare de încrederea lor, bucurându-se în nădejde neclintite până la capăt. Ei nu sunt mântuiți prin faptul că rămân tari – căci asta ar însemna mântuirea prin fapte; ar fi o realizare cu care ar putea să se laude. Dar lauda este exclusă pe principiul credinței (Rom. 3:27).

Versetele 7-11: Creștinii nominali trebuiau avertizați prin experiența Israelului în pustie. Timp de 40 de ani, oamenii L-au provocat pe Dumnezeu prin necredința lor. În cele diu urmă, El a jurat în mânia Sa că nu vor intra în odihna Sa, adică odihna țării Canaan.

Versetele 12-14: „Frații” de care se amintește în versetul 12 ar putea fi frații unei comunități generale de oameni, frații aceleiași națiuni ebraice sau frați creștini doar cu numele. A se depărta de Dumnezeu cel viu este totuna cu a deveni apostatați. În ciuda mărturisirii lor de credință, ei au devenit membri ai lui Cristos numai dacă se țineau de începutul încrederii lor până la sfârșit. Din nou, „a se ține strâns” nu este rădăcina mântuirii, ci roada ei.

Versetele 15-19: Credința este o chestiune crucială. După cum necredința i-a ținut pe israeliți afară din odihna Canaanului, tot așa ea îi va ține pe oameni afară din odihna lui Dumnezeu astăzi, cum vom vedea în secțiunea următoare.

1 Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu. 2 Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit nu le -a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit. 3 Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în „odihna” despre care a vorbit El, când a zis: „Am jurat în mânia Mea, că nu vor intra în odihna Mea!” Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii. 4 Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui”. 5 Și aici este zis iarăși: „Nu vor intra în odihna Mea!” 6 Deci, fiindcă rămâne ca să intre unii în odihna aceasta și pentru că aceia căroră li s-a vestit întâi vestea bună n-au intrat în ea, din pricina neascultării lor; 7 El hotărăște din nou o zi: „Astăzi”, zicând, în David, după atâta vreme, cum s-a spus mai sus: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” 8 Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n-ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi. 9 Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. 10 Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. 11 Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare. 12 Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii. 13 Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face. 14 Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră. 15 Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. 16 Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie (Ev. 4:1-16).

Patru odihne sunt menționate în Evrei: odihna creației lui Dumnezeu (4:4); odihna Israelului în Canaan (3:11); actuala odihnă a credinței (4:1, 3a, 8-10); rodirea ei deplină, odihna sabatului etern ce urmează să vină (4:9).

Deși trebuie se recunoaștem că e greu de urmărit firul gândirii, argumentul pare să fie

APOSTAȚI SAU ALUNECAȚI? (PARTEA I)

următorul: făgăduința de odihnă a lui Dumnezeu n-a fost împlinită prin odihna creației Sale. Iar Iosua nu a condus poporul la acea odihnă, deoarece mai târziu Dumnezeu încă vorbea despre ea pe vremea lui David. Cei care cred în Cristos intră în odihna aceasta (v. 3a). Ei au încetat de a încerca să-și câștige mântuirea prin faptele lor proprii, bucurându-se, în schimb, de pe-acum de odihna conștiinței, știind că Mântuitorul Și-a isprăvit lucrarea pe cruce. Odihna cerească îi așteaptă pe toți copiii lui Dumnezeu.

Creștinii nominali (împreună cu toți necredincioșii) trebuie să ia seama să nu se văduvească de odihna promisă, ci să se străduiască să intre în ea, punându-și credința în Domnul Isus. Necredința niciodată nu rămâne nedescoperită, deoarece Cuvântul Viu este atotștiutor.

Și, întrucât adevărații credincioși sunt și răspunzători în fața Lui, ei ar trebui să se țină strâns de mărturisirea lor. Dar ei nu pot face asta prin puterea lor, ci prin Marele lor Preot, care dăruiește har la vreme de nevoie.

Se pare că cei care susțin punctul de vedere al căderii din har scot în evidență versetele 1, 11 și 14 în sprijinul poziției lor, potrivit căreia credincioșii adevărați se pot pierde până la urmă. Ei par să nu vadă că versetele 1 și 11 sunt pentru cei care nu au ajuns încă la adevărata credință în Domnul Isus. Ei nu se bucură de odihna conștiinței. Or, întrucât nu au atins-o, sunt în pericol de a cădea în aceeași cursă a apostaziei. Versetul 14 este o încurajare pentru credincioși să fie viteji, mărturisindu-L pe Cristos, asigurați că Marele lor Preot le va da tăria necesară.

...măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice (Ev. 5:8-9).

Textul principal cu care arminienii încearcă aici să-și demonstreze punctul de vedere este versetul 9: Cristos este autorul mântuirii veșnice al celor care ascultă de El. Implicația este că dacă încetezi să mai ascuți de El, îți pierzi mântuirea. Dar asta sună foarte mult ca mântuirea prin fapte!

Noi trebuie să înțelegem că evanghelia este un mesaj în fața căruia trebuie să te supui și pe care trebuie să-l ascuți, crezând în Domnul Isus Cristos. În acest context, ascultarea este sinonimă cu credința. Este ceea ce Pavel în alte locuri numește ascultarea credinței (Rom. 1:5; 16:26). Iar Luca vorbește despre mulți preoți care erau ascultători ai credinței (Fapte 6:7). Experiența mântuirii lor a fost un eveniment singular, iar nu un proces de durată.

Unul din pasajele folosite cel mai frecvent pentru a arăta că credinciosul poate, până la urmă, să fie pierdut se află la Evrei 6:4-8.

Căci cei ce au fost luminați odată și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor și care totuși au căzut este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjoc

corit. Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el și rodește o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu. Dar dacă aduce spini și mărarici, este lepădat și aproape să fie blestemat, și sfârșește prin a i se pune foc.

Să fim drepecți, trebuie să admitem că sunt multe interpretări diferite ale acestor versete. Chiar și printre cei care cred în siguranța mântuirii sunt mai multe păreri.³ Prin urmare, trebuie s-o adoptăm pe cea care credem că se potrivește cel mai bine în context și este în acord cu restul Cuvântului inspirat. Pentru autor, pasajul acesta controversat se referă la apostai.

Ei fuseseră odată luminați. Nu trebuie să avem nicio îndoială că acest lucru poate fi valabil în cazul celor neconvertiți. E cu totul posibil să fii luminat, fără a răspunde la lumină.

Ei au gustat din darul ceresc. Darul ceresc se poate referi fie la Domnul Isus, fie la Duhul Sfânt. Cuvântul „a gusta” poate să însemne fie să savureze fără să înghită, ca în Matei 27:34; când Isus a gustat vinul acru amestecat cu fiere, El a refuzat să-l bea. Sau ar putea însemna a se familiariza cu ceva prin intermediul experienței. De pildă, Isus, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru toți. A fost moarte în sensul cel mai profund al cuvântului. Așadar, cuvântul de aici din Evrei nu este decisiv în el însuși. Dar este de ajuns să spunem că o persoană poate să fie familiarizată cu darul ceresc, fără ca să-L accepte.

Au devenit părtași ai Duhului Sfânt. Observați că nu se spune că au fost umpluți, botezați sau copleșiți de Duhul Sfânt. Dar au fost părtași la lucrări ale Duhului Sfânt, cum sunt convingerea de păcat și cunoștința căii mântuirii.

Au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu. Se înțelege de la sine că este posibil să auzi Cuvântul fără să-l crezi. Sunt oameni care au capul plin de cunoștința Bibliei, dar care mor în păcatele lor. A gusta nu este de ajuns.

Au gustat puterile veacului viitor. Evreii descriși aici fuseseră martori la miracolele care însoțiseră propovăduirea evangheliei de către apostoli. Aceste minuni sunt descrise drept „puterile veacului viitor”. Asta înseamnă că vor fi repetate în Mia de ani, când Domnul Isus va domni ca Rege al regilor și Domn al domnilor.

Prin urmare, ținând cont că aceste cinci caracteristici de bază pot fi valabile în cazul necredincioșilor, să analizăm restul pasajului.

Dacă oamenii descriși aici cad de tot, este cu neputință să fie reînnoiți la pocăință. S-ar putea ca ei să se fi pocăit cândva, în mod superficial (2 Cor. 7:10), fără să creadă în Cristos, dar odată ce devin apostai, pierzarea lor e pecetluită. Ei au trecut dincolo de punctul răscum-părării. Lucrul acesta este dovedit de mărturia istoriei. Niciun apostat real nu a ajuns vreodată la credința mântuitoare a Domnului Isus.

Dacă pasajul acesta s-ar referi la credincioși adevărați, care au alunecat în păcat, ar însemna că nu mai pot să fie *niciodată* mântuiți. Dar asta se dovedește prea mult pentru adepții doctrinei căderii din har.

Oamenii aceștia nu sunt copii adevărați ai lui Dumnezeu, pentru că „ei răstignesc din nou pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și-L expun la rușine publică”. Cu greu ar putea fi aceas-ta purtarea caracteristică a celor ce s-au născut din Dumnezeu.

APOSTAȚI SAU ALUNECAȚI? (PARTEA I)

În versetul 7, scriitorul îi aseamănă pe toți credincioșii adevărați cu un pământ bine ud, care aduce o recoltă binecuvântată de Dumnezeu. În schimb, apostatații sunt ca pământul care „aduce spini și măracini”, care este „lepădat și aproape să fie blestemat și sfârșește prin a i se pune foc”. Expresia „aproape să fie blestemat” nu oferă altă posibilitate. Mai degrabă, ea exprimă certitudinea judecării, aceasta fiind confirmată de verdictul: „și sfârșește prin a i se pune foc”.

Și, ca să nu rămână nicio îndoială cu privire la condiția spirituală a apostataților pe care a descris-o, scriitorul adaugă afirmația definitivă din versetul 9: „Dar, preaiubiților, totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune, care însoțesc mântuirea”. Aici el se adresează creștinilor autentici, cu termenul „preaiubiților”. El este încredințat că ei nu produc spini și măracini, că nu sunt aproape a fi blestemați și că sfârșitul lor nu este să li se pună foc. El este încredințat că sunt caracterizați de lucrurile care însoțesc mântuirea, ceea ce nu este valabil în cazul celor descriși în versetele precedente.

9 Măcar că vorbim astfel, preaiubiților, totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune și care însoțesc mântuirea. 10 Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea, pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi, care ați ajutat și ajutați pe sfinți. 11 Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, 12 așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele. 13 Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, S-a jurat pe Sine Însuși 14 și a zis: „Cu adevărat te voi binecuvânta și îți voi înmulți foarte mult sămânța”. 15 Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința. 16 Oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o cheazășie, care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei. 17 De aceea, și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; 18 pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare, noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înaintea, 19 pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru al Templului, 20 unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut „Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec” (Ev. 6:9-20).

Avem aici un puternic paragraf despre siguranța veșnică a credinciosului. Ciudat însă că el este folosit pentru a dovedi exact contrariul! Este adresat celor care erau creștini dedicați. Cum am văzut, versetul 9 spune că ei erau caracterizați de lucrurile care însoțesc mântuirea. Versetul următor adaugă dovezi în plus despre realitatea credinței lor. Ei sunt apoi încurajați să continue în lucrarea sfinților și să nu se lenevească. Ei trebuie să-i emuleze pe cei care, prin credință și răbdare, moștenesc [împlinirea acelor] promisiuni. Versetele care urmează demonstrează clar că credința și răbdarea nu sunt mijlocul prin care moștenesc ei [împlinirea acelor] promisiuni, ci *atitudinea* lor spirituală, în drumul lor spre ținta finală.

Dumnezeu i-a făcut lui Avraam o promisiune necondiționată că-l va binecuvânta și-i va înmulți sămânța. Întrucât Dumnezeu nu poate minți, această promisiune a fost la fel de sigură ca și cum s-ar fi și întâmplat deja. Nu depindea deloc de realizările lui Avraam. Nimic nu putea s-o împiedice de a avea loc, pentru că totul depindea de Dumnezeu. Avraam a așteptat în răbdare să se împlinească.

Dumnezeu a făcut un legământ necondiționat al harului, promițând mântuire veșnică tuturor celor care se vor pocăi de păcatele lor, primindu-L pe Cristos ca Domn și Mântuitor al lor prin credință.⁴ Întrucât Dumnezeu nu putea să mintă, promisiunea se va împlini absolut sigur. Un credincios este tot atât de sigur de Cer ca și când s-ar afla deja acolo. Sfinții din Cer sunt „mai fericiți, dar cu nimic mai siguri” decât suntem noi. Tăria legământului constă în faptul că totul depinde de Dumnezeu.

Versetele 18-20 ne oferă patru tablouri pentru a sublinia siguranța mântuirii:

Primul este o cetate de refugiu, în care să fugim ca să apucăm nădejdea ce ne-a fost așezată înaintea noastră. Cristos este acea cetate de refugiu, iar nădejdea este mântuirea veșnică. Întrucât nădejdea aceasta se bazează pe lucrarea lui Dumnezeu, nu poate exista nicio fărâmbă de îndoială sau nesiguranță.

A doua imagine este o ancoră. Ancora noastră, nădejdea gloriei veșnice, este ancorată în prezența lui Dumnezeu, unde nimic nu poate s-o clatine. Este tare și sigură.

Dar nu aici se termină totul. Isus Însuși a străpuns vălul, ca Premergător al nostru. Prezența Sa dincolo de văl este garanția noastră că și noi vom ajunge în Cer, la urmă.

În fine, El este acolo ca Mare Preot al nostru. Viața Sa ne garantează că vom fi păziți în veci (Rom. 5:10). El Se află acolo în veci, ca să mijlocească pentru noi (Ev. 7:25).

Un alt pasaj care descrie un apostat se găsește în capitolul 10, versetele 26-31:

Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrățiți. Cine a călcat Legea lui Moise era omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit și va batjocori pe Duhul harului?! Căci știm cine este Cel ce a zis: „A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti!” Și în altă parte: „Domnul va judeca pe poporul Său”. Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!

Păcatul cu voia din versetul 26 este apostazia. E adevărat că, într-un sens, toate păcatele sunt cu voia, dar acesta este cu voia într-un sens ce nu e valabil la niciun altul, cum vom vedea.

Când un apostat renunță la Cristos după ce a primit cunoștința adevărului, el s-a despărțit definitiv, pentru vecie, de puterea curățitoare a jertfei isprăvite a lui Cristos pentru păcatele sale. El a luat loc împreună cu vrăjmașii lui Cristos, având astfel parte cu ei de pierzarea lor. Nu este de ajuns să primești cunoștința adevărului. Ea trebuie urmată de primirea lui Cristos.

Dacă respingerea legii lui Moise constituia o crimă ce se pedepsea cu moartea, cu cât mai

gravă este comiterea păcatului apostaziei, pentru că acesta înseamnă:

- a. calcarea în picioare a Fiului lui Dumnezeu, supunându-L la dispreț și batjocură;
- b. socotirea sângelui legământului prin care a fost sfințit el drept un lucru comun;
- c. insultarea Duhului harului.

Să privim la aceste groaznice păcate unu cât unu, întrebându-ne apoi dacă ele zugrăvesc un tablou real al copilului lui Dumnezeu.

Au existat perioade în istoria Bisericii când oamenilor care au voit să-L respingă pe Cristos și să revină la religia lor strămoșească li s-a cerut să se supună unei probe simbolice. Sângele animalului era vărsat pe podea. Apoi li se spunea acestor oameni: „Acest sânge reprezintă sângele lui Cristos. Deci, acum calcă-l în picioare!” Dacă făceau acest lucru, scăpau de prigoană în viața aceasta – dar își pierdeau sufletul în cea viitoare. Acest lucru este valabil în cazul tuturor celor ce renunțau la credința lor mărturisită în Cristos.

Un apostat consideră că sângele lui Cristos nu valorează mai mult decât cel al unui animal necurat. Și totuși, prin sângele legământului este sfințit el. Devenind un creștin nominal, el este sfințit, adică pus deoparte într-o poziție de privilegiu exterior, după cum soțul necredincios este sfințit prin intermediul unei soții credincioase (1 Cor. 7:14). A fi sfințit nu înseamnă neapărat a fi mântuit.

A întoarce spatele singurului și suficientului Mântuitor este totuna cu a insulta Duhul harului. Înseamnă a privi cu dispreț pe Duhul Sfânt și lucrarea Sa de a-L preamări pe Cristos, ca singura ce duce la Dumnezeu Tatăl.

Iarăși, descrierea unui apostat este urmată de o descriere a pedepsei drepte a lui Dumnezeu care îl așteaptă pe apostat. Propoziția: „Domnul va judeca pe poporul Său” ar putea crea impresia că scriitorul cărții Evrei se referă la credincioșii adevărați. Dar nu așa stau lucrurile. Toți bărbații și toate femeile sunt ai lui Dumnezeu prin virtutea creației (Fapte 17:28). Națiunea Israel a fost poporul pământesc străvechi al lui Dumnezeu (Deut. 14:2). În prezent, toți cei care cred în Fiul Său sunt poporul Său ales (1 Pet. 2:9). Dar când spune: „Domnul va judeca pe poporul Său”, nu poate să se refere la credincioșii adevărați, deoarece Mântuitorul Insuși a promis că cel care ascultă cuvântul Său și crede în Cel care l-a trimis „nu vine la judecată” (Ioan 5:24). Autorul citează Deuteronom 32:36 (sau Ps. 135:14) în contextul apostatilor, iar nu al credincioșilor adevărați. Propoziția „Domnul va judeca pe poporul Său” confirmă citatul precedent: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti, zice Domnul”.

Da, un creștin poate aluneca, dar el nu poate să-și piardă părtașia cu Domnul. El poate săvârși orice păcat față de care e avertizat în Biblie, dar nu poate renunța la Cristos, cu răutate. S-ar putea ca el să alunece de șapte ori, dar de fiecare dată se va ridica iarăși (Prov. 24:16).

Aduceți-vă aminte de zilele de la început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe: pe de o parte, erați puși ca priveliște în mijlocul ocărilor și necazurilor, și, pe de alta, v-ați făcut părtași cu aceia care aveau aceeași soartă ca voi. În adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuiește. Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți

căpăta ce v-a fost făgăduit. „Încă puțină, foarte puțină vreme” și „Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință, dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el”. Noi însă nu suntem dintre aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci dintre aceia care au credință pentru mântuirea sufletului (Evrei 10:32-39)

Evreilor credincioși li se reamintește de tot ce suferiseră din pricina credinței lor în Domnul Isus. Ei au avut parte de aceleași suferințe ca ale altor credincioși, l-au slujit pe autorul epistolei în întemnițarea lui și au acceptat bucuroși pierderea averilor lor, conștienți de faptul că adevăratele lor comori erau în Cer.

Ei nu trebuiau să-și piardă cumpătul acum, ci să rămână tari în încercările lor, pentru ca, după ce au făcut voia lui Dumnezeu, să primească [împlinirea] promisiunii. Nu se face nici o sugestie în versetele 35-36 că primirea promisiunii ar depinde de suportarea încercărilor. Mai degrabă, acesta e modul în care trebuie să trăiască ei, anticipând revenirea Domnului (v. 37).

Prima parte a versetului 38 îi descrie pe adevărații credincioși – „cel drept va trăi prin credință”, ceea ce înseamnă „cel îndreptățit prin credință va trăi”. Restul versetului descrie un apostat – „dar dacă dă cineva înapoi”. Adică, dă înapoi de la ce? De la credința în Domnul Isus.

Dar cineva va întreba: „De unde știi că acesta este sensul versetului?” Pentru că asta afirmă el! „Noi [credincioșii adevărați] însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă [apostații], ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului [credincioșii]”. Cu alte cuvinte, apostatații nu cred în mântuirea sufletului. Ei mărturisesc credința o vreme, dar după aceea, dau înapoi.

În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea, lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeuul lor, căci le-a pregătit o cetate (Evrei 11:13-16).

Mărturisesc că cam fost surprins și nedumerit să găsesc aceste cuvinte printre pasajele folosite în sprijinul mântuirii condiționate. În urma studiului suplimentar, nu am putut decât să concluzionez că versetul 15 este textul de încercare: *ar fi avut vreme să se întoarcă în ea*. E folosit cu scopul de a arăta că, după cum patriarhii ar fi putut să se răzgândească în privința continuării spre Canaan, tot așa credincioșii pot înceta să mai creadă și să revină la felul lor de viață de dinainte de a fi mântuiți. Cu alte cuvinte, se spune că actul inițial de credință mântuitoare nu este de ajuns, ci trebuie urmat de o credință continuă. Cineva își poate pierde mântuirea intenționat, încetând să mai creadă.

Dar asta nu corespunde faptelor. Da, aș avea prilejul să mă întorc la modul de viață de dinainte de convertire, dar nu am dorința sau înclinația de a face acest lucru. Dacă cineva

spune că este creștin și se decide să revină la o viață de păcat, asta demonstrează că nicio dată nu a devenit o creație nouă în Cristos Isus, în primul rând.

A sugera că actul inițial de credință nu stabilește destinul final este o răstălmăcire a evangheliei. Înseamnă că Cristos nu a ispășit pentru toate păcatele credinciosului, ci numai pentru acelea comise până la data convertirii, după care credinciosul s-ar afla pe cont propriu! Gândiți-vă la ramificațiile ce se nasc din această opinie!

1. Această doctrină neagă faptul că Cristos este Mântuitorul unic și suficient; credinciosul ar lua parte și el la acea lucrare.

2. Neagă faptul că lucrarea lui Cristos rezolvă pedeapsa pentru toate păcatele creștinului: trecute, prezente și viitoare – chiar dacă la vremea când a murit El erau toate în viitor.

3. Este o negare a mântuirii prin harul fără plată, sugerând că oamenii pot câștiga mântuirea prin meritele lor, perseverând în credință.

1 Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. 2 Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. 3 Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivi-re așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. 4 Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului. 5 Și ați uitat sfatul, pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. 6 Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește”. 7 Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? 8 Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii. 9 Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit, și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor și să trăim? 10 Căci ei, în adevăr, ne pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei că e bine, dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui. 11 Este adevărat că orice pedeapsă deo-camdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie, dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei roada dătătoare de pace a neprihănirii. 12 Întăriți-vă dar mâinile obosite și genunchii slăbănogiți; 13 croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat. 14 Urmăriți pacea cu toții și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul. 15 Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amarăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea. 16 Vegheați să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut. 17 Știți că mai pe urmă, când a vrut să moștenească binecuvântarea, a fost respins; pentru că, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a găsit loc pentru pocăință (Ev. 12:1-17).

Evrei 11-13 conține, în mare, îndemnuri la credință și răbdare. Dar îndemnul nu sunt neapărat porunci însoțite de amenințări. Când îi spun unui nou convertit: „Mergi înainte pentru Domnul”, nu sugerez că va fi pierdut pe veci dacă nu continuă în credință. Având în vedere acest lucru, permiteți-mi să redau pe scurt această secțiune.

Creștinii evrei care suferă pentru credința lor trebuie să fie încurajați, oferindu-li-se pilda de credință și răbdare a eroilor din capitolul 11. Concret, ei trebuie să se ferească de orice tendință de a se îndoii sau de a dispera, trebuind să alerge în alergarea creștină cu răbdare. Ei trebuie să aibă ochii ațintiți asupra lui Isus, care ne arată cum trebuie să alergăm de la început până la sfârșit. El a îndurat ura păcătoșilor. El a îndurat crucea. Ei nu s-au dus până acolo cât S-a dus El, împotriva-Se până la sânge, adică, textual, să moară.

Iar ei nu trebuie să disprețuiască educația de copii ai Domnului.⁵ (La acea dată, erau suferințele îndurate de ei pentru El.) Tatăl nu-i educă decât pe ai Săi. Așadar, credincioșii să nu disprețuiască sau să se lase descurajați de această educație. Tocmai aceia pe care Dumnezeu nu-i pedepsește sunt copii nelegitimi, adică nu sunt deloc credincioși.

Versetele 12-14 sunt îndemnuri generale la încurajare reciprocă, la pilda unei vieți de sfinți, la pace și la sfințenie. Poate că expresia: „Urmăriți... sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul” ar părea că sprijină ideea siguranței condiționate în mințile unora. Nu trebuie să pară așa.

În clipa în care este mântuit cineva, el este sfințit din punct de vedere al poziției pe care o ocupă. Dumnezeu îi dăruiește o poziție sfântă, pentru că este în Cristos. Dar apoi Dumnezeu spune, de fapt: „Acum *fi* sfânt! Purtarea ta să se armonizeze cu poziția pe care o ocupi tu”. Asta se numește sfințirea practică.

Aici, în versetul 12, găsim cel de-al doilea aspect al sfințeniei avut în vedere. Noi trebuie să urmărim sfințenia. Observați că este o urmărire, nu o realizare. Noi nu vom deveni perfect sfinți până când nu vom ajunge în cer.

Toți credincioșii adevărați tânjesc după mai multă sfințenie și o urmăresc, unii într-o măsură mai mare decât alții. Dar, întrucât este o urmărire, creștinii trebuie să fie îndemnați să caute un grad tot mai mare de asemănare cu Cristos.

Versetele 15-17 sunt un alt avertisment împotriva apostaziei. Dar oare de ce este strecurat aici într-un capitol referitor la încurajarea creștinilor? Pentru că adunarea evreilor creștini de atunci era asemenea bisericilor de astăzi, cuprinzând și credincioși autentici, și din cei falși. Or, mesajul trebuie să țină cont de aceasta.

Observați cinci lucruri în legătură cu apostazia:

1. Este o scădință (o neatingere) a harului lui Dumnezeu. Atât de aproape, și totuși atât de departe! Apostatul este luminat, dar nu merge atât de departe încât să fie regenerat.
2. Este o rădăcină de amărăciune, nemulțumindu-se să țină otrava în izolare, pentru sine, ci hotărât s-o răspândească și la alții.
3. Adesea este asociată cu imoralitatea. Multă apostazie își are rădăcinile în eșec moral.
4. Este profană, adică îi lipsește orice afinitate sau apreciere pentru realitățile spirituale.
5. Nu găsește loc pentru pocăință.

APOSTAȚI SAU ALUNECAȚI? (PARTEA I)

Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri, al cărui glas a clătinat atunci pământul și care acum a făcut fâgăduința aceasta: „Voi mai clătina încă odată nu numai pământul, ci și cerul”. Cuvintele acestea „încă odată” arată că schimbarea lucrurilor clătinate, adică a lucrurilor făcute, este făcută tocmai ca să rămână lucrurile care nu se clatină. Fiindcă am primit dar o împărăție, care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică; fiindcă Dumnezeu nostru este un foc mistuitor (Evrei 12:25-29).

Cum am văzut, scriitorul face o descriere foarte generală. El le vorbește celor născuți din nou, dar și potențialilor apostatați aproape în aceeași suflare, fără să identifice pe cine anume are în vedere. Am putea cita, în acest sens, zicala: „Dacă ți se potrivește pantoful, poartă-!”

Din nou, el contrastează pericolul de a-L refuza pe Dumnezeu, în ipostaza în care El a dat legea pe Muntele Sinai, cu pericolul și mai mare de a-L refuza pe El când vorbește în evanghelie din ceruri.

Acesta nu este cazul închipuit al cuiva care a crezut și apoi s-a decis să nu mai creadă, ci se referă la o persoană care nu a crezut niciodată cu adevărat. Același care a zguduit pământul la Sinai va zgudui universul creat, așa încât numai realitățile spirituale, cum ar fi împărăția eternă, vor supraviețui. Credincioșii au obligația de a-I sluji lui Dumnezeu cum se cuvinte, cu reverență și cu teamă sfântă. Numai cei care L-au primit pe Fiul lui Dumnezeu pot face aceasta.

Cum trebuie să înțelegem cuvintele de încheiere: „căci Dumnezeu nostru este un foc mistuitor”? Afirmatia se pretează la cel puțin două interpretări. Mai întâi, focul Său va fi pierzare veșnică pentru toți necredincioșii. Dar când focul e folosit în legătură cu cei răscumparați, se referă la faptele lor, nu la sufletele lor (1 Cor. 3:13, 15).

Să nu vă lăsați amăgiți de orice fel de învățături străine, căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncări, care n-au slujit la nimic celor ce le-au păzit. Noi avem un altar, din care n-au drept să mănânce cei ce fac slujbă în cort. În adevăr, trupurile dobitoacelor, al căror sânge este adus de marele preot în Locul prea sfânt, pentru păcat, „sunt arse de tot afară din tabără”. De aceea, și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă. Să ieșim dar afară din tabără la El și să suferim ocară Lui. Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare (Evrei 13:9-14).

Acesta este unul din numeroasele paragrafe folosite pentru a arăta că Epistola către Evrei a fost scrisă pentru credincioși, implicația fiind că a fost alcătuită exclusiv pentru cei care Îi aparțin lui Cristos. Pornind de la această premisă, vom spune că versetele adresate apostataților au fost *ipso facto*, adică scrise credincioșilor și că, prin urmare, apostatații sunt membri ai lui Cristos care-și pot pierde mântuirea.

Eroarea argumentului constă în cuvântul subînțeles *exclusiv*. Nimeni nu neagă că anumiți părți ale epistolei au fost destinate evreilor convertiți pe deplin. Dar asta nu reclamă ca cei care nu aveau decât o profesiune de credință golită de sens să nu fie cuprinși și ei. Doi Corinteni a fost scrisă „bisericii lui Dumnezeu care este la Corint, împreună cu toți sfinții care sunt în toată Ahaia”, dar li se spune să se cerceteze dacă sunt în credință (13:5). Galateni a fost adresată, în mare, bisericilor din Galatia, dar Pavel avea îndoieli cu privire la unii dintre ei (4:20).

Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința!... Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos (Ev. 13:7, 17).

Din nou, argumentul constă în faptul că aceste îndemnuri au fost adresate, în mod clar, adevăraților sfinți ai lui Dumnezeu; întrucât apostaziilor li se acodă un spațiu atât de mare în această epistolă, aceste îndemnuri demonstrează că apostaziile erau cândva creștini. Atunci ar urma că creștinii pot să-și piardă credința, fiind pierduți.

Numai că raționamentul nu ține cont de faptul că epistola către Evrei nu a fost adresată exclusiv credincioșilor. Nimeni nu neagă că numeroasele îndemnuri i-au avut în vedere pe sfinți. Dar multe altele au fost adresate evreilor care erau creștini în exterior, dar care se aflau sub presiunea enormă de a se reveni la iudaism.

Dacă apostaziile erau creștini autentici, care ulterior au renunțat la credința lor, atunci aceștia nu mai puteau fi mântuiți. Dar asta nu e în acord cu părerile susținătorilor mântuirii condiționate, căci *aceștia* credeau că apostaziile *pot* să-și revină!

De asemenea, părerea respectivă ignoră cu bună știință faptul că Evrei 13 conține o promisiune sigură din partea lui Dumnezeu, conform căreia El nu-i va părăsi pe ai Săi:

Fie ca purtarea voastră să fie fără lăcomie; nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ce aveți, căci El Însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi”. Așa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme. Ce mi-ar putea face omul?” (Ev. 13:5-6).

Aceste versete se ocupă, în principal, de purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru nevoile fizice ale credincioșilor. În cadrul prigoanelor din vremea aceea, mulți credincioși riscau să-și piardă tot avutul (10:34). Chiar și pentru credincioșii autentici din mijlocul lor, asta va fi fost o puternică ispită la gelozie și lăcomie. Dar autorul epistolei îi îmbărbătează, reamintindu-le că Dumnezeu Se va îngriji de ei, câtă vreme va fi nevoie să împlinească planul Său pentru ei în viața aceasta. Observați că nu se spune: „Dacă vă veți păzi de lăcomie, El nu vă va părăsi”, ci se spune, în fapt: „Nicidecum n-am să vă las. Așadar, păziți-vă de lăcomie”.

Și, așa cum a procedat Pavel în Romani 5 și 8, negreșit putem raționa aici de la mai mic la

APOSTAȚI SAU ALUNECAȚI? (PARTEA I)

mai mare. Dumnezeu poartă de grijă chiar de nevoile fizice ale copiilor Săi. Îi va lăsa El atunci să se descurce singuri în tăria lor, în ce privește paza lor spirituală?

Adesea unii au făcut observația că în originalul său, versetul acesta spune: „Niciodată, niciodată, niciodată nu te voi lăsa sau părăsi”. Emfatică subliniere, nu-i așa?⁶

Împotrivindu-se siguranței eterne a credinciosului, un adept al doctrinei căderii din har a mers până acolo, încât să pună la îndoială dacă păstorii care cred în siguranța necondiționată au calitățile necesare de a avea grijă de sufletele turmei lor cum se cuvine. Desigur, aceasta e o judecată subiectivă, la care ar putea recurge, tot atât de bine, cei din tabăra opusă.

NOTE FINALE

1. Prefixul *apo* înseamnă „din” sau „de la”, iar restul cuvântului provine de la verbul „a sta în picioare”, de unde: a lua o poziție contrară celor susținute anterior.
2. Iuda i-a părut rău, dar a fost un sentiment de remușcare, nu de pocăință sinceră (Mat. 27:3; 2 Cor. 7:10). El a fost un diavol (Ioan 6:70). El nu a avut niciodată baia regenerării (Ioan 13:10-11). El s-a dus la locul său (Fapte 1:25). Când Isus l-a numit fiul pierzării (Ioan 17:12), sensul versetului e acesta: „Cei pe care Tu Mi i-ai dat i-am păzit, și niciunul dintre ei nu s-a pierdut, decât fiul pierzării, pentru ca Scriptura să se împlinească”. Textul de la Ioan 18:9 arată clar că „cei pe care Tu Mi i-ai dat” se referă la cei unsprezece, adică la credincioșii adevărați, nu la Iuda.
3. Câteva păreri alternative susținute de cei care cred că pasajul se referă la creștinii adevărați care *nu-și pot* pierde mântuirea:
  - Credincioșii care cad în păcat, dorind apoi să fie reînnoiți la pocăință, adică, să fie mântuiți din nou. Făcând aceasta, ei L-ar așeza din nou pe Cristos înapoi pe cruce, declarând cu nerușinare că lucrarea Lui săvârșită odată pentru totdeauna nu ar fi de ajuns să mântuie pe veci.
  - Creștinii care comit păcat și sunt supuși judecății lui Dumnezeu în viața aceasta, dar sunt mântuiți în viața viitoare.
  - Creștinii care sunt avertizați împotriva apostaziei, fiind astfel împiedicați efectiv de a comite acest păcat. Dar aceasta este o interpretare pur ipotetică.

O părere alternativă a celor care cred că pasajul se referă la creștinii adevărați care *își pot pierde* mântuirea:

  - Credincioșii care sunt în siguranță pe vecie, cu condiția să nu comită acel păcat unic al apostaziei. *ed.*
4. Pocăința și credința nu sunt fapte meritorii prin care noi am putea contribui cu ceva la lucrarea isprăvită a lui Cristos.
5. Cuvântul *chastening* (disciplinare) cuprinde tot ce este implicat în creșterea unui copil – instruire, încurajare, îndreptare, pedepsire, etc.
6. De fapt, este un negativ *alcătuit din cinci părți* în greacă!

13

Apostați sau alunecați?

Partea a doua

Înainte de a ne despărți de tema apostaziei, ne mai rămâne să examinăm pasajele pertinente din 1 Ioan și din Iuda. Ele ne vor ajuta să confirmăm definiția unui apostat, întărind cazul nostru pentru siguranța veșnică a credinciosului.

18 Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină Anticrist, să știți că acum s-au ridicat mulți anticriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă. 19 Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi, ci au ieșit ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri. 20 Dar voi ați primit ungera din partea Celui sfânt și știți orice lucru. 21 V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți și știți că nicio minciună nu vine din adevăr. 22 Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Cristosul? Acela este Anticristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. 23 Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl. 24 Ce ați auzit de la început aceea să rămână în voi! Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl. 25 Și făgăduința pe care ne-a făcut-o El este aceasta: viața veșnică. 26 V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească. 27 Cât despre voi, ungera pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva, ci, după cum ungera Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea. 28 Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El (1 Ioan 2:18-28).

Aici Ioan își avertizează cititorii cu privire la învățătorii apostatați, reamintindu-le că Duhul Sfânt este suficient să-i păzească de învățăturile eretice. Epoca Bisericii este ceasul

din urmă. Deja sunt învățători falși, care promovează câteva dintre aceleași doctrine ca și Antiscrist, care va veni. Pe vremea lui Ioan, gnosticii erau apostatați. Ei s-au dat la început drept credincioși, dar, în cele din urmă, I-au întors spatele lui Cristos, părăsind părtășia creștină. Prin faptul că au căzut de la credință, ei au demonstrat că niciodată n-au fost născuți din nou cu adevărat.

Credincioșii au o ungeră, adică lucrarea de învățătură a Duhului Sfânt. Având Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu, ei au tot ce le trebuie pentru învățătură sănătoasă și o viață evlavioasă. Adevărul este ceea ce spune Dumnezeu. Credincioșii au adevărul și știu că învățăturile contrare lui sunt o minciună.

Testul critic este ce crede cineva despre Isus Cristos. A tăgădui că Isus este Cristosul este duhul anticristic. Dacă nu-L are cineva pe Fiul, nu-L are nici pe Tatăl.

Astfel, credincioșii sunt îndemnați să rămână în doctrina sănătoasă pe care Ioan și ceilalți apostoli i-au învățat și astfel să continue în părtășie fericită cu Fiul și cu Tatăl. Ei nu trebuie să uite făgăduința de viață veșnică pe care le-o face Cristos tuturor celor născuți din nou. La aceasta nu sunt atașate niciun fel de condiții.

Întotdeauna există pericolul învățătorilor înșelători. Dar Duhul Sfânt rămâne în copiii lui Dumnezeu și, prin urmare, ei n-au nevoie de „adevărul” în plus al acestor apostatați gnostici. Duhul Sfânt este garanția că credincioșii vor rămâne în Cristos.

Ioan face apel la sfinți să rămână în Cristos, pentru ca atunci când Se va arăta El la Răpire și la Scaunul de Judecată (adică la tribunalul Său), Ioan și ceilalți apostoli să aibă încredere și să nu fie rușinați înaintea Lui. (Ioan e sigur că cititorii săi se vor afla acolo!) Aici nu se pune problema de încredere în contrast cu condamnarea, ci cu rușinea.

Să analizăm acum un alt pasaj care se ocupă de apostazie.

Dacă vede cineva pe fratele său săvârșind un păcat care nu duce la moarte, să se roage; și Dumnezeu îi va da viață, pentru cei ce n-au săvârșit un păcat care duce la moarte. Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul acela (1 Ioan 5:16).

Este aproape inevitabil ca versetul acesta să nu fie folosit de către cei care susțin doctrina siguranței condiționate. Pare să lase ușa deschisă pentru posibilitatea ca un creștin să comită un păcat de neiertat,¹ pentru acest creștin rugăciunea fiind zadarnică. Dar asta să spună oare versetul respectiv?²

Mai întâi de toate, nu se spune că un credincios este cel care comite un păcat ce duce la moarte. Cel care comite un păcat ce *nu* duce la moarte este un frate, adică, un copil adevărat al lui Dumnezeu. Dar nu se menționează deloc cuvântul „frate” în a doua parte a versetului.

În al doilea rând, Ioan nu spune dacă moartea din acest verset este moartea fizică sau moartea veșnică spirituală. Trebuie să apelăm la context, pentru a dobândi înțelegerea corectă.

O mare parte a scrisorii a fost scrisă pentru a apăra Biserica de învățătorii falși, cunoscuți sub denumirea de gnostici. Pretinzând că ar poseda cunoștințe superioare, acești

APOSTAȚI SAU ALUNECAȚI? (PARTEA A II)

oameni s-au infiltrat în adunările creștine, dându-se drept credincioși, ba chiar și botezându-se. Dar, în cele din urmă, ei au părăsit părtășia creștină cu totul, dovedind că niciodată n-au fost mântuiți. Aceștia s-au dovedit a fi apostatați. Ei păcătuiau păcate care duceau la moarte. Era imposibil să fie reînnoiți la pocăință (Ev. 6:4-6).

Și astfel, Ioan arată aici că sunt unii oameni pentru care nu are rost să te rogi. În cazul celor mai multe păcate, e posibil ca Dumnezeu să-l aducă pe păcătos la pocăință, pentru aceasta noi trebuind să ne rugăm. Dar apostazia este un păcat care duce inevitabil la moarte spirituală. Or, când cineva cade până în acest punct, nu mai trebuie să ne pierdem timpul pe genunchi pentru el sau pentru ea.

5 Vreau să vă aduc aminte, măcar că știți odată pentru totdeauna toate aceste lucruri, că Domnul, după ce a izbăvit pe poporul Său din țara Egiptului, în urmă a nimicit pe cei ce n-au crezut. 6 El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința. 7 Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră ca și ele la curvie și au poftit după trupul altuia, ne stau înaintea ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic. 8 Totuși, oamenii aceștia, târâți de visările lor, își pângăresc la fel trupul, nesocotesc stăpânirea și batjocoresc dregătoriile. 9 Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre!” 10 Aceștia, dimpotrivă, batjocoresc ce nu cunosc și se pierd singuri în ceea ce știu din fire, ca dobitoacele fără minte. 11 Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core! 12 Sunt niște stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără rușine împreună cu voi și se îndoapă de-a binelea; niște nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi, niște pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, desrădăcinați (Iuda 1:5-12).

În epistola sa, Iuda se ocupă aproape exclusiv de apostatați. Cum am explicat în altă parte, un apostat este unul care pretinde că crede în Domnul, dar apoi se întoarce împotriva Lui cu răutate și cu ură. El nu este un alunecător, ci un *trădător*.

Iuda oferă aceste exemple de apostazie din Vechiul Testament: israeliții care n-au crezut, îngerii care au păcătuیت și locuitorii Sodomei și ai Gomorei (v. 5-7). Apoi el trece la apostatații contemporani lui și la necurăția lor morală, la sfidarea de către aceștia a autorității și la acuzele aduse de aceștia oficialităților, lucru pe care nici Mihail n-a voit să-l facă (v. 8-9). Arătând dispreț față de puterile guvernamentale, de fapt, ei își arătau disprețul față de Dumnezeu.

Ei sunt asemenea lui:

- Cain – care a respins mântuirea printr-o Jertfă substituțională.
- Balaam – care a cumpărat și a vândut privilegiile și beneficiile religioase.
- Fiilor lui Core – care s-au răscolat împotriva autorității și au uzurpat poziția lor religioasă.

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

Ei au invadat adunările creștine ca niște pete murdare, nori înșelători și pomi fără rod, de două ori morți.

O asemenea descriere aspră nu li se potrivește celor care au avut și au credință autentică. Aceștia sunt conducătorii religioși, ale căror vieți dovedesc că nu s-au născut din nou niciodată.

NOTE FINALE

1. Sunt trei păcate care nu se iartă:
  - a. Atribuirea minunilor făcute de Isus prin puterea Duhului Sfânt, cum că ar fi fost făcute prin puterea Diavolului, aducând astfel hulă Duhului Sfânt, numindu-L „Diavolul” (Mat. 12:24, 31-32).
  - b. Pretinzând că îmbrățișează credința creștină, pentru ca apoi cineva s-o abandoneze și să-L tăgăduiască pe Cristos că este deopotrivă Dumnezeu pe deplin și Om pe deplin (Ev. 6:4-6, 10:29).
  - c. A muri fără credință în Domnul Isus Cristos (Ioan 3:18b).

2. Versetul acesta a constituit piatra de încercare a comentatorilor, deoarece ei simt că au nevoie de informații suplimentare. Iată câteva dintre explicațiile care s-au propus cu privire la cel al cărui păcat duce la moarte:
  - a. Un credincios care își pierde mântuirea datorită unui păcat neprecizat.
  - b. Un credincios care suferă moarte fizică din pricina unui păcat nemărturisit. S-ar putea să fie o boală incurabilă, de pildă, care e rezultatul unui păcat sexual. În cazul acesta, rugăciunea este inutilă.
  - c. Un credincios care comite omucidere și, prin urmare, trebuie să sufere pedeapsa cu moartea, deoarece Dumnezeu a decretat-o (Gen. 9:6).
  - d. Un credincios care săvârșește vreun păcat din cale-afară de urât, care-l face nepotrivit pentru a mai sluji pe pământ (Fapte 5:1-11), dar care se califică pentru Cer, prin meritele lui Cristos.
  - e. Un apostat. Aceasta e poziția care credem noi că se potrivește cel mai bine contextului.

14

A mărturisi doar cu buzele, sau a avea viață veșnică reală?

Partea I

Biblia este o carte foarte realistă, care descrie purtarea omului așa cum este ea. Nu privește prin ochelari cu lentile roz, presupunând că toți oamenii ar fi de partea lui Dumnezeu. Mai degrabă, ea face distincție netă între cei care sunt doar urmași nominali ai lui Cristos și cei care sunt credincioși autentici. De asemenea, face distincție între cei care mărturisesc doar cu gura că sunt credincioși și cei care posedă cu adevărat credința.

Când Isus era pe pământ, El a găsit aceste două categorii de oameni: erau unii care au crezut în El când au văzut minunile săvârșite de El (Ioan 2:23). Dar El nu „a crezut” în ei. El nu este încântat de felul de credință care cere un semn, pentru ca persoana respectivă să creadă. El dorește acel gen de credință care crede doar pentru că El a spus așa. Deși se spune că acești oameni au crezut în El, totuși, nu era o credință mântuitoare. Da, ei credeau cu mintea lor, dar nu și cu inima lor. Ei nu erau decât mărturisitori cu buzele.

În minunatul Său discurs despre Pâinea Vieții, Isus a zis: „Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu are viața veșnică” (Ioan 6:54). A mânca trupul Său și a bea sângele Său înseamnă, pur și simplu, a crede în El (vezi v. 47). Dar unii din ucenicii Săi au fost ofenșați de ceea ce au auzit, zicând: „Vorbirea aceasta este prea de tot; cine poate s-o suferă?” și astfel L-au părăsit (v. 66). Prin acest act de a-L fi părăsit definitiv, ei au demonstrat că erau ucenici doar cu numele. Când Isus i-a întrebat pe cei doisprezece dacă nu vor să plece și ei, Petru a vorbit în numele tuturor, cu excepția lui Iuda, când a spus: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Cristosul, Sfântul Dumnezeuului celui viu” (v. 68-69). Această mărturisire i-a marcat ca ucenici adevărați ai Domnului Isus.

În timpul lucrării pământești a Mântuitorului, au fost oameni care au profetizat în Numele Său, au scos demoni în Numele Său și au săvârșit multe minuni în Numele Său (Matei 7:22). Și totuși, verdictul Său cu referire la ei a fost: „*Niciodată* nu v-am cunos-

cut”. Au mărturisit că-L cunosc, dar El nu i-a cunoscut pe ei. I-a dat în vileag ca oameni care practicau nelegiuirea (versetul 23).

Au fost și alții care au mâncat și au băut în prezența Sa și L-au auzit învățându-i pe oameni pe străzile lor (Luca 13:26). Ei au crezut că e de ajuns să se asocieze cu Mântuitorul. Din nou, El a afirmat că nu-i cunoaște, condamnându-i ca lucrători ai fărădelegii (v. 27). Da, pe din afară, oamenii aceștia Îl urmau pe Isus, dar nu se pomenește nimic despre credința adevărată la ei. Pur și simplu, se lăsau duși de val.

În zilele de la începutul Bisericii, a existat un caz clasic al unuia care Îl urma pe Cristos doar cu buzele, dar nu din inimă. Când Filip a predicat evanghelia în Samaria, un influent spiritist, pe nume Simon, a crezut și a fost botezat (Fapte 8:13). La început, acest fapt pare promițător. Dar să nu uităm că există o pseudo-credință, care nu e totuna cu credința mântuitoare. Am văzut deja acel gen de credință în Ioan 2:23-25 și 6:66. Chiar și demonii cred (Iacov 2:19). Ceea ce urmează în continuare arată că Simon nu poseda semnele unui adevărat copil al lui Dumnezeu.

Când Simon a văzut că samaritenii care au crezut au primit Duhul Sfânt când mâinile apostolilor au fost așezate peste ei, a voit că cumpere acea putere, foarte probabil din motive mercantile, ca să impulsioneze negoțul său. Trist, dar adevărat el n-a fost singurul escroc sau șarlatan care a încercat să câștige o mulțime de bani, mimând evlavie (1 Tim. 6:5b)!

Observați cum l-a demascat Petru și întrebați-vă dacă ar rosti asemenea cuvinte despre un credincios adevărat.

Banii tăi să piară împreună cu tine. Petru a spus: „Tu și cu banii tăi să se ducă în iad, pentru că ai crezut că poți să cumperi darul lui Dumnezeu cu bani” (versiunea TEV). Întrucât niciun credincios adevărat nu va pieri niciodată (Ioan 3:16), Simon nu era deloc născut din nou.

Tu ai crezut că darul lui Dumnezeu se poate cumpăra cu bani. Darul lui Dumnezeu de aici este Duhul Sfânt. Simon voia să cumpere capacitatea de a conferi Duhul la alți oameni. Nu este niciun indiciu în Scriptură că Simon a primit vreodată Duhul Sfânt.

Tu n-ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta. În loc să fie un membru al părții creștine, el era pe din afară, privind înăuntru – toate datorate faptului că nu avea nicio parte în cheștiunea mântuirii.

Inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. Deși aceste cuvinte pot fi rostite la adresa unuia care alunecă, contextul sugerează o persoană care avea nevoie să se nască de sus și să primească o inimă nouă.

Pocăiește-te dar de această răutate a ta. Cuvântul folosit aici pentru a se pocăi înseamnă a se întoarce la Dumnezeu din păcat.

Roagă-te Domnului să ți se ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu putință. Dumnezeu este Acela care dăruiește iertare eternă păcătosului pocăit, care crede. Dar ca Tată, El dăruiește iertarea părintească unuia din copiii Săi, când acesta își mărturisește păcatele. Aici este avut în vedere Dumnezeu, nu Tatăl. Cuvintele *dacă este cu putință* nu sugerează incertitudinea sau lipsa de bunăvoință din partea lui Dumnezeu, ci posibila încăpățănare a lui Simon.

Căci văd că ești plin de fiere amară și în lanțurile fărădelegii. Dacă un pom se cunoaș-

A MĂRTURISI DOAR CU BUZELE, SAU A AVEA VIAȚĂ VEȘNICĂ REALĂ? (PARTEA I)

te după rodul său, iar dacă rodul lui Simon a fost o răutate din cale-afară de mare, ridică întrebări serioase cu privire la starea lui spirituală.

Ca răspuns la usturătoarea incriminare, vrăjitorul l-a rugat pe apostol să se roage pentru el. Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi pocăit de păcatul său, primindu-L pe Cristos ca Domn și Mântuitor. Dar era clar că el a mărturisit doar cu buzele, neavând în el rădăcina.

Aici îmi aduc aminte de cuvintele colegului meu, Jean Gibson, care spunea adesea. „Deși credem în siguranța eternă a mântuirii credinciosului, nu credem în siguranța eternă a celor care doar mărturisesc”. Cei a căror credință nu este decât o acceptare a faptelor istorice să nu-și închipuie că sunt pe veci în Cristos. A fi membru al unei biserici nu e totuna cu a fi creștin. Nicio siguranță nu-ți aduce credința doar cu mintea, ci trebuie să fie și o predare față de o Persoană.

Mai multe din parabolele Domnului nostru fac distincție între mărturisirea doar cu buzele și posedarea vieții veșnice; sau între credincioșii nominali și sfinții autentici. Dar înainte de a le studia individual, se cuvine să facem, în chip de introducere, câteva remarci privitoare la parabolele împărăției cerurilor. Două sunt aspectele împărăției. Mai întâi, există o sferă a mărturisirii exterioare. În acest sens, oricine crede în Dumnezeu sau își mărturisește adeziunea față de El ca Rege face parte din Împărăție. Dar mai este și sfera realității lăuntrice. Pentru a fi un cetățean adevărat al Împărăției, o persoană trebuie să se nască din nou (Ioan 3:3, 5). Așadar, este posibil să fii un supus al împărăției doar prin mărturisire, sau este posibil să ai supunere autentică față de Rege.

Este derutant să ne gândim că există rău și ipocrizie în Împărăția cerurilor, până când vedem acea împărăție în sensul ei lărgit, cuprinzând și mărturisirea (doar cu buzele), și realitatea ei. Este similară cu deosebirea dintre *creștinătate* și *creștinism*. Astfel, sunt mulți oameni în creștinătate, care nu sunt, de fapt, creștini.

Acum sa vedem distincția care se face în parabole între ucenicii nominali și adevărații credincioși.

Parabola celor patru feluri de soluri (Mat. 13:3-23; Luca 8:4-15)

Această parabolă parcurge timpul scurs între lucrarea Domnului pe pământ și perioada Strămtorării. Isus este Semănotorul, iar sământa este Cuvântul lui Dumnezeu. Țarina este lumea. Cuvântul cade peste patru feluri de sol, adică întâlnește patru feluri de reacții din partea oamenilor. Ucenicii sunt astfel pregătiți pentru faptul că nu oricine aude Cuvântul va deveni un credincios adevărat.

Ascultătorul întruchipat de sământa căzută pe marginea drumului nu a înțeles Vestea Bună pentru că nu a voit (vezi Ioan 7:17) și astfel a pierdut prilejul s-o înțeleagă. Apoi cel reprezentat de sământa căzută pe pământ pietros la început a primit Cuvântul cu bucurie. Ar fi fost mai bine dacă l-ar fi primit cu căință, cu pocăință. Când au venit presiunile să întoarcă spatele Cuvântului, în vremuri de prigoană, el s-a întors cu o sută optzeci de grade. Ascultătorul reprezentat prin sământa căzută pe pământul plin de spini de asemenea a arătat, inițial, interes, dar apoi a dat o prioritate mai mare intereselor lumii, plăcerilor și bogățiilor sale înșelătoare. Pe când, ascultătorul întruchipat de sământa căzută în pământ bun a primit Cuvântul, l-a crezut și

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

a adus rod pentru Dumnezeu, în propriul său caracter și în slujirea față de alții.

Primele trei feluri de sol sunt neproductive, și astfel se referă la cei ce mărturisesc doar cu buzele. Numai pământul bun rodește o recoltă. Astfel, sămânța a patra îi reprezintă pe credincioșii autentici, cei care au viață veșnică reală.

Parabola grâului și a neghinei (Mt. 13:24-30, 36-43)

Această parabolă îi arată și ea foarte clar pe ucenicii nominali din Împărăție. Diavolul este un imitator prin excelență, care seamănă neghină în țarina semănată cu grâu. Exact așa cum neghina se aseamănă cu grâu, tot așa și imitatorii creștinilor uneori manifestă toate semnele exterioare ale credincioșilor adevărați. Dar neghina este o plantă nefolositoare. Va fi neghină în Împărăție până Se va întoarce Cristos, ca să domnească. Atunci oamenii reprezentați prin neghină vor fi adunați și judecați, pe când sfinții vor intra în Măia de ani.

Parabola seminței de muștar (Mt. 13:31-32)

Ca o sămânță de muștar să devină un pom este o dezvoltare anormală. Aici este înfățișată creșterea anormală a creștinătății, sfera în care învățătura creștină este cea dominantă. Păsările cerului, respectiv învățătorii falși, se odihnesc în ramurile sale. Cu alte cuvinte, cultele deraiate și ereticii care se dau drept creștini invadează creștinătatea.

Parabola aluatului (Mt. 13:13)

Aluatul întotdeauna reprezintă răul în Biblie – fie prin învățatură periculoasă (Marcu 8:15, Gal. 5:9), fie prin comportament rău (1 Cor. 5:6-8). În această parabolă, o femeie frământă drojia în cocă. Femeia (care nu are voie să propovăduiască învățatură, 1 Tim. 2:12), amestecă învățătura greșită în hrana copiilor lui Dumnezeu. Cele mai multe culte deraiate conțin ceva adevăr, dar l-au contaminat cu erezie.

Parabola năvodului ¹ (Mt. 13:47-52)

La sfârșitul Marii Strâmtoări, îngerii îi vor despărți pe cei răi de cei drepti. Asta va cuprinde și separarea credincioșilor nominali de cei care s-au năcut din nou. Cei dintâi vor fi nimiciți, pe când cei din urmă vor intra în era de aur, marcată de pace și prosperitate.

Parabola robului neiertător (Mt. 18:23-35)

Avem aici un om care îi datora o sumă uriașă regelui. Întrucât falimentase, regele a poruncit ca atât el, cât și familia lui să fie vânduți ca robi. Când s-a rugat să i se dea șansa să poată plăti ce datora, regelui i s-a făcut milă de el și i-a iertat întreaga datorie.

Apoi suntem confrunțați cu reversul situației. Datornicul iertat a descoperit că unul dintre lucrătorii săi îi datora o nimica toată. În pofida rugămintilor și promisiunilor acestu-

A MĂRTURISI DOAR CU BUZELE, SAU A AVEA VIAȚĂ VEȘNICĂ REALĂ? (PARTEA I)

ia, datornicul care a fost iertat nu a dat ascultare rugămintilor celui ce-i datora o sumă infimă, nevoind să-l ierte. Atunci stăpânul său s-a înfuriat și a poruncit să fie dat pe mâna chinuitorilor.

Rezultă clar din text că parabola se adresează credincioșilor, întrucât a venit ca răspuns la întrebarea ridicată de Petru cu privire la iertare. Și întrucât este pentru credincioși, urmează că se ocupă de *iertarea părintească*, iar nu de iertarea judiciară. Aceasta e o distincție importantă. Iertarea judiciară sau eternă este ceea ce acordă Dumnezeu Judecătorul unui păcătos, când acesta crede în Domnul Isus Cristos. Înseamnă că Cristos, ca Substituit, a plătit pedeapsa pentru păcatele sale, el nemaitrebuind să plătească pentru ele. Pe când, iertarea părintească este ceea ce Dumnezeu Tatăl îi dăruiește unui credincios păcătos, când acesta își mărturisește păcatul și se lasă de el. Iertarea aceasta nu este evanghelia pentru cei nemântuiți. Noi nu suntem mântuiți iertându-i pe alții. Dar *este* vitală pentru credincioși, dacă e ca aceștia să umble în părtășie cu Dumnezeu Tatăl. (Observați cuvintele „Tatăl nostru ceresc” în versetul 35.)

Deci am văzut că pasajul se adresează credincioșilor și că are de a face cu iertarea părintească, iar nu cu cea veșnică. Dar, așa stând lucrurile, cum vom înțelege versetul 34?

Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor; până va plăti tot ce datoră.

Propovăduiește oare textul acesta că un credincios poate să-și piardă mântuirea?

Observați, mai întâi, ce *nu* spune textul. El n-a fost aruncat în întunericul de afară, în judecata veșnică sau la pierzarea focului, ci a fost dat pe mâna unor chinuitori neprecizați. Cine sunt aceștia?

Întrucât robul nu mai era în părtășie cu Domnul, chinuitorii săi sunt suferința și chinul care însoțesc această condiție. Un creștin alunecat de la credință este chinuit de agonia aprigă a unui cuget vinovat, de rușinea de a-L fi dezonorat pe Mântuitorul său, de pierderea bucuriei mântuirii. El este tulburat de blocarea vieții sale de rugăciune, de buze sigilate când trebuie să dea o mărturie, precum și de mâna Domnului, care îl disciplinează.

În cadrul parabolei, slujitorul cel rău urma să îndure strâmtorarea până când avea să plătească stăpânului cei 10.000 de talanți (echivalând cu vreo câteva milioane de dolari). Evident, era imposibil să plătească această sumă. Pentru copilul lui Dumnezeu este o cale mai bună: să-și mărturisească și să se lase de păcat. Atunci va primi iertarea și va fi readus la părtășie.

Parabola nunții fiului de împărat (Mt. 22:1-14)

Este foarte nimerit ca împărăția cerurilor să fie comparată cu o nuntă, unde predomină bucuria celebrării. Prima invitație a regelui a fost respinsă. Prin urmare, el a deschis ușile larg tuturor celor care doreau să ia parte la nuntă. Când regele a observat însă un om care nu avea îmbrăcămintea corespunzătoare pentru nuntă, a poruncit ca omul acela să fie aruncat afară.

Pentru a înțelege această parabolă, trebuie să înțelegem că pe vremea aceea hainele

adevrate de nuntă erau puse la dispoziție de gazdă. Deci oaspetele nu avea nicio scuză. Când a fost somat, acestuia i-a pierit glasul. El reprezintă o persoană care vrea să se bucure de binefacerile împărăției. Dar apoi el vine îmbrăcat cu propria lui neprihănire, iar nu cu neprihănirea pe care o pune Dumnezeu la dispoziție prin credința în Cristos. El este un creștin doar cu numele.

Robul credincios și robul cel rău (Mt. 24:45-51)

Deși nu se spune că aceasta e o parabolă, totuși, are toate semnalmentele unei parabole. Când Mântuitorul va reveni să-și înființeze Împărăția, El îi va răspăti generos pe cei care au îngrijit de interesele Lui, în special de cele ale slujirii casei Lui. Evident, aceștia sunt slujitorii adevărați și El îi numește credincioși, înțelepți și binecuvântați.

Dar mai sunt și alți slujitori care profită de întârzierea Sa, maltratându-și colegii lor slujitori și chefuind cu bețivii. Aceștia nu sunt slujitori autentici ai lui Cristos, ci slujitori răi, care arată prin comportarea lor că nu s-au născut niciodată din nou. Ei sunt fățarnici, care vor avea parte de aceeași condamnare a tuturor celor prefăcuți.

Parabola celor zece fecioare (Mt. 25:1-13)

Cadrul acestei istorii binecunoscute a celor zece fecioare (sau domnișoare de onoare ale mirelui) este încheierea Marii Strămtorări, urmată de a Doua venire a Domnului. În această perioadă, vor exista două categorii de oameni. Fecioarele înțelepte îi reprezintă pe adevărații credincioși, iar fecioarele nechibzuite sunt oamenii neconvertiți. O deosebire crucială între ele este faptul că fecioarele înțelepte au untdelemn în candelă. Desigur, untdelemnul este un simbol care-L reprezintă pe Duhul Sfânt.

La miezul nopții, când va veni mirele, fecioarele înțelepte vor fi gata, intrând cu el în sala de ospăț,² probabil o expresie figurată, reprezentând Mileniul. Fecioarele nechibzuite cer în zadar să fie lăsate să intre, dar Domnul le va demasca, arătând că au mărturisit doar cu buzele, neavând viața veșnică, zicând „*Niciodată nu v-am cunoscut*”. Niciodată aceștia nu au fost mântuiți prin credința în Domnul; El nu a spus: „Nu vă *mai* cunosc”.

Parabola talanților (Mt. 25:14-30)

În Noul Testament, un talant era o unitate monetară. În limbajul nostru, ortografiat *talent*, a căpătat sensul de dar sau capacitate. În această parabolă, trei oameni au primit talanți din partea unui om bogat, după capacitățile lor, ca să-i investească în folosul lui. Când s-a întors el dintr-o călătorie prelungită, a cerut să i se dea socoteala. Primii doi dublaseră suma încredințată, drept care stăpânul le-a dat responsabilitate peste multe proiecte. Al treilea administrator și-a îngropat unicul talant și a zis, scuzându-se: „Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de unde n-ai semănat și strângi de unde n-ai vânturat”. Or, dacă asta credea el despre stăpânul său, atunci trebuia să-i fi depus banii la bancă, pentru ca aceștia să câștige dobândă. Drept pedeapsă, el va fi aruncat în întunericul de afară,

A MĂRTURISI DOAR CU BUZELE SAU A AVEA VIAȚĂ VEȘNICĂ REALĂ? (PARTEA I)

unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

Primii doi oameni îi reprezintă pe adevărații slujitori ai Domnului, care investesc cu fidelitate pentru Împărăție. Al treilea este un slujitor doar cu numele. Asta se vede din felul în care a vorbit despre domnul său: „Ești un om aspru, pe nedrept așteptându-se la prea mult și profitând pe spinarea altora”. Niciun credincios adevărat nu ar putea să-L acuze pe Domnul nostru de așa ceva!

Se vede din felul cum Îl descrie pe Domnul. A fost un om rău, leneș și nefolositor. Păcatele sale au fost acuzațiile false și delăsarea (Ev. 2:3). Se vede din pierzarea lui. El a fost aruncat în întunericul de afară. Pe scurt, el mărturisea că este slujitor, dar nu era unul adevărat.

Pe lângă exemplele de mai sus de mărturisire doar cu buzele, pe de o parte, și de posedare cu adevărat a vieții veșnice, pe de alta, mai avem și alte pasaje care vorbesc despre oameni ce se pretind creștini, dar arată prin viețile lor că nu sunt.

Îndepărtarea de la credință (1 Tim. 4:1)

În 1 Timotei 4:1, apostolul Pavel prevede că în zilele de pe urmă unii se vor depărta de la credință. Cei care cred că un creștin se poate pierde folosesc ca dovadă acest verset. Ei argumentează că, dacă unii se îndepărtează de la credință, înseamnă că odată o țineau, dar acum nu o mai țin! Dar cum se pot ei îndepărta de ceva de care nu s-au ținut niciodată?

Răspunsul este că ei se îndepărtează de la o credință „doar cu buzele”. Ei ar putea fi creștini nominali, care n-au trăit niciodată experiența nașterii din nou. În lumea actuală, oricine crede în Dumnezeu și se poartă frumos cu mama lui se califică ca și creștin. Știm cu toții că în majoritatea bisericilor evanghelice sunt membri care zac mai departe în păcatele lor. Când un binecunoscut pastor a fost întrebat dacă toți oamenii din adunarea lui erau membri ai familiei lui Dumnezeu, el a răspuns: „N-aș vrea să fiu legat cu cătușe de unii dintre ei când vor muri aceștia”, ceea ce e un mod ironic de a spune că n-ar vrea să meargă unde merg ei.

Acum, acești oameni ar putea, cu siguranță, să se îndepărteze de la credință, părăsind părtășia creștină, învățătura creștină și morala creștină. Cei care se îndepărtează de la credință în 1 Timotei se îndreaptă, în schimb, spre:

- părtășia demonică – adică duhuri înșelătoare;
- învățătura demonică – adică învățăturile dracilor;
- morala demonică – adică spun minciuni în fățarnicie și au o conștiință scrijelată.

Ei se depărtează de credință, apucându-se de spiritism. Nu se sugerează deloc că un credincios va face aceste lucruri. Mai degrabă, lui Timotei i se atrage atenția că așa va fi când marea apostazie se va întinde în toată lumea, iar el este îndemnat să-i avertizeze pe frați că acest lucru se va întâmpla.

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS
Răsturnarea credinței (1 Tim. 1:20; 2 Tim. 2:16-18)

Ce se spune despre Imeneu și Filet? Unii iau exemplele lor ca o dovadă că oamenii mântuiți pot ulterior să se piardă. Ei fac două presupuneri enorme: mai întâi, că acești doi oameni au fost credincioși autentici; iar a doua că ei și-au pierdut mântuirea. Dar nu vom câștiga argumentul bazându-ne pe presupuneri.

Când se spune la 1 Timotei 1:19 „... și să păstrezi credința și un cuget curat, pe care unii l-au respins...”, cuvintele „pe care” se referă la „un cuget curat”, nu la „credință”. Acest lucru este clar arătat în greacă, limba originală în care a fost scris Noul Testament.

Adesea suntem obligați să spunem despre oameni de tipul lui Imeneu și Filet ce-a spus Pavel despre galateni: „Am îndoieli cu privire la voi” (Gal. 4:20). Este interesant și, probabil, semnificativ că imediat după ce-i descrie pe acești doi oameni, apostolul spune: „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi” (2 Tim. 2:19). Noi nu putem întotdeauna afirma cu certitudine, dar Domnul știe. Iar dacă cineva declară că este al lui Cristos, el sau ea trebuie să demonstreze acest lucru, depărtându-se de fărădelege.

Iată ce putem ști cu certitudine despre Imeneu și Filet:

- Ei s-au rătăcit în ce privește credința. A se rătăci nu e totuna cu a abandona. Mulți credincioși s-au rătăcit, mergând după noutăți religioase („picanterii”) și învățături dubioase. Este posibil să fii creștin, și totuși să fii instabil din punct de vedere doctrinar.

- Ei au spus că învierea a avut deja loc. Ei nu au negat învierea, dar au fost greșiți cu privire la natura și timpul ei. Probabil ei au aplicat-o la suflet, pe când cuvântul se referă întotdeauna la trup. Ei propovăduiau că a avut loc nu se știe la ce dată, pe când, noi știm că este încă în viitor. E posibil să fii creștin, și totuși să fii foarte neștiutor.

- Ei răstoarnă credința onora. Asta poate însemna că a lăsat o dâră de confuzii și acțiuni subversive. Este posibil să fii un creștin, și totuși să nu fii un lucrător bun.

- Imeneu a suferit naufragiu în privința credinței (1 Tim. 1:19-20). Poate că nu a fost chiar dezertor, dar a eșuat în viața și în slujirea sa. Pavel a spus că l-a dat pe mâna Satanei, ca să învețe să nu mai hulească. Singura dată când se pomenește despre această acțiune judiciară de a fi dat cineva pe mâna Satanei se găsește la 1 Corinteni 5:5. Acolo textul se referă la un credincios care săvârșise un act imoral. El trebuia să fie excomunicat din biserică și astfel să fie plasat în teritoriul Satanei, „pentru ca duhul lui să fie salvat în ziua Domnului Isus”. Așadar, este posibil ca Imeneu să fi fost un credincios. Este posibil să fii creștin, și totuși să fi eșuat spiritual.

- Alexandru este amintit în 1 Timotei 1:20 împreună cu Imeneu. Și el a respins un cuget curat, naufragiind în ce privește credința creștină. Pavel l-a dat pe mâna Satanei pentru ca și el să învețe să nu hulească. Nu știm dacă a fost același Alexandru care i-a pricinuit lui Pavel mult rău (2 Tim. 4:14).

Pentru a lua o decizie clară cu privire la acești oameni, trebuie să aflăm mai multe lucruri. Așadar, [până atunci] trebuie să-i punem în sertarul intitulat: „În așteptarea unor informații suplimentare”.

Dima (2 Tim. 4:10)

Dima a fost unul dintre colegii lui Pavel în prima sa înțemnițare la Roma (Filimon 1:24; vezi și Col. 4:14). Ulterior l-a părăsit pe apostol „din dragoste pentru lumea de acum” (2 Tim. 4:10). Este acesta cazul unui credincios adevărat care și-a pierdut mântuirea? Din care categorie face el parte: a celor care au mărturisit doar cu buzele, sau a celor care au avut viață veșnică?

Faptul că a slujit împreună cu Pavel nu dovedește că a fost convertit vreodată. Iuda a slujit cu Cristos, și mulți alții care au pretins că-I slujesc lui Cristos s-a dovedit mai pe urmă că nu sunt ai Lui.

Cel mai clar indiciu că nu a fost un copil autentic al lui Dumnezeu este faptul că a iubit lumea de acum. Apostolul Ioan declară, în felul său direct: „Dacă cineva iubește lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2:15b).

Singurul fapt care mai atenuează puțin cazul lui Dima este faptul că l-a părăsit pe Pavel, dar nu se spune că l-a părăsit și pe Cristos. Dar această parte pozitivă este contracarată prin faptul că a iubit lumea. Deci, există temeieri suficiente să credem că Dima nu l-a cunoscut pe Domnul.

Mulți slujitori ai Domnului au avut o experiență similară cu cea a lui Pavel. Ei cunosc durerea de a afla că un preaiubit coleg de lucrare, în care au avut încredere, s-a dovedit, până la urmă, că e un credincios fals.

NOTE FINALE

1. Am sărit peste pilda comorii ascunse și peste pilda perlei de mare preț, întrucât ele nu au legătură cu tema mărturisirii cu buzele, în contrast cu posedarea reală a veștii veșnice.
2. Cele mai multe versiuni redau textul: „ospățul de nuntă”, mai degrabă decât simpla căsătorie (în engleză: marriage), cum este în KJV și NKJV. Căsătoria avusese deja loc în Cer, la Răpire. Acum Mirele vine împreună cu mireasa Lui, Biserica, la banchet.

15

A mărturisi doar cu buzele, sau a avea viață veșnică reală?

Partea II

Epistolele Noului Testament acordă atenție specială diferenței dintre cei care doar mărturisește cu buzele și cei care au viață veșnică reală. Una dintre acestea este Întâi Ioan. Oamenii cărora li se adresează Ioan direct erau credincioși autentici. Dar ei erau tulburați de un grup de învățători falși, numiți gnostici.¹

Acești practicanți aroganți ai religiei la început s-au prefăcut a fi creștini. Dar curând au început să se ivească probleme. Ei pretindeau că posedă o învățătură specială de la Dumnezeu și că erau mai avansați spiritualicește decât credincioșii simpli, de rând. Ei negau Dumnezeirea lui Cristos, trăiau în imoralitate flagrantă și-i tratau pe credincioși cu dispreț, pretinzând, între timp, că erau fără păcat (pretenția de căpetenie a apostatilor!).²

Ioan și-a scris scrisoarea pentru a-i asigura pe credincioșii autentici că este o deosebire între ei și acești eretici. Credincioșii care I se închinau lui Cristos ca Fiul lui Dumnezeu, care trăiau vieți de neprihănire și dragoste, mărturisindu-și păcatele, erau adevărații posesori ai Împărăției. Prin contrast cu aceștia, gnosticii erau martori falși ai credinței.

5 Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim este că Dumnezeu e lumină și în El nu este întuneric. 6 Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul. 7 Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat. 8 Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. 9 Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. 10 Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos și Cuvântul Lui nu este în noi. 1 Copilașilor; vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos, Cel neprihănit. 2 El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi. 3 Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. 4

Cine zice: „Îl cunosc” și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el. 5 Dar cine păzește Cuvântul Lui în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. 6 Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus. 7 Preaiubiților, nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche, pe care ați avut-o de la început. Porunca aceasta veche este Cuvântul pe care l-ați auzit. 8 Totuși, vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât și cu privire la voi; căci întunericul se împrășteie și lumina adevărată și răsare chiar. 9 Cine zice că este în lumină, și urăște pe fratele său este încă în întuneric până acum. 10 Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină și în el nu este niciun prilej de poticnire. 11 Dar cine urăște pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric și nu știe încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii (1 Ioan 1:5–2:11).

În procesul explicării fiecărui verset al acestui pasaj, în mod simplu, vom da răspunsuri la versete care, chipurile, propovăduiesc mântuirea condiționată.

1:5 Chiar de la începutul misiunii Sale publice, Isus i-a învățat pe oameni că Dumnezeu este lumină (e perfect din punct de vedere moral) și că nu este întuneric (necurăție) în El.

Oricine mărturisește părtășie cu El, dar trăiește în păcat, minte și nu practică adevărul credinței creștine.

Dacă trăim o viață curată, după cum El este sfânt, atunci avem părtășie cu Tatăl, cu Fiul și cu frații credincioși, fiind încontinuu curățiți de orice păcat (prin mărturisirea lui și depărtarea de el).

1:8 Dacă afirmăm că nu avem o natură păcătoasă sau că nu am comis fapte păcătoase, ne înșelăm singuri și nu rostim adevărul.

1:9 Dacă ne mărturisim păcatul, El este credincios promisiunii Sale și are baza neprihănită de pe care să ne ierte de păcat și să ne curățească de tot ce nu este drept.

1:10 Dacă spunem că suntem fără păcat, Îl facem pe Dumnezeu mincinos și tăgăduim adevărul Cuvântului.

2:1 Norma de perfecțiune a lui Dumnezeu este ca noi să nu păcătuim deloc. (El nu ar putea să spună altceva mai prejos de asta!) Dar El a purtat de grijă în cazul în care păcătuim. (El rămâne Tatăl nostru, chiar dacă păcătuim.) Noi avem un Avocat onest, care să pledeze cauza noastră.

2:2 Iar prin jertfa Sa, al nostru Avocat al Apărării a satisfăcut toate pretențiile lui Dumnezeu formulate împotriva păcatelor noastre. Moartea Sa este suficientă pentru păcatele întregii lumi, dar acele păcate sunt iertate doar atunci când un păcătos Îl primește pe Domnul Isus ca Dumnezeu și Mântuitor.

2:3 Unul dintre semnele unui adevărat credincios este că de obicei ascultă de Domnul.

2:4 Oricine spune că este creștin, dar de obicei nesocotește poruncile Domnului este un martor fals.

2:5 Dragostea lui Dumnezeu și-a atins scopul în cel care își face obicei din a asculta de El. Asta e dovada practică a faptului că acea persoană este mântuită.

A MĂRTURISI DOAR CU BUZELE, SAU A AVEA VIAȚĂ VEȘNICĂ REALĂ? (PARTEA II)

2:6 Vorbirea trebuie să fie pe măsura umblării. Viața cuiva trebuie să fie în armonie cu mărturisirea sa. Toți cei care afirmă că sunt în Cristos trebuie să trăiască o viață creștină.

2:7 Porunca de a ne iubi unii pe alții datează încă de la începutul lucrării lui Cristos pe pământ. Cititorii lui Ioan o auziseră de la început.

2:8 Dar există un sens în care ea este nouă. Deși a fost totdeauna adevărată în viața Domnului nostru, acum ea este adevărată și pentru faptul că lumina creștinismului strălucește în sfinți.

2:9 Dar întunericul este încă în oricine își urăște fratele. De fapt, acesta a fost totdeauna în întuneric și încă mai este.

2:10 Cel care își iubește fratele trăiește în lumină. El nu se poticnește și nu-i face pe alții să se poticnească.

2:11 Oricine își urăște fratele este orb. El trăiește în întuneric și nu știe încotro merge.

În cele mai multe din aceste versete, Ioan face distincție între un credincios adevărat și un simplu mărturisitor (observați repetarea cuvintelor: „cel care spune” (2:4, 6, 9).

Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac (1 Ioan 2:15-17).

Unul din semnele unui creștin adevărat este faptul că nu iubește lumea, în sensul că nu se lasă controlat de această iubire. În realitate, cei mai mulți credincioși sunt atrași de lume, într-o anumită măsură. Dar dacă cineva trăiește cu scopul de a se complăce în pofta firii [cărnii], pofta ochilor și mândria vieții, omul acela nu poate în același timp să-L iubească pe Tatăl. El trăiește pentru un sistem condamnat să piară. Numai cei ce trăiesc pentru a face voia lui Dumnezeu vor trăi în veac.

Nu găsim aici niciun suport pentru mântuirea condiționată. Sunt contrastați iubitorii lumii cu iubitorii lui Dumnezeu; și cei mântuiți pe de o parte, iar pe de alta, cei pierduți.

Dar de ce să-i avertizezi pe creștini să nu iubească lumea, când oricum ei n-o pot face? Pentru că lumea poate să aibă o influență negativă asupra copiilor lui Dumnezeu, chiar dacă nu va putea să ocupe locul întâi în viața lor.

Dacă știți că El este neprihănit, să știți și că oricine trăiește în neprihănire este născut din El. Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților; acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat. Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege. Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. Oricine rămâne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. Copilașilor; nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire este neprihănit, cum El Însuși

este neprihănit. Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu (1 Ioan 2:29–3:9).

Cum e Tatăl, așa e și fiul. Este un fapt al vieții naturale că din viață se naște ceva asemănător. Copiii se nasc după chipul și asemănarea părinților. Tot așa este și în domeniul spiritual. Întrucât Tatăl este neprihănit, tot așa și copiii Săi vor practica neprihănirea.

Gândul exprimat prin cuvintele „cei care sunt născuți din El” (2:29) îl face pe Ioan să izbucnească într-o exclamație de uimire pentru faptul că suntem copii ai lui Dumnezeu. Nici nu-i de mirare că lumea nu ne recunoaște și nu apreciază cine suntem! Nici pe Domnul nostru nu L-a recunoscut.

Apoi, într-o minunată izbucnire de bucurie pentru siguranța veșnică a mântuirii, apostolul exprimă faptul necondiționat că noi (cititorii lui și toți credincioșii adevărați) vom fi preschimbați în chipul lui Cristos uitându-ne țintă la El. Nu e nici o îndoială asupra acestui fapt! Între timp, perspectiva aceasta are rolul de a ne purifica nădejdea. Și nu trebuie să uităm că această nădejde este sigură, deoarece se întemeiază pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Cu aceasta Ioan ajunge la un alt semn distinctiv al credinciosului. Deși încă mai păcătuiește, el nu trăiește sub dominația păcatului. Stilul său de viață nu este caracterizat de prezența păcatului în viața sa. Nu este un păcătos deprins cu păcătuirea. Următoarea parafrazare urmărește să exprime ideea aceasta:

4. Oricine practică păcatul practică și fărădelegea, iar păcatul său este fărădelege.³

5. Și știți că El S-a arătat ca să ne ia păcatele, și în El nu este păcat.

6. Oricine rămâne în El, deci un creștin, nu păcătuiește la nesfârșit, din obicei. Oricine este stăpânit de păcat nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.

7. Copilașilor, cel care practică neprihănirea este neprihănit, după cum El este neprihănit.

8. Cel a cărui viață este păcatoasă este de la diavolul, căci el păcătuiește de la început. De aceea S-a arătat Fiul lui Dumnezeu pe pământ, ca să nimicească lucrările diavolului.⁴

9. Oricine e născut din Dumnezeu nu trăiește în păcat, deoarece sămânța lui, adică viața lui Cristos, rămâne în el, iar el nu poate păcătui la nesfârșit, pentru că el este copil al Dumnezeu.⁵

Textele 1 Ioan 3:4-9 și 5:18 vor fi tratate mai în amănunt în capitolul intitulat „Ocazional sau de regulă?”

Acum ne vom îndrepta atenția spre scrisoarea lui Iacov, în care el se ocupă de mărturisirea cu buzele, pe de o parte, și de realitatea propriu-zisă, pe de alta. Vom remarca tonul diferit al epistolei față de Întâi Ioan. Iacov se adresa unor oameni în viața cărora părea să existe o contradicție între mărturisirea lor cu buzele și realitatea credinței. Astfel, Iacov a fost îndemnat să le scrie fără ocolișuri ceea ce se impunea pentru a pătrunde prin învelișul tare al inimilor multora dintre cititorii săi. El îi previne că au nevoie de fapte bune pentru a susține pretenția că sunt creștini.

Iacov 2:14-26 a fost, de-a lungul istoriei, unul dintre cele mai controversate pasaje din

A MĂRTURISI DOAR CU BUZELE, SAU A AVEA VIAȚĂ VEȘNICĂ REALĂ? (PARTEA II)

întreaga Scriptură. Unii susțin că textul respectiv ar propovădui că suntem mântuiți prin fapte sau, în orice caz, parțial prin fapte. Adepții mântuirii condiționate îl iau ca motivație în afirmația că mântuirea ar fi *păstrată* prin fapte. Dar să vedem în ce fel modul nostru de a înțelege deosebirea dintre susținători și posesori ne va ajuta să aducem lumină:

Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!” fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. Dar va zice cineva: „Tu ai credința, iar eu am faptele”. „Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele”. Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară! Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică? Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura, care zice: „Avraam a crezut pe Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănire”; și el a fost numit „prietenul lui Dumnezeu”. Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință. Tot așa, prostituata Rahav n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte, când a găzduit pe soli și i-a scos afară pe altă cale? După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă (Iacov 2:14-26).

Cuvintele lui Iacov sunt folosite uneori pentru a se încerca să se demonstreze că credința în Cristos nu este de ajuns. Credința inițială a cuiva trebuie să fie încontinuu urmată de fapte bune pentru a avea efect. Astfel, credința fără fapte este moartă. Dar să analizăm versetele cu atenție și să vedem ce spun ele în realitate:

Versetul 14 nu spune că omul acesta are credință. Se spune doar că *el* susține aceasta. Este o credință întemeiată pe „așa spune cutare”, dar nu a intervenit nicio schimbare reală în viața sa. Faptele de aici nu sunt o condiție pentru mântuirea sa continuă. Ele sunt dovada credinței mântuitoare. Când Cristos intră în viața cuiva, El va produce o schimbare profundă. Nu este de ajuns să mărturisești credința cu buzele. Persoana respectivă trebuie să se pocăiască efectiv de păcatele sale și să se încreadă în Cristos ca Domn și Mântuitor.

Versetele 15-17 ilustrează și subliniază inutilitatea cuvintelor lipsite de fapte. Așa este și credința bazată doar pe fapte, care nu are ca roadă viața divină.

Versetul 18. Un credincios adevărat îl va provoca pe un om care are doar credință nominală să-și demonstreze credința lipsită de fapte corespunzătoare. Nu ține! O astfel de credință este invizibilă. Tocmai faptele descoperă existența unei credințe autentice. Astfel pe bună dreptate credinciosul poate afirma: „Îți voi arăta credința mea prin faptele mele”.

Versetul 19. O credință pur intelectuală, o convingere rezultată din observarea faptelor, nu este suficientă. Chiar și demonii cred în existența unui singur Dumnezeu și tremură. Dar asta nu-i salvează.

Versetul 20. Noi *nu* suntem mântuiți prin fapte. Nu suntem mântuiți prin credință *plus*

fapte. Dar suntem mântuiți prin acel fel de credință care *rezultă* într-o viață de fapte bune. Faptele bune nu contribuie la prelungirea mântuirii, căci asta ar fi o formă de mântuire prin fapte. Mai degrabă, ele sunt urmarea inevitabilă a adevăratei credințe mântuitoare.

Versetele 21-24. În continuare, Iacov îl dă pe Avraam ca exemplu de credință autentică. În Geneza 15:6 este scris: „Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire”. Cu alte cuvinte, el a fost îndreptățit prin credință. Peste mulți ani, poate peste 20 de ani, a fost îndreptățit prin fapte, când s-a arătat dispus să-l aducă pe Isaac ca jertfă de ardere de tot lui Dumnezeu (Gen. 22:10). Lucrarea lui a demonstrat realitatea credinței lui.

Dar observați că nu a fost ceea ce am numi noi de obicei o „faptă bună”, căci avea intenția să-și ucidă fiul! Singurul motiv pentru care a fost bună era demonstrația credinței sale în Dumnezeu.

Versetul 25. Același lucru este valabil și în cazul lui Rahav. Fapta ei a constituit un act de trădare – de obicei, considerată o faptă rea, care nu a mântuit-o și nici n-a contribuit la mântuirea ei, dar a fost o dovadă că credința ei în Dumnezeul lui Israel era autentică.

Versetul 26. Iacov încheie subiectul, amintindu-ne că, după cum trupul (vizibil) fără duh (invizibil) este mort, tot așa credința (care este invizibilă) fără fapte (vizibile) tot moartă este.

În general, acesta nu este un pasaj potrivit pentru a căuta să se demonstreze siguranța condiționată. Nu demonstrează că faptele bune trebuie *adăugate* la credință, pentru a dobândi mântuirea în continuare. Dar subliniază, totuși, că acolo unde este credință adevărată vor fi și fapte corespunzătoare, care s-o scoată în evidență.

NOTE FINALE

1. Denumirea provine din grecescul *gnosis* (cunoaștere). Ei credeau că știu mult mai mult decât creștinii obișnuiți.
2. Gnosticismul s-a ramificat ulterior în mai multe subdiviziuni. De pildă, unii dintre adepții săi au căzut în destrăbălare, pe când alții au practicat ascetismul.
3. Cuvântul „comite” (oricine comite păcat) din versiunea NKJV nu e tocmai potrivit, deoarece se are în vedere practicarea păcatului, contrastată cu „practicarea neprihănirii” din 2:29.
4. Din versetele 6, 8 și 9, în traducerea NKJV s-ar putea înțelege că un creștin nu păcătuiește deloc. Desigur, această afirmație este contrazisă de 1 Ioan 1:8-10; 2:1. Mai degrabă, este avută în vedere viața de păcat ca stil de viață, în contrast cu practicarea neprihănirii din 3:7, 10. Și este ilustrată prin purtarea diavolului, care a „păcătuit de la început”, în mod caracteristic pentru el.
5. O altă interpretare care acceptă siguranța eternă consideră aceasta ca o afirmație că firea nouă („născută din Dumnezeu”) nu poate păcătui deloc.

16

Legea sau harul?

În ultimă instanță, chestiunea siguranței credinciosului depinde de modul în care înțelegem harul lui Dumnezeu. Ambele părți din această controversă vor fi de acord că mântuirea este prin har, deosebirea însă intervine când trebuie să precizăm ce *înțeleg* ei prin har.

Este important să ne amintim că doar două sunt principiile în care se poate oferi mântuirea: legea și harul.

Principiul legii înseamnă că este ceva meritoriu pe care îl putem și trebuie să-l facem pentru a câștiga mântuirea sau pentru a o păstra. Principiul harului, în schimb, afirmă că mântuirea este favoarea nemeritată a lui Dumnezeu, de la început și până la sfârșit. Nu este niciun lucru pe care-l putem sau trebuie să-l facem pentru a câștiga, a merita sau a păstra mântuirea, ci ea este darul fără plată, primit prin credință, fiind complet separat de fapte.

Cele două principii sunt diametral opuse. Pavel explică clar că ele nu pot fi confundate: „Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminteri, harul n-ar mai fi har. Și dacă este prin fapte, nu mai este prin har; altminteri, fapta n-ar mai fi faptă” (Rom. 11:6). Mântuirea nu poate fi parțial prin fapte și parțial prin har.

Cei care cred în siguranța condiționată vor fi de acord că mântuirea *inițială* este prin har, dar apoi ei mai cred că o persoană poate să-și piardă mântuirea, fie prin decizia de a înceta să mai creadă, fie prin păcătuire gravă sau prelungită. Dar prin scrierile lor ei trădează faptul că încearcă să amestece legea cu harul. De pildă, unul din promotorii săi de frunte a afirmat:

„Domnia lui Isus asupra eului, vieții și averilor trebuie să fie recunoscută, dacă dorim să-L cunoaștem ca Mântuitor”.¹

Iar în alt loc el spune:

„Păzirea poruncilor Sale nu este facultativă pentru un om care vrea să intre în

viață, ci este un aspect esențial al credinței mântuitoare”.²

Și iarăși:

„Există, negreșit, un sens în care omul este «propriul său mântuitor»”.³

În general, se argumentează că trebuie să credem și să nu încetăm să credem. Trebuie să îndurăm. Trebuie să perseverăm. Trebuie să ne ținem strâns [de credință]. Accentul cade pe *ceea ce trebuie să facem noi*, iar nu pe *ceea ce a făcut Dumnezeu*, adică pe efortul omnesc, nu pe darul divin. Așa sunt faptele – sunt principiul legii, care spune că omul trebuie să facă ceva ca să câștige sau să-și păstreze mântuirea sa.

Unii din creștinii galateni fuseseră mântuiți prin har, prin credință, fără să țină legea. Dar mai târziu, ei au crezut în învățătorii falși, care spuneau că acum ei trebuiau să țină legea, dacă nu voiau să-și piardă credința. Și astfel Pavel i-a mustrat „Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească?” (Gal. 3:3).

Ei ar fi trebuit să-și amintească de faptul că mântuirea este un dar fără plată, primit prin credință, care este totalmente liber de fapte. Cristos Și-a încheiat lucrarea pe cruce. Prin urmare, noi nu mai trebuie să încercăm să adăugăm la lucrarea Lui isprăvită. Același care începe această lucrare bună o va duce la bun sfârșit (vezi Filipeni 1:6). Păstrarea în siguranță a sufletelor noastre este treaba lui Dumnezeu (1 Tim. 1:12).

Desigur, în mod inevitabil, asta ridică întrebarea: „Ce se întâmplă când păcătuiește un copil al lui Dumnezeu?” Conform uneia dintre păreri, el își pierde mântuirea și trebuie să fie mântuit de nou. Cealaltă opinie spune că părtășia sa cu Dumnezeu este întreruptă și rămâne întreruptă, până când își mărturisește și se lasă de păcatul respectiv. Susținătorii primei opinii cred că metoda lui Dumnezeu de a produce sfințenie este de a-i face pe credincioși să se teamă că-și vor pierde mântuirea. În schimb, cei care fac parte din școala harului insistă că dragostea Domnului, iar nu frica de pedeapsă este motivația lor cea mai puternică.

Să însemne oare că cei care sunt înrădăcinați în doctrina harului pot să continue să trăiască în păcat? Doamne ferește! Mai degrabă, asta ridică întrebarea dacă oamenii aceștia au fost mântuiți cu adevărat.

Așadar, avem cele două poziții: una spune că un creștin care păcătuiește de repetate ori este pierdut (nu se precizează gravitatea sau durata păcatului). Cealaltă spune că dacă păcatul este trăsătura caracteristică a cuiva, dacă este influența dominantă în viața sa, înseamnă că nu face parte din familia lui Dumnezeu. Căci dacă e mântuit cu adevărat, va fi constrâns de Domnul să-și mărturisească păcatul și să primească iertarea Tatălui.

Iată câteva versete folosite pentru a sugera că credincioșii își dobândesc sau, dimpotrivă, își pot pierde mântuirea prin modul lor de comportare:

Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit (Matei 24:13).

LEGEA SAU HARUL?

Luat în context, acest verset are aplicație specială la Marea Strâmtoare. Unii ar putea fi ispitiți să creadă că vor putea scăpa de persecuții și de martiraj dacă vor tăgădui că sunt credincioși. Dar Domnul îi încurajează că adevărata siguranță se găsește în starea de a îndura până la sfârșit.

Dar, și în cazul în care se aplică la credinciosul din zilele noastre, versetul ne arată că adevărata credință întotdeauna are calitatea permanenței. Credința poate suferi scăpări temporare, dar totdeauna își va reveni, mergând înainte. Un credincios poate să cadă de șapte ori, dar se va ridica din nou (vezi Prov. 24:16). Perseverența este caracteristica unui adevărat copil al lui Dumnezeu. „Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie” (Ps. 125:1).

A sugera că primim mântuirea veșnică răbdând [până la capăt] este în conflict cu cele peste 30 de versete care ne învață că suntem mântuiți prin credința în Domnul.

Și a zis iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi” (Ioan 8:31-32).

Isus a rostit aceste cuvinte unor iudei care crezuseră în El. Ei puteau dovedi realitatea credinței lor prin rămânerea în Cuvântul Său, ceea ce avea să demonstreze că erau ucenici în adevăratul sens al cuvântului, bucurându-se de puterea eliberatoare a Cuvântului.

Adevărat, adevărat vă spun că, dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea (Ioan 8:51).

A păzi cuvintele Domnului Isus este un alt mod de a spune că noi credem în El. Știm aceasta comparând versetul cu Ioan 11:26. În primul, cel care păzește Cuvântul Său nu va muri niciodată. În al doilea, persoana care crede în El nu va muri niciodată. *Lucrurile egale cu același lucru sunt egale unul față de altul.*

NOTE FINALE

1. Robert Shank, *Life in the Son: A Study of the Doctrine of Perseverance (Viața în Fiul: un studiu al doctrinei păstrării)*. Springfield, Missouri: Westcott Publishers, 1961, p. 16.
2. Ibid., p. 219.
3. Ibid., p. 96.

17

Părtășie sau relație?

Uneori, când dăm peste probleme în Noul Testament, soluția o găsim în a face deosebire între relație, pe de o parte, și părtășie, pe de alta. Când ne referim la relație, înțelegem prin aceasta înrudirea ce există între Dumnezeu Tatăl și un credincios, care e stabilită prin nașterea din nou. Părtășia se referă la spiritul fericit de familie ce există între un creștin și membrii Dumnezeirii, acolo unde nu este păcat nemărturisit, ci este armonie, când ei umblă împreună în unitate. Un pasaj care face distincție între relație și părtășie se găsește la Ioan 13:

1 Înainte de praznicul Paștelor, Isus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl și fiindcă îi iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt. 2 În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă, 3 Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce, 4 S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. 5 Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins. 6 A venit deci la Simon Petru. Și Petru I-a zis: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?” 7 Drept răspuns, Isus i-a zis: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea”. 8 Petru I-a zis: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!” Isus i-a răspuns: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine”. 9 „Doamne”, I-a zis Simon Petru, „nu numai picioarele, dar și mâinile și capul!” 10 Isus i-a zis: „Cine s-a scaldat n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curați, dar nu toți”. 11 Căci știa pe cel ce avea să-L vândă; de aceea a zis: „Nu sunteți toți curați” (versetele 1-11).

Ce crâmpeni uimitor! Îl vedem aici pe Atotputernicul Creator al universului îmbrăcându-Se cu șorțul unui sclav și aplecându-Se să spele picioarele ucenicilor Săi. Când a ajuns la Petru, impetuosul apostol a protestat că ar fi nepotrivit ca Învățătorul să-i spele picioa-

rele unui ucenic. „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!” a spus el.

Domnul Isus i-a răspuns: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine” (v. 8). Atunci Petru a solicitat o baie completă, nu doar picioarele să-i fie spălate.

Isus i-a răspuns: „Cine s-a scăldat n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot...”

Cuvintele Mântuitorului din versetul 8 sunt folosite uneori pentru a susține doctrina siguranței condiționate. Pentru a le înțelege corect, trebuie să le citim în contextul în care au fost rostite.

Există o diferență între baia [completă] și spălarea picioarelor. Prima este baia regenerării, cum se spune în Tit 3:5: „El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea [baia] nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt...” Cu alte cuvinte, baia este mântuirea, care are loc doar o singură dată.

Dar mai este și spălarea picioarelor. Dacă baia [generală] are loc o singură dată, spălarea picioarelor se face de repetate ori. În viața creștină, săvârșim păcat zilnic, întinându-ne. Avem nevoie în permanență de curățire prin aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu la viața noastră. Asta ne vorbește despre menținerea părtășiei. Deși relația este un lanț care nu se va rupe niciodată, părtășia este ca un fir de ață, ce poate fi rupt cu ușurință. Păcatul întrerupe părtășia, iar noi avem nevoie de slujba Cuvântului, pentru a ne fi curățită umblarea.

Pe vremea lui Pavel, oamenii se duceau la baia publică să se îmbăieze complet. Dar chiar pe când se întorceau acasă, încălțați cu sandalele lor, picioarele se murdăreau iarăși. Aceasta e o ilustrație nimerită a băii generale și a spălării picioarelor. Baia este mântuirea; spălarea picioarelor este sfințirea.

Întrucât baia regenerării are loc doar o singură dată, Petru nu mai avea nevoie de ea, căci era deja mântuit. Asta respinge argumentul conform căruia cineva este mântuit, după care își pierde mântuirea prin păcătuire, și apoi este mântuit din nou.

În actul regenerării se stabilește o relație. Dumnezeu este Tatăl, iar credinciosul e copilul Său. Așa cum este în cadrul relației naturale, acest act este făcut odată pentru totdeauna. Păcatul nu întrerupe relația aceea. Dacă credinciosul păcătuiește, Dumnezeu rămâne în continuare Tatăl său (1 Ioan 2:1b).

Când i-a spus Domnul lui Petru: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine”, El S-a referit la părtășie, nu la relație. Dacă nu era curățit în permanență de către Cuvânt, Petru nu putea umbla în părtășie cu Învățătorul său.

Curățirea de către Cuvânt nu contrazice curățirea prin sângele lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Pe măsură ce ne însușim Cuvântul, el ne conduce la mărturisirea și părăsirea păcatului: „și sângele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1:7c). Așadar, cele două nu sunt contradictorii, ci complementare.

18

Mântuire sau ucenicie?

A nu face distincție între versetele care se ocupă de mântuire și cele care privesc ucenicia a creat confuzie în domeniul siguranței credinciosului.

Când Dumnezeu făgăduiește viață veșnică păcătoșilor pe baza credinței, poți ști că se are în vedere mântuirea sufletului. Dar când Domnul vorbește despre ucenicii adevărați, îndemnându-i să trăiască o viața de predare, plină de fapte bune și de sacrificii, El Se ocupă de tema uceniciei.

Nu există grade de mântuire. O persoană e mântuită sau nu e. Niciun credincios nu este mai adecvat pentru cer decât altul. Dacă cineva Îl are pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor, el este tot atât de adecvat pentru cer cât îl poate face Dumnezeu. El nu este mântuit prin meritele sale, ci prin meritele Mântuitorului. „În Cristos” el este acceptat, complet și făcut adecvat pentru cer.

Deja am citat versete care se ocupă clar de mântuire; permiteți-ne să mai menționăm doar câteva: Matei 11:28; Ioan 1:12; 3:16; 3:36; 5:24; 6:47; Fapte 16:31; Romani 10:9.

Dar, în timp ce nu există grade în care putem să fim mai mult sau mai puțin adecvați pentru cer, există însă grade de ucenicie. De pildă, există copilași (bebeluși), tineri și părinți (1 Ioan 2:12-14). Unii încă se mai hrănesc cu lapte, în timp ce alții au trecut la hrană solidă (Ev. 5:12-14). Un ucenic este un elev și, evident, sunt unii creștini care acumulează învățături mai mult decât alții.

Când este cineva mântuit, el sau ea începe să urmeze cursurile școlii de ucenicie a lui Dumnezeu. Cu cât studiază și ascultă mai mult Cuvântul, cu atât mai repede avansează de la o clasă la alta. Idealul uceniciei este să devenim asemenea Învățătorului nostru.

Isus a vorbit despre cei care rămân în Cuvântul Său, devenind, astfel, ucenici cu adevărat. Expresia „ucenici cu adevărat” poate indica idealul. Nimeni nu este un ucenic perfect, dar oricine poate deveni un ucenic cu adevărat ascultând de enunțurile grele ale Domnului, cât și de poruncile Sale simple.

Ascultați câteva din enunțurile Sale grele:

Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze (Luca 9:23).

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu (Luca 14:26).

Asta înseamnă că un ucenic ideal, unul în sensul cel mai deplin al cuvântului, Îl pune pe Cristos mai presus de relațiile omenești.

Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu (Luca 14:33).

Acum trebuie să fie clar că aceste versete nu sunt evanghelia. Ele nu reprezintă o veste bună pentru păcătoșii pierduți, căci se cere o viață divină ca cineva să asculte de ele, și singura cale de a dobândi acea viață divină este de a te naște din nou. În absența acesteia, versetele respective nu pot face altceva decât să condamne.

Dar ele sunt o bună instruire pentru credincioșii care vor să umble în părtășie strânsă cu Domnul Isus Cristos. Sunt idealuri reale, către care toți creștinii trebuie să năzuiască.

Iată acum câteva versete care se ocupă de ucenicie, iar nu de mântuire:

Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora. Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său (Matei 18:34-35).

Cum am explicat într-alt loc, nu se spune că ucenicul care n-a voit să ierte va fi dat pe mâna Satanei sau a iadului, ci a chinuitorilor, adică a tuturor necazurilor rezultate din a nu mai fi în părtășie cu Dumnezeu. Observați că pedeapsa nu este decât temporară, iar nu veșnică – „până va plăti tot...” El va fi restaurat, readus la părtășie de îndată ce va mărturisi și se va lăsa de păcatul său și va restitui ce datora.

Și oricine a lăsat case sau frați sau surori sau tată sau mamă sau nevastă sau feciori sau holde pentru Numele Meu va primi însutit și va moșteni viața veșnică (Matei 19:29).

Asta înseamnă o mai mare capacitate de a se bucura de viața veșnică și de răsplăți mai mari. Viața însăși este primită prin credința în Cristos.

Cine își iubește viața o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta o va păstra pentru viața veșnică (Ioan 12:25).

Iarăși, nu posedarea vieții veșnice este aici în joc, ci răsplățile mai mari și o delectare sporită a ei în cer.

Așadar, putem face următorul rezumat: Ori de câte ori găsiți versete care-i invită pe

MÂNTUIRE SAU UCENICIE?

păcătoși să-și pună credința în Cristos, veți ști că tema avută în vedere este mântuirea. În schimb, când veți găsi îndemnuri la dragoste, sfințenie, trăire jertfitoare, stăruință sau la alte virtuți creștine, veți ști că ucenicia este avută în vedere.

19

Rodire sau mântuire?

1 Eu sunt adevărata viță, iar Tatăl Meu este vierul. 2 Pe orice mlădiță care este în Mine și n-aduce roadă El o ia; și pe orice mlădiță care aduce roadă o curățește, ca să aducă și mai multă roadă. 3 Acum voi sunteți curați, din pricina cuvântului pe care vi l-am spus. 4 Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. 5 Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic. 6 Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și arse (Ioan 15:1-6).

Tema de care ne ocupăm acum este *rodirea*, nu *mântuirea*! Nu este un mesaj pentru păcătoși, ci un îndemn adresat sfinților, să aibă părtășie mai strânsă cu Domnul. Mântuirea este un dar gratuit, dar o viață de intimitate cu Domnul Isus este pentru cei care rămân în dragostea Sa și ascultă de poruncile Lui.

În contrast cu Israelul, Domnul Isus este vița adevărată. Națiunea aceea nu a adus decât struguri sălbatici (Isa. 5:2, 4). Dumnezeu Tatăl este Viticultorul. Toți credincioșii sunt mlădițe în viță, care-și trag seva, viața, susținerea și rodnicia din El.

Întrebarea cea mare din versetul 2 este: care e sensul lui „o ia”? Pentru un arminian, este o dovadă că un credincios adevărat poate să fie aruncat în iad. Unii cred că mlădița neroditoare este un fals mărturisitor. Alții spun că înseamnă să fie scos din slujire prin boală sau moarte (Fapte 5:1-10; 1 Cor. 11:30). Sunt doar câteva dintr-o mulțime de interpretări, la care să ni se permită să mai adăugăm una.

Cuvântul tradus prin „ia” ar putea fi redat tot atât de exact prin „ridică” sau „sprijină”.¹ De fapt, ar fi mult mai adecvat, ținând cont că este vorba de viticultură. Este imaginea unei ramuri ce se află întinsă pe jos, întinată și infestată de insecte. Viticultorul o ridică de jos și, probabil, că o sprijină cu un par, ajutând-o să poată rodi.

În originalul grec cuvântul înseamnă „a ridica de jos” în următoarele pasaje, unde în nici un caz nu ar putea însemna „a tăia”:

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

Luca 17:13: „ei și-au *ridicat* glasul”

Ioan 11:41: „Isus Și-a *ridicat* privirea”

Fapte 4:24: „ei și-au *ridicat* glasul către Dumnezeu”.

Apocalipsa 10:5: „îngerul... și-a *ridicat* mâna spre cer”.

Iată alte două versete, unde cuvântul înseamnă „a ridica”, iar nu „a lua”:

Matei 9:6: „Scoală-te`, a zis El slăbănogului, „*ridică-ți* patul și du-te acasă” (Vezi și Marcu 2:3, 9, 11, 12; Luca 5:24-25; Ioan 5:8-12.)

Matei 11:29: „*Luați* jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”

Matei 14:20: „Toți au mâncat și s-au săturat; și s-au *ridicat* douăsprezece coșuri pline cu rămășițele de fărâmituri” (Vezi și Matei 15:37; Marcu 6:43; 8:8, 19-20).

Matei 16:24: „... Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și *ia* crucea, și să Mă urmeze”. (Vezi și Matei 27:32; Marcu 8:34; 10:21; 15:21.)

Matei 17:27: „... du-te la mare, aruncă undița și *trage afară* peștele care va veni întâi...”

Marcu 16:18: „vor *lua* în mână șerpi....”

Ioan 8:59: „... au *luat* pietre ca să arunce în El....”

Chiar și în versetele unde cuvântul e tradus prin „a lua”, sensul adițional reiese din context. (Vezi Matei 14:12; 22:13; 24:39; Marcu 6:29; Luca 8:12; Ioan 11:39; 19:38.) Doar arareori are sensul de „a lua în vederea distrugerii”.

Ultima parte a versetului 2 ne spune cum Își curăță Viticultorul Ceresc vița care face rod, prin asta asigurându-Se că toate substanțele nutritive se vor duce către rod, nefiind risipite în frunze și în mlădițe. Curățirea de crengi este echivalentă cu creșterea copiilor din Evrei 12. Înseamnă să se descotorosească de tot ce diminuează creșterea spirituală și încurajarea rodirii pentru Dumnezeu în orice fel posibil.

Ucenicii erau deja curați moral și spiritual, pentru că Învățătorul îi învățase Cuvântul lui Dumnezeu.

În cuvintele: „Rămâneți în Mine, și Eu în voi” prima parte este un îndemn, a doua: afirmarea a unui fapt. Orice indicativ va conduce inevitabil la un imperativ. Un credincios nu va putea produce roada unei vieți creștine, după cum o mlădiță nu va putea rodi struguri în afara viței. Rămânerea echivalează cu ascultarea (Ioan 15:10, 1 Ioan 3:24). De asemenea, ea se referă la dependență (atârnare). Mlădița depinde de viță pentru a-și primi viața și hrana sa. Pe măsură ce un credincios (mlădița) trăiește și dănuiește în părtășie cu Cristos (Vița), care îl umple, el aduce mult rod. Observația progresia:

Multă roadă

Mai multă roadă

Roadă

Nicio roadă

RODIRE SAU MÂNTUIRE?

Despărțiți de Vița vie, o mlădiță omenească nu poate face *nimic*. Faptul acesta e adevărat nu doar în chestiunea rodirii, ci și a mântuirii.

Versetul 6 e pe placul inimii celor care îl interpretează în felul următor: „Dacă nu rămâne oricine în Mine, este aruncat afară de către Dumnezeu și se usucă, iar Dumnezeu îi adună și-i aruncă în focurile iadului, unde sunt arși”. Dar nu asta a afirmat Domnul.

- El nu a spus că credinciosul e aruncat afară de către Dumnezeu, unde se usucă.
- El nu a spus că Dumnezeu îi adună pe aceștia.
- El nu a spus că-i aruncă în iad.

Mlădița care nu rămâne în viță este credinciosul care nu umblă în ascultare de Domnul și, ca urmare, își pierde mărturia. El este respins ca mlădiță, uscându-se, dar nu de Dumnezeu, ci de către oameni. Necredincioșii îi disprețuiesc mărturia că el este creștin. Ei adună numele său, reputația sa și mărturia sa creștină și le aruncă în foc. Observați din nou că nu se spune că *Dumnezeu* le aruncă pe toate acestea în foc. Ci oamenii lumii, care nu au decât dispreț la adresa unuia cu vorbirea frumoasă, dar cu purtarea discutabilă. Mărturia credinciosului este arsă și chiar el însuși este ca sarea care și-a pierdut capacitatea de a mai săra (Mat. 5:13) sau ca o biserică ce nu mai este purtătoare de lumină (Apo. 2:5).

David este o ilustrație în acest sens. El a fost un credincios adevărat, dar nu a rămas în Viță. Ca urmare, a căzut adânc în păcat, dând vrăjmașilor Domnului prilejul să hulească (vezi 2 Samuel 12:14). El nu și-a pierdut mântuirea, dar și-a pierdut buna sa reputație, suferind disciplina Domnului.

NOTĂ FINALĂ

1. Versiunea Logos 21 a evangheliei după Ioan, numită *Living Water (apă vie)* traduce verbul drept „props up” (adică îl sprijină).

20

Continuare sau păstrare?

Multe pasaje par să sprijine securitatea condiționată, dacă nu vom recunoaște că, atunci când apostolii i-au încurajat pe noii credincioși să continue cu tărie în viața creștină, ei nu-i preveneau neapărat că s-ar putea să se depărteze cu totul de la această cale. Două exemple foarte clare ale acestei situații se găsesc în cartea Faptele Apostolilor:

Mâna Domnului era cu ei și un mare număr de oameni au crezut și s-au întors la Domnul. Vestea despre ei a ajuns la urechile Bisericii din Ierusalim și au trimis pe Barnaba până la Antiohia. Când a ajuns el și a văzut harul lui Dumnezeu, s-a bucurat și i-a îndemnat pe toți să rămână cu inimă hotărâtă alipiți de Domnul (Fapte 11:21-23).

Pasajul acesta, și în special versetul 23, este unul din numeroasele îndemnuri folosite de arminieni în efortul lor de a dezaproba siguranța veșnică. Argumentul lor sună cam așa: „Aici îi găsim pe Pavel și pe Barnaba încurajându-i pe ucenici să rămână în Domnul. Ce rost ar mai avea un asemenea îndemn, dacă nu era posibil ca ei să-L părăsească pe Domnul și să se piardă?” Dar argumentul nu e valabil. Când îi încurajăm pe noii credincioși să continue pentru Domnul, nu-i prevenim cu privire la pericolul de a-și pierde mântuirea, ci-i îndemnăm să continue în singura viață care contează cu adevărat. Aceasta era situația cu Pavel și cu Barnaba. Dacă credincioșii continuau cu Domnul, ei aveau să se bucure de o viață înbelșugată, găsind izbăvire de foarte multe necazuri. Nu se pune aici problema mântuirii, ci a uceniciei.

...întărind sufletele ucenicilor și îndemnându-i să stăruie în credință și spuneau că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri (Fapte 14:22).

Împărăția cerurilor are un timp trecut, unul prezent și unul viitor. Trecutul e pe vremea când Isus Se afla pe pământ; împărăția era prezentă în Persoana Regelui (Matei 12:28; Luca 17:21). În prezent, împărăția este în forma ei tainică; Regele este absent, dar credin-

cioșii Îl recunosc ca dreptul Domnitor. În viitor, împărăția se va manifesta pe față: Cristos va sta pe tronul Său, la Ierusalim, și va domni 1.000 de ani. Împărăția de pe pământ se va contopi cu împărăția veșnică din Cer.

Singurul mod în care poate deveni cineva cetățean al împărăției acesteia este să se nască din nou (Ioan 3:3, 5). Suferințele nu sunt calea mântuirii, ci, mai degrabă, ceea ce întâlnim pe drumul spre împărăția viitoare și au fost promise tuturor credincioșilor.

În epistola lui Iuda, el le dă cititorilor săi un îndemn similar:

Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viața veșnică (Iuda 1:20-21).

Când Iuda ne îndeamnă să ne ținem în dragostea lui Dumnezeu, el nu spune că noi putem sau trebuie să ne menținem mântuiți. El se referă la părtășie, nu la relație. Noi facem acest lucru petrecând timp zilnic în Cuvânt, rugându-ne în Duhul Sfânt, mărturisind și lăsându-ne de orice păcat cunoscut nouă și trăind în așteptarea revenirii lui Cristos.

Se confundă uneori preocuparea lui Pavel pentru *continuarea* tesalonicenilor, exprimată în 1 Tesaloniceni 3, cu preocuparea lui pentru *păstrarea* lor:

De aceea, fiindcă nu mai puteam răbda, am socotit mai bine să fim lăsați singuri în Atena, și v-am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitorul lui Dumnezeu în Evanghelia lui Cristos, ca să vă întărească și să vă îmbărbăteze în credința voastră, pentru ca nimeni din voi să nu se clatine în aceste necazuri; căci știți singuri că la aceasta suntem rânduți. Și când eram la voi, v-am spus mai dinainte că vom avea să suferim necazuri, ceea ce s-a și întâmplat, cum bine știți. Astfel, în nerăbdarea mea, am trimis să-mi aducă știri despre credința voastră, de teamă ca nu cumva să vă fi ispitit Ispititorul și osteneala noastră să fi fost degeaba. Dar chiar acum a venit Timotei de la voi la noi și ne-a adus vești bune despre credința și dragostea voastră, că totdeauna păstrați o plăcută aducere aminte despre noi și că doriți să ne vedeți, cum dorim și noi să vă vedem pe voi. De aceea, fraților, în toate strămtorările și necazurile noastre, am fost mângâiați cu privire la voi, prin credința voastră. Acum, da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul (1 Tes. 3:1-8).

În ce fel sprijină pasajul acesta doctrina căderii de tot de la credință? Adepții acelei doctrine o folosesc în următorul fel: „Pavel își exprimă dorința ca tesalonicenii să stea tare în Domnul și în credință. Aceasta presupune posibilitatea ca ei să nu reușească să facă acest lucru, și astfel să fie pierduți pe veci”. Dar cum se prezintă faptele?

Tesalonicenii sufereau intense persecuții pentru faptul că erau creștini convinși. Apostolul îi condusese la Cristos, apoi îi ajutase să dobândească maturitate în credință și-i prevenise cu privire la suferințele pe care le vor îndura. Dar el nu voia să-i vadă cedând în fața necazurilor lor. Ei riscuau să se lase descurajați, căzând în disperare. Astfel, Pavel l-a trimis pe Timotei să-i întărească și să-i încurajeze. Iar Timotei s-a întors cu vești bune de-

spre credința lor ce nu cedase, iar dragostea lor nu se diminuase cu nimic, în special față de Pavel și colegii de lucru ai acestuia.

Nu se punea deloc chestiunea ca ei să-și piardă credința, ci exista doar pericolul ca încrederea lor să fie slăbită, iar ei să rămână deziluzionați de focul prigoanei.

Minunatul capitol al lui Pavel despre dorința lui de a crește în cunoșterea lui Cristos, respectiv Filipeni 3, este interpretat uneori ca și cum până și el și-a fi exprimat îngrijorarea în privința posibilității proprii sale căderi:

2 Păziți-vă de câinii aceia; păziți-vă de lucrătorii aceia răi; păziți-vă de scrijelații aceia! 3 Căci cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne laudăm în Cristos Isus și care nu ne punem încrederea în lucrurile pământești. 4 Măcar că eu aș avea pricină de încredere chiar în lucrurile pământești. Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământești, eu și mai mult; 5 eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei; în ce privește Legea, fariseu; 6 în ce privește râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană. 7 Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Cristos. 8 Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Cristos 9 și să fiu găsit în El, neavând o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Cristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință. 10 Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui, 11 ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. 12 Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit, dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Cristos Isus. 13 Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă, dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, 14 alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus. 15 Gândul acesta dar să ne însuflețească pe toți care suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință. 16 Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel. 17 Urmați-mă pe mine, fraților, și uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda pe care o aveți în noi. 18 Căci v-am spus de multe ori și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Cristos. 19 Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeu lor este pântecul și slava lor este în rușinea lor și se gândesc la lucrurile de pe pământ. 20 Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Cristos. 21 El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile. 1 De aceea, preaiubiții și mulți doriții mei frați, bucuria și cununa mea, rămâneți astfel tari în Domnul, preaiubiților! (Filipeni 3:2-4:1).

Avem aici un alt pasaj care, chipurile, dovedește că mântuirea este condiționată! Să vedem însă dacă spune aceasta cu adevărat.

În versetele 5-6, Pavel enumeră excelențele sale acreditate în domeniul apartenenței sale la poporul evreu, al ortodoxiei [drept credincioșiei sale], al caracterului personal și al râvnei sale în slujire. Dar acum, după ce a fost mântuit, el privește asupra tuturor punctelor care altă dată ar fi fost pricina mândriei sale drept gunoi, în comparație cu privilegiul de a-L cunoaște pe Cristos Isus Domnul său. De acum încolo, lauda sa este în Cristos – nu în propria sa neprihănire, ci în aceea care i-a fost atribuită prin credință. Versetul 9 nu poate nicidecum să însemne că apostolul se lupta să fie în Cristos sau că spera să aibă parte de neprihănire. Nu, ci acestea erau realități ale vieții sale. Dar ca să obțină aceste binecuvântări incomparabile prin credință, nu era sacrificiu prea mare să le considere pe toate celelalte gunoaie și să sufere pierderea tuturor lucrurilor.

Acum singura ambiție neegalată este aceea de a-L cunoaște pe Cristos, puterea învierii Lui, părtașia suferințelor Sale, conformarea la moartea și învierea Sa din morți.

Să-L cunoască pe Cristos. El deja Îl cunoștea pe Cristos, dar acum dorește să-L cunoască și mai profund. Exprimată în cuvintele unei cântări, rugăciunea sa a fost:

*Ajută-mă să Te slujesc tot mai mult,
Ajută-mă să Te laud de nenumărate ori,
Să trăiesc în prezența Ta zi de zi,
Niciodată să nu mă îndepărtez de Tine.*
—Autor anonim

Și puterea învierii Sale. El a voit să cunoască la nivelul experienței sale personale o anumită măsură din enorma putere care L-a înviat pe Domnul Isus din morți. În Efeseni 1:19-20, e o abundență de cuvinte folosite pentru a capta imensitatea acelei puteri.

Să mă fac asemenea cu moartea Lui. Aceasta poate fi înțeleasă la figurat sau la propriu. Dacă se ia prima interpretare, atunci înseamnă că murea zilnic în slujirea lui Cristos (1 Cor. 15:31). Ori s-ar putea să spună: „A murit Domnul Isus ca împlinire a voinței lui Dumnezeu? Atunci asta voiesc și eu!”

Uneori s-a referit la el ca fiind printre cei ce se vor duce în Cer fără să mai treacă prin moarte (1 Tes. 4:17: „...noi care suntem vii și vom rămânea vom fi răpiți împreună...”). Alteori a scris ca și când se va duce în cer pe calea morții (2 Tim. 4:6b: „...vremea plecării mele este aproape”).

Ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți. Asta nu poate nicidecum să însemne că Pavel era nesigur de învierea sa de la Răpire. El era absolut sigur de faptul acesta (1 Tes. 4:17; 1 Cor. 15:51). Ceea ce spunea el, de fapt, era: „Nu-mi pasă de încercări, de primejdii, suferințe sau de prigoane mă așteaptă între momentul actual și înviere – sunt dispus să le îndur pe toate”.

Cuvântul „înviere” întotdeauna se referă la trup. Trupul moare și trupul va învia. Aici avem învierea *dintre* cei morți.¹ Ea se referă la venirea lui Cristos ca să-Și ia sfinții. Numai credincioșii vor fi înviați cu această ocazie.

CONTINUARE SAU PĂSTRARE?

Esența cuvintelor lui Pavel de aici este: „A murit Isus? Atunci și eu voiesc să mor! A înviat Isus din morți? Atunci și eu vreau să învii în acest fel!” Este ca și când ar vrea să se identifice atât de strâns cu Domnul său, încât n-ar vrea să meargă în cer în alt mod mai comod.

În versetul 11, el îi asigură pe filipeni că nu voia să creadă că el a atins perfecțiunea spirituală. El n-a „ajuns”, ci se avântă înainte spre scopul pe care l-a avut în vedere Dumnezeu pentru viața sa. Ca un alergător de cursă lungă, și-a dat toate stăruințele în viața sa de slujire, nu în vederea mântuirii, ci pentru o cunună a răsplătirii. Și-i îndeamnă pe toți credincioșii să-i urmeze exemplul de înaltă motivație și disciplină.

Apostolul îi denunță pe învățătorii falși care arată prin purtarea lor pământească și rea că sunt vrăjmași ai crucii lui Cristos (v. 18-19). Contrastând puternic cu aceștia, adevărații credincioși sunt cetățeni ai cerului, care așteaptă venirea Mântuitorului și trupurile lor glorioase. Până când va veni acel mare eveniment, ei trebuie să stea tari în Domnul, nepermițând niciunui lucru să le clatine încrederea (4:1).

În lumina acestor pasaje, să mergem înainte tot mai mult pentru Domnul. Dar nu trebuie să ne chinuim la gândul că trebuie să facem totul ca să nu încetăm de a mai persevera. Asta e treaba Domnului!

NOTĂ FINALĂ

1. Pavel folosește un cuvânt unic aici, nu cuvântul obișnuit pentru înviere, ci literalmente „adevărată înviere”.

21

Ocazional sau de regulă?

Există o deosebire în Noul Testament între a comite acte de păcătuire și a practica păcatul, ca mod de viață. Un creștin poate să păcătuiască (și păcătuiește), dar nu în mod obișnuit. Această distincție este arătată în 1 Ioan 3:4-9 și 5:18, deși cele mai multe traduceri nu reușesc s-o evidențieze, prin faptul că nu folosesc prezentul continuu al verbelor.

Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege. Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat. Oricine rămâne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut. Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire este neprihănit, cum El Însuși este neprihănit. Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu... Știm că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzește, și cel rău nu se atinge de el.

Înainte de a privi la aceste versete, să cuprindem cu o privire de ansamblu ce anume propovăduiește Scriptura cu privire la relația credinciosului cu păcatul.

Mai întâi de toate, voia lui Dumnezeu este ca să nu păcătuiască deloc copiii Săi (1 Ioan 2:1). El nu poate scuza sau trece cu vederea un păcat – oricât de mic. Sfințenia Lui reclamă ca opoziția Lui față de păcat să nu permită nicio excepție. Dumnezeu n-ar putea niciodată să spună: „Copilașii Mei, păcătuiți cât mai puțin posibil”.

Dar adevărul trist este că creștinii *păcătuiesc* totuși. Oricine spune că el nu are niciun păcat se înșală singur și adevărul nu este în el (1 Ioan 1:8). Iar dacă spune că nu a păcătuیت, Îl acuză pe Dumnezeu că a mințit și nu cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu (1 Ioan 1:10). Creștinii care pretind că sunt fără păcat pur și simplu nu înțeleg ce este păcatul sau au procedat la o redefinire radicală a cuvântului!

Deși păcătuim, nu avem voie să spunem că trebuie să păcătuim. Acesta nu e limbajul Bibliei. Avem puterea lui Dumnezeu la îndemâna noastră. În clipa când suntem ispitiți să

păcătuiam, putem chema pe Domnul în ajutor să ne izbăvească, iar El nu va întârzia să ne dea ajutor (1 Cor. 10:13). Necazul e că nu apelăm la El!

După cum am observat, voia Lui inflexibilă pentru noi este să nu păcătuiam. Dar, în harul Său, El S-a îngrijit și de eșecurile noastre.

...Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi (1 Ioan 2:1b-2).

Observați, vă rog, că se spune „dacă”, iar nu „când”. Păcatul trebuie considerat excepțional, mai degrabă decât probabil sau obișnuit. Observați, de asemenea, că dacă păcătuieste cineva, avem un Avocat la Tatăl. Chiar atunci când păcătuiam, El rămâne Tatăl nostru, iar noi rămânem copiii Săi. Aceasta este dovada convingătoare că păcatul nu întrerupe acea relație.

Avocatul nostru este Isus Cristos, Neprihănitul. Lucrarea Lui este să-l restabilească pe sfântul Său care a păcătuit, aducându-l înapoi la părtășie cu Tatăl. El poate face aceasta în chip neprihănit, invocând valoarea sângelui pe care l-a vărsat la Calvar. El este ispășirea pentru păcatele noastre, adică jertfa Sa substituțională satisface toate pretențiile drepte ale lui Dumnezeu împotriva păcatelor noastre. Lucrarea Lui este *suficientă* pentru păcatele întregii lumi, dar devine *eficace* doar pentru cei care-L primesc ca Domn și Mântuitor.

E evident că un copil al lui Dumnezeu poate comite orice păcat, despre care un credincios autentic este expres avertizat în Noul Testament. Potențialul pentru rău este extraordinar de mare. Și orice păcat întrerupe părtășia cu Dumnezeu.

Dar vestea bună este că „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Aceasta nu e calea salvării pentru cei mântuiți, ci o modalitate de refacere pentru credincios. Cel nemântuit primește iertarea *juridică* atunci când crede în Domnul Isus Cristos (Fapte 16:31). Dar sfântul primește iertarea *părintească* atunci când își mărturisește păcatul său (evident, cu intenția de a se lăsa de el, vezi Prov. 28:13). Iertarea judiciară înseamnă că pedeapsa pentru toate păcatele aceluia om a fost plătită de către Cristos pe cruce („... după ce ne -a iertat toate greșelile” [Col. 2:13], fiind acum în veci liber de orice condamnare, Rom. 8:1), Iertarea părintească înseamnă că acea fericită comuniune ce domnește în cadrul familiei lui Dumnezeu a fost refăcută, restabilită.

Acum am ajuns la diferența dintre fapte individuale și obicei. Deși un creștin adevărat poate comite fapte individuale de păcătuire, el nu este dominat de păcat (Rom. 6:14). Viața sa nu este caracterizată de păcat. Păcatul în viața sa s-ar putea să fie ocazional, dar nu și obișnuit sau de regulă. Traducerea Living Bible reușește să prindă admirabil ideea de practicare continuă [a păcatului]:

Dar cei care păcătuiesc întruna sunt împotriva lui Dumnezeu, deoarece orice păcat este comis împotriva lui Dumnezeu. Și voi știți că El S-a făcut om ca să ne poată lua păcatele, și că în El nu este niciun păcat, că n-a dat greș niciodată în

împlinirea voii lui Dumnezeu, în niciun fel. Deci, dacă rămânem apropiați de El și-I suntem ascultători, nu vom păcătui nici noi; cât privește pe cei care o țin numai în păcat, ar trebui să-și dea seama de următorul fapt: că ei păcătuiesc fiindcă nu L-au cunoscut niciodată cu adevărat și n-au devenit copiii Săi. O, scumpii mei copii, nu dați voie nimănui să vă înșele cu privire la aceasta: anume, că dacă faceți bine neconținut, asta se datorește faptului că sunteți buni, așa cum este El. Dar dacă păcătuți la nesfârșit, se vedește că sunteți de-ai Satanei, care, de atunci de când a început să păcătuiască, o ține neconținut așa. Dar Fiul lui Dumnezeu a venit să distrugă activitățile Diavolului. Cel care s-a născut în familia lui Dumnezeu nu-și face obișnuință din a păcătui, deoarece are acum în el viața lui Dumnezeu; așa că nu mai poate păcătui la infinit, întrucât a luat naștere în el această viață nouă care îl ține în frâu – el a fost născut din nou...

Niciun om care a devenit membru al familiei lui Dumnezeu nu face din păcat o practică, deoarece Cristos, Fiul lui Dumnezeu, îl ține în siguranță și Diavolul nu poate pune mâna pe el (1 Ioan 3:4-9; 5:18, TLB. În românește, după Noul Testament pe înțelesul tuturor, editura Living Bibles International, ediția a II-a 1990, cu aducerea la zi a textului după ortografia actuală, n.tr.).

Gardiner Spring explică:

Prin urmare, copiii lui Dumnezeu păcătuiesc. Ei păcătuiesc cu bună știință. Ei păcătuiesc voluntar, dar nu păcătuiesc de obicei. Nu este obiceiul precumpănitor al vieții lor să nesocotească poruncile lui Dumnezeu, dar scopul lor [este] de a asculta întotdeauna, iar practica lor de a asculta de obicei. Așadar, în formarea estimării noastre despre roadele neprihănirii, nu trebuie să acordăm prea multă importanță cazurilor individuale de purtare. Viața fiecărui om este pătată de imperfecțiune și păcat, iar dacă dăm verdictul despre toți că sunt răi, afară doar dacă nu vom găsi absoluta perfecțiune, toți vor trebui să fie condamnați. Dimpotrivă, cu greu s-ar găsi vreun om rău a cărui purtare să nu etaleze asemănarea de bunătate reală. Prin urmare, nu putem spune nimic despre oameni buni decât faptul că ascultarea lor este obișnuită, iar purtarea lor, privită ca un tot unitar, manifestă dovezi clare și hotărâtoare ale unui temperament sfințit. Ceea ce e mai mult ca sigur valabil cu privire la toți creștinii.¹

Desigur, asta ne conduce la întrebarea: „Când devin faptele obișnuință?” Biblia, cu înțelepciune, nu răspunde la această întrebare. Căci dacă ar face-o, unii creștini ar fi tentați să se apropie cât mai mult de multe. Tăcerea lui Dumnezeu însă îi previne să stea cât mai departe.

Un suflet extra sensibil s-ar putea să-și facă griji că, datorită unui păcat persistent, el s-ar putea să facă parte din categoria păcătoșilor care au făcut un obicei din păcatul lor. Iată însă un mod în care un astfel de credincios poate decide: Să zicem că munca sa se desfășoară

șoară într-un birou. Ceilalți angajați știu că el nu e ca ceilalți. De pildă, el nu gustă glumele murdare, nu participă la bețiile lor, nu se murdărește cu afacerile lor dubioase. Dar într-o zi o vorbă necontrolată îi scapă din gură. Îndată colegii săi tăbărăsc pe el, spunând: „Am crezut că ești creștin!” Ei știu că în mod caracteristic el e creștin, dar aceasta e o aberație de la standardul său normal de purtare.

Problema reală e însă la cei care vorbesc ca și creștinii, dar trăiesc ca diavolul. Aceștia cunosc toate răspunsurile corecte, s-au rugat „rugăciunea păcătosului”, ba chiar au fost botezați. Dar viața lor nu se deosebește de aceea a colegilor lor păgâni. Avem toate motivele să credem că aceștia n-au fost niciodată născuți din nou, pentru că nu este nici o dovadă de viață divină în ei. Mărturisirea unei vieți creștine nu are nicio valoare, dacă nu are ca rezultat o viață schimbată.

E posibil ca un credincios să alunece de la credință. El poate să se îndepărteze foarte mult de Domnul. Până când se va pocăi și-și va mărturisi îndărătnicia, suntem îndreptățiți să ne îndoim de mărturia sa. Dar dacă e un copil adevărat al lui Dumnezeu, va experimenta un sentiment de vinovăție, de rușine și va fi disciplinat de Domnul. El va învăța că, deși s-ar putea să posede siguranța mântuirii, nu va putea să păcătuiască și să scape nepedepsit. Mai devreme sau mai târziu, Dumnezeu îl va disciplina.

În pofida eforturilor noastre celor mai nobile, când trebuie să decidem dacă un creștin este fals sau doar alunecat de la credință, va trebui să recunoaștem că există cazuri în care numai Dumnezeu știe care e adevărul. „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Lui” (2 Tim. 2:19). Între timp, cei care se pretind creștini trebuie s-o dovedească, depărtându-se de fără-delege.

NOTĂ FINALĂ

1. Gardiner Spring, *The Distinguishing Traits of Christian Character (Trăsăturile caracteristice al caracterului creștin)*, Phillipsburg, N.J.: Presbyterian and Reformed Publishing Co., 1980, p. 72 (sublinierea în original).

22

Reformare sau regenerare?

În studierea siguranței mântuirii unui credincios, e nevoie să facem distincție între reformare și regenerare. *Reformare* înseamnă să întorci o filă nouă; *regenerare* este să primești o viață nouă. Prima este un act al voinței, dar cea din urmă este un act al lui Dumnezeu. Reformarea este să-l îmbraci pe cineva cu un nou costum, pe când regenerarea pune un om nou în acel costum. Este diferența dintre o hotărâre pe care o iei la început de an nou și nașterea din nou.

Două sunt exemplele clasice de reformare în Noul Testament. Primul redă istoria omului din care a ieșit un duh necurat (Matei 12:43-45; Luca 11:24-26). Când s-a întors duhul, a găsit casa goală, măturată și pusă în ordine. Atunci s-a dus și a găsit alte șapte duhuri mai rele și a preluat controlul asupra casei, cu rezultatul că starea aceluia om a fost mai rea decât oricând.

Cât privește interpretarea, pasajul se ocupă în principal de națiunea Israel („această generație rea”, Matei 12:45). Captivitatea babiloneană i-a izbăvit pe israeliți de închinarea la chipurile cioplite. În sensul acela, casa fusese curățită. Dar casa a rămas neocupată; națiunea a refuzat să-L primească pe Mesia. Ca urmare, Israel va fi găsit vinovat de o formă de idolatrie mai rea, adică închinarea la Anticrist. Reformarea nu a fost de ajuns. În absența lui Mesia, nu este nicio izbăvire definitivă de rău.

A doua ilustrare a reformării se găsește în 2 Petru 2.

Ei vorbesc cu trufie lucruri de nimic, momesc cu poftele cărnii și cu desfrânări pe cei ce de abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire. Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit. În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată. Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: „Câinele s-a întors la ce vărsase” și „scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă” (2 Pet. 2:18-22).

Pasajul se referă la oameni care au trăit în păcat, dar care se decid că vor să schimbe foaia. Și astfel se duc la părintele din localitate să-i ceară sfatul. Dar, în loc să le spună cum pot să se nască din nou, acest învățător fals le tolerează păcatul, ba se laudă că și el îl practică și-i încurajează să dea frâu liber apetiturilor lor naturale.

Ei știau ce este drept, dar au respins cunoștința aceea, urmarea fiind că se cufundă și mai adânc decât înainte într-o viață de rușine și degradare. Ei sunt ca un câine care se întoarce la ce a vomitat și ca o scroafă care revine, bălăcindu-se în noroi. Atât câinele, cât și porcul sunt animale necurate, cum aflăm din Vechiul Testament. Natura lor este necurată și comportarea lor este necurată. Tot așa era și cu oamenii aceștia. Deși ei trecuseră printr-o reformare, nu primiseră, totuși, o nouă fire. Câinele era tot un canin, iar scroafa tot o porcina rămânea.

Oamenii păcătoși au nevoie de regenerare. Aceasta e o lucrare minunată, misterioasă și miraculoasă a Duhului lui Dumnezeu, care are loc când păcătosul se pocăiește și-L recunoaște pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor al său. Este asemănată cu o baie la Tit 3:5. Instrumentul nașterii *din nou* este Cuvântul lui Dumnezeu (1 Pet. 1:23).

Este nașterea din nou (Ioan 3:3, 5). Persoana devine un copil al lui Dumnezeu (Ioan 1:12-13). Odată ce a avut loc nașterea din nou, ea este pentru totdeauna. Nimic n-o va putea anula.¹ Eu m-am născut un fiu al lui William și Jessie MacDonald. S-ar putea să le aduc rușine, să-i reneg, ba chiar, într-unele jurisdicții ridicole, să „divorțez” de ei. Dar faptul stăruior persistă: eu rămân fiul lor. Ei întotdeauna vor fi părinții mei.

Revenind la ilustrația câinelui și a scroafei, aceste animale necurate nu vor deveni niciodată oi, adică animale curate. Când este cineva regenerat, el devine oaie a lui Cristos. Și din pricina acestui fapt, el nu va pieri niciodată (Ioan 10:28). Este o naștere ce nu mai poate fi anulată.

Este o deosebire între un creștin nominal și unul adevărat. Când cineva se naște din nou, el devine o nouă creație în Cristos Isus. Trăiește experiența unei vieți noi, viața lui Cristos în el. Absolut sigur. Domnul Isus lasă o deosebire covârșitoare când intră în viața cuiva. O persoană a cărui viață este tot ce a fost și înainte nu e un creștin. Credinciosul îndrăgește alți oameni, este animat de alte motive, de alte ambiții și are un stil de viață cu totul nou. Să enumerăm câteva din lucrurile care-l caracterizează pe copilul lui Dumnezeu:

El își repudiază orice merit personal. Dacă-l întrebi dacă e mântuit, probabil îți va răspunde: „Da, dar numai prin harul lui Dumnezeu”.

El va avea o nouă dragoste pentru Dumnezeu (1 Ioan 5:2). Înainte de convertire, era ostil față de Domnul sau indiferent față de El; Îl tolera pe Domnul sau se temea de El. Dar acum Îl cheamă instinctiv „Tată” (Gal. 4:6). Schimbarea e imposibil de ignorat.

El e cuprins de o sfântă hotărâre de a restitui și reface lucrurile greșite din trecut – lucruri furate, minciuni, călcări de lege și alte fărâdelegi (Luca 19:8).

Și va simți o constrângere lăuntrică de a-L mărturisi pe Mântuitorul înaintea rudelor și prietenilor săi (Rom. 10:9). S-ar putea să aibă o natură foarte timidă, dar se va simți îndemnat să-L vestească pe Domnul Isus. Ascultând de Cristos, Îl va mărturisi în apa botezului.

Rugăciunea devine o parte vitală a vieții ca furtunul de alimentare cu oxigen al unui

scafandru (Gal. 4:6; 1 Ioan 5:14-15; Fapte 9:11). Chiar și fără să fie învățat, el își dă seama de necesitatea de a sta de vorbă cu Dumnezeu și Tatăl lui.

Iar Biblia își găsește un loc în viața sa pe care nu l-a avut deloc înainte. Ceea ce este hrana pentru trupul său este Biblia pentru sufletul său (Ps. 119:162; 1 Pet. 2:2). În Scripturi el Îl aude pe Tatăl său vorbindu-i și nu mai dorește altceva decât să asculte (1 Ioan 2:3-6, 17; 5:2; Ioan 14:15).

Curând se decide că *trebuie să se scape de calabalâcul* din viața sa personală veche (Fapte 19:19). S-ar putea ca să fie vorba de substanțe chimice adictive, materiale pornografice, muzică dubioasă, echipament de natură ocultă – toate acestea trebuie să dispară din viața sa.

Pentru că-L iubește pe Domnul, *el va dori să-I slujească*. El este impulsivat de îndurările lui Dumnezeu, de dragostea lui Cristos, de scurtimea timpului și de teama de a nu risipi timpul prețios din viața sa cu fleacuri.

El are o nouă dragoste pentru creștini (1 Ioan 3:11, 14; 5:1). Înainte, când nu-L cunoștea pe Domnul, îi privea pe cei din jurul său ca pe niște oameni ciudați, fără nicio legătură cu viața din jurul său. Acum ei sunt „oamenii săi”, „sfinții [din] țară, oamenii evlavioși, [care] sunt toată plăcerea” lui (Ps. 16:3).

El va avea o nouă dragoste pentru lumea pierdută (Rom. 1:14; Fapte 4:20). Pe măsură ce va începe să-i vadă pe alții ca oameni pentru care a murit Cristos, el va deveni conștient de o extraordinară datorie de a-i vedea câștigați la Cristos. Chiar dacă nu sunt persoane plăcute, ba chiar dacă îl vor urî, el îi va iubi, totuși, și va fi preocupat de soarta lor veșnică.

Nicăieri nu va fi mai evidentă schimbarea vieții noului credincios decât în relația sa față de păcat. Deși va mai comite încă păcate, *nu va mai fi robul de păcat*. Păcatul nu va mai avea stăpânire asupra lui (Rom. 6:14). El nu este fără păcat, dar va păcătuți tot mai puțin. El este eliberat de practica de a păcătuți (1 Ioan 5:18).

Fiecare credincios adevărat are o dragoste înăscută pentru sfințenie și o ură înăscută pentru păcat (1 Ioan 3:8-9; Ps. 97:10). El nu va mai putea păcătuți, sau spera că se va simți bine după aceea. Când va păcătuți, va avea un sentiment de vinovăție și condamnare mai mare decât a avut până acum (Rom. 7:14-25). Acum își va da seama că păcătuiește împotriva harului. Nu numai că încalcă legea lui Dumnezeu, dar Îi frânge inima. Și astfel, se va grăbi să-și mărturisească păcatul și să îmbrățișeze iertarea Tatălui.

Cu trecerea timpului, apar alte dovezi de viață nouă. Astfel, el va practica neprihănirea (1 Ioan 2:29; 1 Ioan 3:7, 10). Acum va avea o conștiință sensibilizată, în virtutea căreia el va refuza să înșele, să mintă, să fure sau să se angajeze în practici neetice. Roada Duhului se va manifesta și ea – dragostea, blândețea și stăpânirea de sine (Gal. 5:22-23). El se va lăsa antrenat de fapte bune, cu care să poată împodobi învățătura lui Dumnezeu, Mântuitorul său (Ef. 2:10; Iacov 2:14-26; Tit 2:7-10).

Tot mai mult își va da seama că sistemul acestei lumi se opune lui Cristos și valorilor creștine (Ioan 15:18). El nu se va mai putea simți în largul lui la petreceri lumești sau la evenimente publice, unde numele lui Cristos este interzis. El va fi *în lume* ca martor pentru Cristos, dar nu va fi *din lume*, cu poftele și mândria ei (Ioan 17:16). El se va simți atras tot mai mult de o viață de separare de lume și de atașare de Dumnezeu (1 Ioan 2:15-17).

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

Unul din semnele noii vieți de care un copil nou născut al lui Dumnezeu își va da seama va fi faptul că *nu-i va mai fi teamă de moarte*. Da, s-ar putea să-i fie greu să contemple o moarte dureroasă, dar, în general, moartea nu va mai prezenta nici o groază pentru el.

Cineva care citește aceste rânduri s-ar putea să creadă că e cam mare povara pe care o punem pe umerii noului credincios. Dar această concluzie dovedește că cel care crede așa nu a înțeles adevăratul mesaj. Acestea sunt modalități în care Cristos Se revelează unei persoane ce a fost autentic convertită. El nu va face aceste lucruri prin propria sa putere. Asta ar fi prea mult. Ci el primește putere de la Duhul Sfânt, care realizează toate aceste lucruri în viața sa. Deși e adevărat că aici este implicată cooperarea credinciosului, aceasta e pe planul doi. Adevărata forță motrice este Cristos, care locuiește în lăuntrul credinciosului.

NOTĂ FINALĂ

1. Cineva ar putea întreba: „Dar care e situația copiilor diavolului?” (Ioan 8:44) Sunt ei condamnați să rămână în acea relație? Nu ar putea ei să fie mântuiți? Răspunsul este că oamenii nu devin copiii diavolului din naștere, ci imitându-i comportarea.

Condiție sau criteriu?

Unele din propozițiile precedate de cuvântul „dacă” în Noul Testament par să dea apă la moara celor care propagă mântuirea condiționată. Astfel, ei citează aceste propoziții de parcă ele ar constitui o dovadă indiscutabilă că mântuirea noastră finală ar depinde de faptul că noi îndurăm, rămânem tari, continuăm în credință și ne ținem strâns de ea.

Ei uită că aceste propoziții subordonate (în engleză: „iffy” clauses, dar se poate traduce și propoziții discutabile, n.tr.) sunt un criteriu sau o caracteristică a celor mântuiți, iar nu o condiție a mântuirii. Ele descriu trăsăturile tuturor celor care au fost născuți din nou. Să privim în special la două pasaje:

Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut (1 Cor. 15:1-2).

Corinteni erau mântuiți cu adevărat, dacă o țineau așa după cum le vestise Pavel evanghelia – evanghelie în care era cuprinsă și învierea. Altfel, ei au crezut în zadar.

Dar de ce le spunea el acest lucru celor care erau deja creștini? Pentru că știa că erau unii în adunare a căror mântuire se afla sub semnul întrebării. Ba unii mergeau până acolo încât să tăgăduiască învierea lui Cristos. Lor le spune Pavel: „Sunteți mântuiți crezând în evanghelia adevărată, dar dacă sunteți într-adevăr mântuiți, veți dovedi aceasta ținându-vă strâns de cuvântul pe care vi l-am predicat”. A ne ține strâns este roada vieții noi, iar nu un mijloc prin care o putem dobândi. Nu există decât o singură evanghelie adevărată (versetele 2-4). A crede în orice alt fel de mântuire înseamnă a crede în zadar. Scoate învierea [din ecuație], și credința ta este zadarnică, iar tu ești încă în păcatele tale (v. 17).

Nu se poate sublinia îndeajuns că, în clipa în care faci ca mântuirea ta să depindă în parte de ceva meritoriu pe care trebuie să-l faci, ai negat că ești mântuit prin har. Harul este un dar, nu o datorie. Este un legământ necondiționat, care ne spune ce va face Dumnezeu, nu ce trebuie să faci tu.

Dacă Dumnezeu nu ar face în întregime tot ce se cere pentru mântuire, nu am putea fi siguri de Cer, pentru că noi suntem slabi în noi înșine, păcătoși și nevrednici. Chiar dacă Dumnezeu ne-ar duce până la poarta raiului și ne-ar spune să trecem pragul prin propria noastră tărie sau virtute, tot n-am fi în stare s-o facem.

Dacă se argumentează (corect!) că verbul „mântuiți” din versetul 2 este la timpul prezent, putând avea sensul de prezent continuu: „are being saved” (sunteți mântuiți încontinuu, n.tr.), concluzia nu se schimbă.

Cum am menționat deja, mântuirea are trei timpuri gramaticale – trecut, prezent și viitor. Am *fost mântuiți* de pedeapsa păcatului. *Suntem mântuiți* de sub puterea păcatului și *vom fi mântuiți* de prezența păcatului. Prima este îndreptățirea, a doua este sfințirea, iar a treia este gloriificarea (proslăvirea).

Pavel le spune corintenilor că, dacă mesajul pe care l-au crezut și în care continuă să

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

creadă nu ar cuprinde și învierea lui Cristos, ar însemna că ei au crezut în zadar. Dar e imposibil să credem evanghelia adevărată în zadar.

Unii adepți ai „căderii din har” privesc mântuirea drept condiționată de suferința noastră în viața aceasta, bazați pe Romani 8:17:

Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Cristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.

În Romani 8, Pavel face distincție între credincioși și necredincioși de pe baza relației lor cu Duhul Sfânt. El *nu* face un contrast între membrii spirituali și nespirituali ai trupului lui Cristos. Lucrul acesta reiese din următoarea planșă:

	NECREDINCIOȘII	CREDINCIOȘII
versetul 5	Cei care trăiesc după firea lor pământească	Cei care trăiesc după Duhul
versetul 6	Cei care au o minte carnală	Cei care au o minte spirituală
versetele 8-9	Cei care sunt în fire	Cei care sunt în Duhul
versetele 9-10	Cei care nu au Duhul lui Cristos	Cei care au Duhul lui Cristos în ei
versetul 13	Cei care trăiesc după fire	Cei care prin Duhul dau la moarte faptele trupului
versetul 14		Cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu
versetul 15	Cei care au duhul de robie și de frică	Cei care au primit Duhul înfierii
versetul 17		Copii ai lui Dumnezeu. moștenitori ai lui Dumnezeu, co-moștenitori cu Cristos.

CONDIȚIE SAU CRITERIU?

Când spune apostolul în versetul 17: „...dacă într-adevăr suferim cu El, ca să și fim proslăviți împreună”, el nu descrie un cerc intim, o elită de creștini, ci pe toți creștinii lui Dumnezeu. Două lucruri sunt sigure pentru toți: suferința și gloria. Toți cei care sunt îndreptățiți vor fi proslăviți (Rom. 8:30c), dar suferința vine înaintea gloriei. În versetele următoare, el ne amintește că toți suferă; întreaga creație... „că până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii”. „...Noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi”. Toți copiii lui Dumnezeu suferă.

O altă propoziție subordonată precedată de cuvântul „dacă”, folosită de arminieni, se găsește la Coloseni 1:23:

...negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.

Aici întrebarea se centrează pe cuvintele „dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință...” Să însemne asta oare că noi demonstrăm autenticitatea credinței noastre prin prestația noastră?

Prima explicație înseamnă că putem să câștigăm sau să ne pierdem mântuirea prin faptele noastre. Dar asta nu e evanghelia harului. Noi nu suntem mântuiți prin niciun lucru meritoriu pe care-l facem. Prin lucrarea Sa pe Cruce, Cristos ne asigură mântuire veșnică, deplină și gratuită, cu totul aparte de vreun merit din partea noastră. De fapt, este în pofida lipsei noastre de merit.

A doua explicație este cea corectă. Un copil adevărat al lui Dumnezeu continuă, rămâne în credință, nu cu scopul de a se ține de mântuirea sa, ci ca o roadă a noii sale vieți. Nu este o lucrare a meritelor, ci o lucrare, un rezultat al vieții lui Cristos în lăuntrul său. Este o chestiune de criteriu, nu de condiție. Așadar, pasajul este bun pentru creștinii nominali, cât și pentru cei autentici. Pe primii îi ia din scurt, făcându-i să-și dea seama de nevoia lor după o reală lucrare a harului. Iar pe adevărații copii ai lui Dumnezeu îi îndeamnă să se avânte înaintea spre premiu. Foarte bine s-a exprimat Arthur Pridham:

Cititorul va afla, după în studiu atent al Cuvântului, că Duhul are obiceiul de a însoți cele mai depline și mai absolute afirmații ale harului de avertismente care presupun un eșec lamentabil din partea unora care stau nominal în credință... Avertismentele care scârțâie din greu în urechile unei mărturii nesincere sunt sorbite cu bucurie, ca o doctorie binefăcătoare, de sufletul cucernic... Scopul tuturor acestor învățături este de a încuraja credința și de a condamna, prin anticipație, pe cei care fac doar mărturii ieftine, pline de încredere de sine.¹

Sau, cum s-a exprimat altcineva: „Aceste «if-uri» (în engleză: „dacă”, n.tr.) din Scriptură privesc asupra creștinilor mărturisitori de aici din lume și ele vin ca niște probe sănătoase ale sufletului”.

CONDIȚIE SAU CRITERIU?

NOTĂ FINALĂ

1. Nu dispunem de altă documentație.

24

Izbăvire temporală sau mântuire veșnică?

Cei care urmăresc să combată siguranța mântuirii uneori scapă din vedere faptul că *a mântui* și cuvintele înrudite au o sumedenie de sensuri.

A mântui descrie lucrarea lui Cristos în salvarea de păcatele lor. În acest caz, El îi izbăvește de condamnarea veșnică. Acesta este aspectul mântuirii pe care îl cunoaștem cel mai bine și avem tendința să importăm acest sens oriunde întâlnim cuvântul respectiv.

Dar mântuirea poate să însemne și eliberarea din închisoare (Filipeni 1:19), salvarea de la înec (Fapte 27:30-31), izbăvirea de primejdie (Matei 8:25) și de boală (Matei 9:22) – pe scurt, scăparea de aproape orice adversități ale vieții.

Un alt sens important al termenului *a mântui* este izbăvirea de ravagiile spirituale ale vieții. Să luăm, de pildă, 1 Timotei 4:16:

Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă.

Trebuie să fie limpede de la început că aici nu poate fi vorba de mântuirea sufletului. Timotei nu putea nici măcar să se salveze pe sine însuși de mânia lui Dumnezeu, darmite să-i salveze pe alții. Dar, fiind cu luare aminte asupra lui însuși și continuând în învățătura sănătoasă, el putea evita capcanele spirituale, salvându-i pe cei cărora le vestea Cuvântul de rătăcirii și de căderi morale.

Un al exemplu al acestei uzanțe se găsește la Iacov 1:21:

De aceea, lepădați orice necurăție și orice revărsare de răutate și primiți cu blândețe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele.

Iacov scrie credincioșilor. El nu le spune cum să fie salvați de iad, căci deja fuseseră mântuiți de acesta, ci îi îndeamnă să termine cu stilul de viață ce-i caracteriza în zilele de dinainte de convertirea lor. Și-i îndeamnă să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu, salvându-se astfel de la o sumedenie de neazuri.

Da, Cuvântul este instrumentul de care Se folosește Dumnezeu în salvarea sufletelor noastre de la osândă veșnică, dar nu acesta este subiectul aici. Iacov discută despre sfințire, nu despre regenerare. Subiectul este timpul prezent al mântuirii, adică al izbăvirii de sub puterea păcatului în viața unui credincios. Profunda supunere în fața Cuvântului lui Dumnezeu îl salvează pe cineva de la consecințele inevitabile de a avea părtașia întreruptă cu Domnul.

Expresia „salvați-vă sufletele” niciodată nu înseamnă a le salva de iad. Mai degrabă, ideea este să vă salvați viețile de risipă și ruinare.

Acesta este gândul exprimat și în Iacov 5:19-20:

Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate.

Avem aici cazul unuia care a alunecat de la credință, o persoană care s-a rătăcit de la adevăr. El nu mai umblă cu Domnul. S-a îndepărtat de la cărarea datoriei. Un frate creștin sau o soră se angajează în lucrarea de refacere și reușește să-l salveze de la rătăcirea sa.

Două sunt rezultatele dramatice care urmează: Mai întâi, păstorul salvează un suflet de la moarte. Aici, cum se întâmplă adesea în uzanța ebraică, *suflet* e sinonim cu persoana ca atare. Dar cum este salvată o persoană de la moarte? Nu poate să însemne moarte veșnică, pentru că asta se realizează numai prin pocăință față de Dumnezeu și credință în Domnul Isus Cristos. Dar aici nu găsim nici o menționare a evangheliei. Atunci cum salvează el sfântul care a păcătuit de la moarte? Prin întoarcerea sa de la calea lui rătăcită. Dacă Iacov ar fi avut în vedere mântuirea veșnică a sufletului, atunci ar însemna că este mântuire prin reformare, care este total contrară evangheliei harului.

Dar asta ne lasă cu întrebarea: „Ce se înțelege prin *moarte*?” Este moartea în viață, adică o existență nenorocită, de vinovăție și neliniște, care însoțește alunecarea în păcat. David a descris-o foarte viu în Psalmul 32:

Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vлага cum se usucă pământul de seceta verii (Ps. 32:3-4).

Desigur, în acest pasaj cuvântul *moarte* s-ar putea să se refere la judecata pe care o aduce Dumnezeu asupra unui credincios ce continuă să păcătuiască, având păcatul nemărturisit (1 Cor. 11:30). Dar acesta e un caz excepțional, unde explicația de mai sus este de neevitat.

Un sens înrudit al cuvântului *mântuire* are de a face cu izbăvirea de problemele acestei

vieți. Să luăm, de pildă, Filipeni 2:12:

Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea.

Există o anumită continuitate a gândirii în acest capitol și, pentru a înțelege versetul 12, trebuie să urmărim această continuitate:

În biserica de la Filipi exista o problemă: unii credincioși nu se înțelegeau cu alții (versetele 1-2; vezi și 4:2).

Problema aceasta se rezolvă gândindu-ne la alții, nu la noi înșine. Să-i stimăm pe alții mai presus de a ne stima pe noi înșine (v. 3b); să urmărim interesele altora (v. 4b). Cuvântul cheie este *alții*.

Domnul Isus este, prin excelență, exemplul suprem în această privință, El, care a trăit pentru alții; noi trebuie să-I urmăm pilda (v. 5). El S-a smerit până acolo, încât a murit pentru alții pe Cruce (versetele 6-8).

Dumnezeu L-a onorat, dându-I numele care este mai presus de orice nume, și I-a promis că va domni peste întregul univers (versetele 9-11).

Ajuns în acest punct, Pavel spune: „Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea” (v. 12). Cu alte cuvinte, am diagnosticat problema voastră. Am oferit și soluția. Acum rezolvați problema, cu frică și cutremur, ca să fiți plăcuți Domnului. În acest verset mântuirea înseamnă izbăvirea temporală de problema lipsei de unitate în cadrul bisericii. Nu are nimic de a face cu mântuirea sufletului.

Recunosc că aceasta nu e cea mai răspândită interpretare a versetului. De obicei, creștinii explică sensul versetului în felul următor: Când Dumnezeu te mântuiește, El pune viața veșnică în tine, dar apoi tu trebuie să duci mai departe această mântuire, desăvârșind-o printr-o viață de sfințenie practică. Mie mi se pare însă că prin aceasta se introduce un gând străin de contextul versetului. Nu despre mântuirea veșnică a sufletului a vorbit apostolul aici. Mai mult, în originalul Noului Testament, termenul tradus prin „duceți până la capăt mântuirea voastră” rareori este folosit cu acest sens. Dimpotrivă, sensul lui este: „lucrați pentru a realiza”.

Dar a rămas fără răspuns întrebarea: „De ce consideră adepții mântuirii condiționate Filipeni 2:12 că le întărește argumentul?” Unul din promotorii lor de frunte explică în felul următor: „Porunca de a *duce la capăt mântuirea voastră* arată că omul are o responsabilitate în privința mântuirii lui”. Cu alte cuvinte, inițiativa nu-I aparține exclusiv lui Dumnezeu. Se presupune, deci, că dacă omul nu-și face partea ce-i revine, își pierde mântuirea.

Acesta este un exemplu definitoriu pentru cei ce nu fac distincție între izbăvirea temporală și mântuirea veșnică.

Un alt exemplu îl găsim la 1 Timotei 2:15:

Totuși, ea va fi mântuită prin nașterea de fi, dacă stăruiesc cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie, cu stăpânire de sine.

Trebuie să menționăm de la început că există mai multe interpretări diferite ale acestui verset în cercurile creștine.

Unii îl văd ca o promisiune a unei nașteri ferite de primejdii, dacă părinții trăiesc cum trebuie. Numai că, multe creștine au avut avorturi sau copilul s-a născut mort, ba chiar multe mame, în special în trecut, au *murit* în timpul nașterii.

Unii îl pun în legătură cu nașterea Domnului Isus, care este Mântuitorul nostru. Dar, întrucât *toți* credincioșii sunt mântuiți prin El, pare prea evident să scoatem în relief doar mamele.

Alții au sugerat că o femeie este mântuită de corupția societății, dacă devine mamă și-și întreține căminul. E destul de adevărată această interpretare.

Pentru a găsi o altă interpretare, vom apela din nou la context. Pavel oferă aici instrucțiuni privitoare la închinarea publică. Rugăciunea în cadrul serviciilor adunării este condusă de bărbați.¹ Femeile trebuie să se îmbrace cu modestie, să învețe în tăcere, să se abțină de a le preda bărbaților, să evite exercitarea autorității asupra unui bărbat și să învețe în tăcere. Arătând că aceasta nu era o chestiune care ținea de cultură, Pavel se duce înapoi la ordinea creației – mai întâi a fost creat Adam, apoi Eva. Și se întoarce la poziția de cap a bărbatului. Eva a violat acest principiu, nevoind să-l consulte pe soțul ei. Astfel, ea a fost înșelată, aducând consecințe nespuse de grave și de păcătoase în lume.

Acum, desigur, aceasta ar putea crea impresia că femeia este redusă la statutul de non persoană, că nu are mai nicio poziție în cadrul bisericii. Nimic mai neadevărat, spune apostolul. Ea are privilegiul de a crește o sămânță evlavioasă, pentru înaintarea bisericii. Și cine știe dacă rolul acesta nu e chiar mai important decât cel al bărbatului? Oare nu este adevărat că „mâna care pune în mișcare leagănul este mâna care conduce lumea”?

Așadar, versetul despre femeia care e mântuită prin nașterea de copii ar putea foarte bine să se refere la *salvarea poziției ei în cadrul bisericii*. Rolul de mamă o salvează de a crede că ea nu are importanță. Dimpotrivă, ea este de o importanță *crucială*!

Numai că este atașată și o condiție: „dacă ele [mamele] continuă în credință, dragoste și sfințenie, cu stăpânire de sine”. Capacitatea ei de a crește copii evlavioși și lideri spirituali pentru biserică depinde, în mare măsură, de slujirea ei ca un model vrednic de urmat.

Trebuie să fie clar că această propoziție subordonată, „cauzală” nu se referă la mântuirea ei eternă. Mai degrabă, are de a face cu izbăvirea de orice idee a unei femei lăsate fără niciun rol important în cadrul bisericii. În plus, ideea nașterii de copii ca mijloc de mântuire a sufletului este bizară, opunându-se cu desăvârșire mântuirii prin har, prin credință, fără fapte.

NOTĂ FINALĂ

- În versetul 8, Pavel folosește în mod intenționat un cuvânt din greacă ce înseamnă „bărbați” sau „masculi” (*andres*, cf. *polyandry*, „mulți soți”), iar nu cuvântul pentru ființe umane (*anthropoi*, cf. *antropologie*).

25

Moarte literală sau moarte figurată?

Dacă vom înțelege diferitele feluri de moarte aflate în Noul Testament, ne va ajuta să înțelegem versete care ar părea, la prima vedere, că susțin mântuirea condiționată.

Mai întâi de toate, există *moartea fizică*, adică despărțirea duhului de trup. Iacov spune: „...trupul fără duh este mort”. Aici moartea se referă la trup, iar nu la duh. Duhul este nemuritor.

Apoi există *moartea spirituală*. Oamenii nemântuiți sunt morți în fărădelegile și păcatele lor (Ef. 2:1, 5). Asta nu înseamnă că duhurile lor sunt moarte, ci înseamnă că ei sunt morți față de Dumnezeu.

Moartea veșnică mai este numită și *moartea a doua* (Apo. 20:14). Este destinul tuturor necredincioșilor în iazul de foc.

Și apoi, *moartea* poate fi folosită ca figură de stil, pentru a descrie un credincios alunecat de la credință, având sensul de credincios care s-a răcit. El nu mai reacționează spiritual, fiind deficitar pe planul activităților duhovnicești.

Aceasta a fost situația sfinților din biserica de la Sardes. Domnul le-a spus: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort” (Apo. 3:1). Ei erau fizic și spiritual vii, dar în ce privește faptele, erau morți. *Nota bene:* „Știu faptele tale... ești mort”. Și din nou, în versetul 2: „...n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu”.

Avem o folosire similară a termenului *mort* în 1 Timotei 5:3-6:

Cinstește pe văduvele care sunt cu adevărat văduve. Dacă o văduvă are copii sau nepoți de la copii, aceștia să se deprindă să fie evlavioși întâi față de cei din casa lor, și să răsplătească ostenele părinților; căci lucrul acesta este plăcut înaintea lui Dumnezeu. Cea cu adevărat văduvă, care a rămas singură, și-a pus nădejdea în Dumnezeu și stăruiește, zi și noapte, în cereri și rugăciuni. Dar cea dedată la plăceri, măcar că trăiește, este moartă.

Desigur, s-ar putea ca văduva din versetul 6 să fie o creștină nominală. Dar nu neapărat. Pavel o contrastează cu o văduvă care se încrede în Dumnezeu și stăruie în cereri și rugăciuni, zi și noapte. În schimb, văduva din versetul 6 este moartă față de o asemenea

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

viață. Ea trăiește în plăceri. Poate că este ca cele din versetul 11: „Când dorințele lor senzuale depășesc devotamentul lor față de Cristos, ele doresc să se căsătorească” (NIV). În obsesia ei de a găsi un soț, ea dă uitării îndatoririle ei casnice, neglijează Biblia și rugăciunea, bârfește și se amestecă în treburile altora. După toate aparențele, ea e moartă față de credința ei de la început.

26

Răsplată sau ruinare?

În minunatul Său plan de răscupărare, Dumnezeu a stabilit legătura între:

*credință și mântuire
și
fapte și răsplată.*

Răsplata se câștigă. Mântuirea nu.

Nefiind în stare să recunoască aceasta, susținătorii căderii din har au tras concluzii greșite. De pildă, ei citează 1 Corinteni 9:24-27, în încercarea de a demonstra că Pavel se putea descalifica¹ pentru cer:

Nu știți că cei ce aleargă într-o cursă toți aleargă, dar numai unul primește premiul? Alergați dar în așa fel încât să puteți obține premiul! Toți cei ce concurează pentru un premiu se supun la tot felul de înfrânări. Acum ei fac lucrul acesta ca să primească o cunună, care se poate veșteji; noi facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu descalificat (text adus la zi, după versiunea engleză, n.tr).

Observați referirile apostolului la „premiu” și la „cunună” (versetele 24 și 25). Ele ne arată clar că este vorba despre serviciu și răsplată. Pavel aleargă în viața sa de slujire cu un scop precis în minte, concentrat și disciplinat, pentru ca să câștige o cunună pieritoare. Dacă nu dă tot ce are, realizează că ar putea fi descalificat ca slujitor al Domnului. Nu poate să se refere la descalificarea pentru Cer, deoarece acea calificare pentru Cer a credinciosului se găsește în Cristos, iar nu în el însuși. Noi suntem acceptați în Cristos (Ef. 1:6). În El suntem compleți (Col. 2:10). Dar putem fi dați la o parte, în ce privește slujirea, dacă nu ținem cont de regulile de antrenament și de comandamentele cursei.

Un al doilea pasaj folosit în sprijinul opiniei după care siguranța mântuirii ar fi condi-

ționată se găsește la Galateni 6:7-9:

Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică. Să nu obosim în facerea binelui, căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.

În mod cert, aceste versete au de a face cu administrarea de către noi a banilor și a altor lucruri materiale. Textul ne îndeamnă să fim generoși, făcând cât mai mult bine posibil. Când spune apostolul Pavel: „Ce seamănă omul, aceea va și secera”, el nu se gândește la păcate și la pedeapsa eternă (deși și aceasta este adevărată). Mai degrabă, el este preocupat de ceea ce facem cu *banii* noștri.

Cel care seamănă în firea veche este un creștin care folosește resursele sale materiale în scopul satisfacerii plăcerilor sale proprii. El își alimentează trupul. La sfârșitul vieții sale, trupul pentru care a trăit se va întoarce în țărână. Va recolta putrezirea.

În schimb, cel care seamănă în Duhul este credinciosul care e un administrator credincios, trăind jertfitor pentru răspândirea evangheliei. El va secera viața veșnică prin lucrarea Duhului. Dar să însemne asta oare că-și cumpără viața eternă cu dolarii săi? O, nu, nu poate să însemne asta. Mântuirea nu poate fi cumpărată, câștigată sau meritată. Dar cel care sprijină cu generozitate lucrarea Domnului și pe lucrătorii Săi culege o recoltă mai deplină de a se bucura de viața veșnică, de răsplăți mai mari în Cer și de o capacitate sporită de a savura raiul.

Întotdeauna va exista un interval între semănat și secerat. Prin urmare, nu trebuie să obosim în facerea de bine, fiind asigurați că, în cele din urmă, vom fi recompensați.

Iată încă un pasaj, greșit interpretat de unii, care spun că s-ar referi la mântuire:

Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus (Filipeni 3:13-14).

Din nou, apostolul se înfățișează pe sine ca un atlet la o cursă de alergări. Țelul final este conformarea la Cristos, devenirea ca El (versetele 10-11). El nu a atins încă țelul, dar, cu tenacitate, având un singur scop („fac un singur lucru”), el aleargă spre țintă, pentru premiu. „Premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Cristos Isus” este împlinirea scopurilor pe care le-a avut Dumnezeu în vedere când l-a mântuit.

Ar însemna să forțăm pasajul, spunând că ne învață că mântuirea e o răsplată pentru că am alergat cu credințioșie la cursă. Mântuirea nu e un premiu de câștigat, ci un dar de primit.

În continuare, să ne ocupăm de Coloseni 2:18-19, versete care, chipurile, ne-ar învăța că mântuirea se poate pierde:

RĂSPLATĂ SAU RUINARE?

Nimeni să nu vă răpească răsplata, găsindu-și plăcerea într-o falsă smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pămîntești, și nu se ține strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i -o dă Dumnezeu (text ușor modificat, după versiunea engleză, folosită de autor, n.tr.).

Cuvântul *răsplată* din versetul 18 are menirea să ne atragă atenția că aici nu este avută în vedere mântuirea. Pavel îi previne pe coloseni împotriva pericolului prezentat de noțiunile nescriturale. Preocuparea cu legalismul, misticismul sau ascetismul ne deturneză atenția de la Cristos, Capul, care este sursa creșterii spirituale. Creștinii care deraiază în felul acesta rămân piperniciți în dezvoltarea lor și văduviți de răsplată.

De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavie; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Cristos. Dar cine nu are aceste lucruri este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate. De aceea, fraților; căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos (2 Pet. 1:5-11).

Versetele 10 și 11 sunt cele care, chipurile, ar susține mântuirea condiționată, dar să analizăm Scripturile care conduc la ele. Versetele 5-7 sunt un îndemn la dezoltarea caracterului creștin. Pe măsură ce vom dezvolta aceste haruri în viețile noastre, vom fi salvați de uscăciune, nerodnicie, miopie și de uitarea lucrurilor de care am fost mântuiți.

Pe acest fundal, Petru ne îndeamnă să ne facem chemarea și alegerea sigure. Într-un sens, ele sunt la fel de sigure cât le poate face Dumnezeu. Am fost aleși în Cristos înainte de întemeierea lumii (Ef. 1:4) și chemați de evanghelie să-I aparținem Lui. Dar, dezvoltându-ne un caracter spiritual matur, noi ne demonstrăm nouă înșine și în special altora realitatea alegerii și chemării noastre. E o confirmare vizibilă. Iar această creștere spirituală ne va salva de poticnire. Aici nu se pune problema de a-ți pierde mântuirea, ci de a face o tumbă spirituală, din care, desigur, este revenire.

Trebuie să avem grijă să citim versetul 11 cu atenție. El nu spune: „Căci astel vi se va asigura o intrare în împărăția veșnică...” Nu omiteți cuvintele „din belșug”! Noi intrăm în împărăție născându-ne din nou (Ioan 3:5). Dar intrarea noastră îmbelșugată este determinată de măsura în care ne dezvoltăm harurile creștine în viața noastră. Petru nu vorbește aici despre calea mântuirii, ci despre răsplățile unei vieți evlavioase. El dorește să intrăm în împărăția lui Dumnezeu cu toate flamurile sus!

E surprinzător că cei care cred că cineva își poate pierde mântuirea se folosesc în acest

scop de 2 Ioan 1:8:

Priviți la voi înșivă, ca să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină (traducere după versiunea folosită de autor, n.tr.).

Conform acestei traduceri, Ioan spune: „Voi, creștinilor, uitați-vă la voi înșivă, pentru ca noi (apostolii) să nu ne pierdem lucrurile pentru care am muncit, ci să putem primi o răsplată deplină”.

Traducerea *New International Version*, care urmează textul grec Nestle-United Bible Societies, sună astfel: „Aveți grijă să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să fiți răsplățiți pe deplin”.

În ambele cazuri, nu se pune problema pierderii mântuirii. Nu muncim pentru ea, ci este o chestiune de a câștiga o răsplată deplină.

Iată alte câteva pasaje folosite de cei care neagă siguranța mântuirii. Primul este din Apocalipsa 2:10-11:

Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.

În versetul 10, este promisă cununa vieții celor care sunt credincioși până la moarte. Prietenii noștri care cred în „căderea din har” fac cununa vieții sinonimă cu viața veșnică, ea fiind astfel destinată celor care continuă să creadă până la sfârșitul vieții lor. Acesta e argumentul lor.

Dar, pentru a înțelege sensul adevărat, noi apelăm la context. Prima parte a versetului vorbește despre groaznicele suferințe pe care sfinții din Smirna aveau să le îndure. Ei aveau să îndure închisoare, încercări și suferințe. Ba unii chiar aveau să moară pentru credință. Lor avea să li se dea o cunună de martir – cununa vieții.

În versetul 11, Domnul promite că cei care vor birui nu vor mai fi vătămați de moartea a doua. Promotorii mântuirii condiționate susțin că asta se referă la cel care crede și continuă să creadă, la cel care biruie și continuă să biruiască. Apostolul Ioan spune că înseamnă unul care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu (1 Ioan 5:5). (Lucrul acesta va fi dezvoltat mai pe larg în capitolul următor.) A doua moarte este pierzarea numai a celor necredincioși.

Acum să analizăm un ultim pasaj, în care adesea se face confuzie între mântuire și răsplăți:

Știi faptele tale: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe

RĂSPLATĂ SAU RUINARE?

că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou (Apo. 3:8-12).

Cuvântul „fapte” de la începutul versetului 8 semnaleză că Ioan se referă la răsplăți. Răspłata Filadelfiei pentru că a păzit Cuvântul lui Cristos și nu a tăgăduit numele Său va fi aceea că dușmanii ei se vor pleca la picioarele ei, dându-și sema că sfinții au fost iubiți de El. Întrucât au păzit porunca Lui de a persevera, El îi va păzi de perioada Marii Strâmtoări. Până când va veni El, ei vor trebui să se țină strâns de ce au, pentru ca nimeni să nu le ia cununa (nu mântuirea, ci cununa lor). Răspłata pentru că au biruit va fi că ei vor fi făcuți stâlpi în Templul lui Dumnezeu. Iar pe ei va fi scris numele lui Dumnezeu, numele Cetății lui Dumnezeu, numele Noului Ierusalim și noul nume al lui Cristos.

Toate aceste onoruri sunt pentru credincioșia în viață și-n slujire, dar nu sunt mijlocul prin care se obține mântuirea. Faptele care vor dura vor fi răspłătite. Alte fapte vor fi arse, iar slujitorul va suferi pierdere; cât despre el, va fi mântuit (1 Cor. 3:14-15).

NOTĂ FINALĂ

1. Versiunea KJV cu varianta „castaway” (în engleză: „naufragiat”, n.tr.) e deosebit de nefecicită, întrucât în limbajul de astăzi sună foarte asemănotor cu „falling away” (adică „cădere din har”). De fapt, este un termen împrumutat din limbajul sportiv, însemnând „neaprobat” sau „descalificat”.

27

Biruitori sau deficitari?

Unul din versetele dificile în legătură cu chestiunea siguranței mântuirii este cel de la Apocalipsa 3:5:

Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din Cartea Vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui.

Cuvintele „Nu-i voi șterge nicidecum numele din Cartea Vieții” par a lăsa să se înțeleagă că este posibil ca cei care nu biruie să fie șterși din Cartea Vieții. De la bun început, aceasta dă naștere la două întrebări: „Cine este un biruitor?” și „Ce este Cartea Vieții?”

Definiția de bază a unui biruitor o găsim la 1 Ioan 5:4-5: cel care biruie lumea.

...pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

În aceste versete, biruitorii sunt cei născuți din Dumnezeu, cei care cred că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu – cu alte cuvinte, creștinii autentici.

Aceste versete din 1 Ioan 5 sunt folosite uneori în sprijinul părerii siguranței condiționate. Eu nu văd nimic aici care să sprijine această părere, decât dacă promotorii ei se referă la timpul prezent al verbului „a crede”, insistând că are sensul de acțiune continuă. Cu alte cuvinte, cel care biruie lumea trebuie să creadă și să continue a crede. Desigur, concluzia care se desprinde din această interpretare este că cineva e născut din Dumnezeu doar atâta timp cât persistă a crede.¹

Conform acestei teorii, o persoană se poate naște din Dumnezeu, apoi poate să se „nenască” (ce idee bizară!), pentru ca apoi să se poată naște spiritual din nou! Se pare că nu există nici o limită asupra numărului de câte ori se poate repeta procesul. E ca și când Scriptura ne-ar învăța „Trebuie să vă nașteți din nou, și din nou, și din nou și iarăși din nou”, Biblia nu cunoaște nimic de felul acesta.

Dar ceea ce ne învață totuși versetele este că credința îl învrednicește pe credinciosul născut din nou să biruie lumea, nelăsându-se înșelat de goliciunea și aparenta-i strălucire, ci realizând că se află în vrăjmășie cu Dumnezeu și copiii Săi, și temându-se de flatările ei, dar nu și de încruntările ei. El nu se așteaptă să primească un tratament mai bun din partea lumii decât a avut Domnul său.

Un sfânt autentic, desigur, continuă să creadă, dar nu ca o condiție a mântuirii, ci ca o trăsătură a noii sale vieți. De trei ori apostolul Ioan se adresează tinerilor din familia lui Dumnezeu ca unii care au biruit pe cel rău (1 Ioan 2:13-14; 4:4a). Dar ei n-au realizat aceasta cu propria lor tărie, ci prin puterea Celui care trăiește în ei (1 Ioan 4:4b),

Revenim acum la versetul nostru inițial din Apocalipsa. Observați făgăduințele care i se fac unui biruitor, aici și în alte locuri din carte: el va mânca din pomul vieții (2:7). Nu va fi vătămat de moartea a doua (2:11). (Întrucât moartea a doua este iazul de foc și întrucât numai necredincioșii vor fi vătămați de moartea a doua [Apo. 20:14], fiecare biruitor este un copil adevărat al lui Dumnezeu.) El va mânca din mana ascunsă (2:17). I se va da putere asupra națiunilor (2:26). Va fi îmbrăcat cu haine albe (3:5a). Va fi un stâlp în templul lui Dumnezeu (3:12). Va sta cu Cristos pe tronul Său (3:21). Va moșteni toate lucrurile, Dumnezeu va fi Tatăl său, iar el va fi fiul lui Dumnezeu (21:7).

Luând împreună toate aceste pasaje, aflăm nu numai că toți biruitorii sunt credincioși, dar și că toți credincioșii sunt priviți ca biruitori.

John MacArthur explică: „Cel care biruiește” și celelalte expresii paralele sunt comune scrierilor lui Ioan. Apostolul Ioan folosește foarte evident conceptul de «biruitor» ca sinonim pentru credincios. După definiția lui, toți creștinii sunt în mod fundamental «biruitori»... Prin urmare, nu există nici un credincios care nu este și biruitor în acest sens”.

Acum să analizăm Cartea Vieții. Numele colaboratorilor lui Pavel se află scrise în Cartea Vieții (Filipeni 4:3). Numele celor care i se închină fiarei nu au fost scrise în a Mielului Carte a Vieții (Apo. 13:8). Cei care nu sunt înregistrați în Cartea Vieții sunt aruncați în iazul de foc (Apo. 20:15). Numai cei ale căror nume sunt scrise în a Mielului Carte a Vieții vor intra în Noul Ierusalim (Apo. 21:27).

Luând toate acestea împreună, rezultă că a Vieții Carte este un registru cu toți cei răscumpărați. (Într-unele versiuni ale Bibliei, Cartea Vieții este menționată în Apocalipsa 22:19, dar manuscrisele cele mai autentice conțin „pomul vieții” în acest verset.)

Așadar, revenim la problema noastră de bază: Domnul spune în Apocalipsa 3:5 că El nu va șterge numele biruitorilor din Cartea Vieții. Oare nu înseamnă aceasta că numele unor credincioși ar putea fi șterse?

Mai întâi de toate, nu avem voie să ne clădim o doctrină pe *ceea ce s-ar părea că se subînțelege*. Mai bine este să luăm afirmațiile directe.

Apoi trebuie să știm că opusul unei afirmații nu este neapărat subînțeles ori adevărat. De pildă, eu aș putea spune: „Dacă sunt în Ierusalim, atunci știu că sunt în Israel”, Reciproca ar fi: „Dacă nu sunt în Ierusalim, atunci știu că nu sunt în Israel”. Dar asta nu este adevărat, pentru că s-ar putea să fiu la Haifa sau la Tel Aviv.

De fapt, promisiunea Domnului că nu va șterge numele credincioșilor este o promisiune a siguranței lor veșnice. Dacă nu-i șterge El, atunci înseamnă că ei rămân în Cartea

BIRUITORI SAU DEFICITARI?

Vieții. În loc să interpretăm cuvintele Sale ca având un înțeles groaznic, mult mai bine este să luăm o afirmație pozitivă a ceea ce nu va face El.

Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte (Apo. 12:11).

Aceasta e o descriere a sfinților din perioada Marii Strămtorări care au fost amenințați cu moartea, dacă nu se lepădau de credința lor în Cristos. Ei l-au biruit pe diavol prin sângele Mielului. Sângele vărsat al lui Cristos a făcut față oricărei acuzații pe care Satan a putut-o aduce împotriva lor. Ei au refuzat să-și retracteze mărturisirea lui Cristos, chiar dacă asta însemna moarte de martir. „Ei nu și-au iubit viața chiar până la moarte”. Este greu să vedem cum versetul acesta ar putea sprijini mântuirea condiționată, și totuși, uneori este folosit exact în acest scop.

Apocalipsa 17:14 conține cuvântul *birui*, dar de data aceasta se referă la Domnul Isus:

Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui.

Versetul acesta anticipează Apocalipsa 19:19-21. La a doua venire a lui Cristos, cei zece regi menționați în versetele 12 și 13 vor căuta să-L împiedice pe Miel să preia stăpânirea universală. Cu întreaga oștire a tuturor celor răscumpărați, El îi va birui. Cuvintele „chemați, aleși și credincioși” se pot aplica doar la sfinți. Aici sunt sfinții care au venit *din Cer* cu Mielul (19:15; 21:2). Așadar, nu se pune deloc problema că ei își vor pierde mântuirea dacă nu vor da dovadă de credincioșie.

Să luăm în considerare încă un pasaj despre *a birui*:

Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeuul lui și el va fi fiul Meu. Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul, care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua (Apo. 21:7-8).

Nu există decât două categorii: cei mântuiți și cei pierduți. Versetul 7 îi descrie pe cei mântuiți. Toți ceilalți (versetul 8) sunt pierduți. Noi nu suntem mântuiți prin faptul că biruim, ci biruim pentru că suntem mântuiți. Cel care biruie va moșteni toate lucrurile; viața veșnică este inclusă în toate lucrurile. Dumnezeu devine Tatăl nostru, iar noi devenim fiii și ficele Lui când ne punem încrederea în Cristos. Dar cuvintele: „Eu voi fi Dumnezeuul lui și el va fi fiul Meu” descriu o intimitate mai profundă a relației (cf. 2 Cor. 6:17-18).

NOTE FINALE

1. De fapt, aici avem un *participiu* prezent – textual „the believing one” (cel care crede, n.tr.). Vezi nota finală nr. 3 din secțiunea despre *Viață veșnică sau neveșnică?*
2. John F. MacArthur, *The Glory of Heaven (Gloria Cerului)*. Wheaton, IL: Crossway Books, 1996, paginile 99-100.

28

Context sau pretext?

Una din regulile de bază ale interpretării stipulează că un verset sau un pasaj [din Biblie] trebuie studiat în contextul său. De aceea spunem: „Un text scos din context devine un pretext”.

Să luăm ca exemplu următoarele:

Duhul lui Dumnezeu a venit peste Azaria, fiul lui Oded, și Azaria s-a dus înaintea lui Asa și i-a zis: „Ascultați-mă, Asa, și tot Iuda și Benjamin! Domnul este cu voi când sunteți cu El; dacă-L căutați, Îl veți găsi; iar dacă-L părăsiți, și El vă va părăsi (2 Cron. 15:1-2).

Aceste versete sunt scoase uneori din context pentru a încerca să demonstreze că credinciosul este în siguranță eternă doar atâta timp cât Îl caută pe Domnul, etc. Dar pasajul respectiv nu se referă la mântuirea sufletului. Asa cu oamenii săi nu mai puteau de bucurie din pricina succesului lor *militar* pe care tocmai îl repurtaseră! Cheia biruinței lor, le reamintește Azaria, a constat în credințioșia lor față de Domnul.

Ezechiel 33:7-8 este și el scos din context, în efortul de a sprijini teoria mântuirii condiționate:

Acum, fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să ascuți Cuvântul care iese din gura Mea și să-i înștiințezi din partea Mea. Când zic celui rău: „Răule, vei muri negreșit!” și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta.

Dumnezeu l-a pus pe Ezechiel străjer, ca să-i înștiințeze pe oameni de ce se va întâmpla când va aduce El sabia peste țară (versetul 2), cu alte cuvinte: în vreme de război. Cel rău va muri (de moarte fizică). Dar dacă profetul va da dovadă de credințioșie, înștiințându-i pe oameni, nu se va face vinovat de sângele lor.

Nu este nici o sugestie aici că un credincios adevărat ar putea să-și piardă ulterior mântuirea. O asemenea idee este cu totul străină pasajului acestuia. Subiectul e responsa-

bilitatea străjerului de a-i înștiința pe cei răi. Dacă cel rău nu se va pocăi, va deveni o victimă a războiului.

În Ioan 15:1-8, Domnul Isus ne dă clasicul Său mesaj despre adevărata viță și mlădițele sale. Cum s-a explicat deja, arminienii se folosesc de versetele 2 și 6 pentru a-și susține ideea siguranței condiționate. Ei uită că tema pasajului este *rodirea*, iar nu mântuirea! Dacă ar introduce cheia aceasta în broasca ușii, dificultățile ar dispărea.

Pavel a vorbit despre posibilitatea ca el să devină un „naufragiat” (KJV) sau să fie descalificat (1 Cor. 9:27). Dar, așa cum rezultă limpede din context, el se referă în acel text la slujire, nu la viața veșnică. Dacă nu veți observa acest lucru, atunci ar însemna că mântuirea finală a lui Pavel ar depinde de felul în care își disciplinează el trupul; or, asta ar echivala cu mântuirea prin fapte.

Când studiem cartea Evrei, este important să vedem că contextul are de a face cu apostazia, nu cu alunecarea temporară a credinciosului. Cel care alunecă temporar poate fi refăcut, dar un apostat nu poate fi readus la credință.

Alte exemple ale importanței de a interpreta un verset în lumina versetelor înconjurătoare sunt date în alte capitole ale cărții de față. Cu toții trebuie să ținem seama de această regulă esențială de interpretare a Bibliei.

29

Poziție sau practică?

Câteva dintre versetele folosite pentru a ataca siguranța veșnică a mântuirii se vor limpezi, când ne vom aminti distincția dintre *poziția* unui credincios și *practica* sa, între *locul pe care-l ocupă* și *starea* sa.

Când un păcătos este convertit, Dumnezeu îl vede, de acum înainte, în Cristos. El îl acceptă nu pe baza a ceea ce este în el însuși, ci pentru că se află în Preaiubitul. Întrucât un credincios este în Cristos, el este complet, adică nu are nevoie de nimic pentru a se califica pentru Cer. El ocupă un loc desăvârșit înaintea lui Dumnezeu, nu datorită vreunui merit al său, ci exclusiv din pricina meritelor lui Cristos. El este tot atât de aproape de Dumnezeu cât este și Cristos, fiind iubit de Tatăl cum este Fiul.

Această poziție este obținută prin credință, fără niciun fel de fapte meritorii. Iar odată ce e atinsă această poziție, nu se mai poate pierde niciodată. Cristos Însuși ar trebui să-și piardă această poziție de acceptare la Dumnezeu, înainte ca vreun copil al lui Dumnezeu să și-o poată pierde!

Dar mai este și practica creștinului, care se referă la viața sa de fiecare zi. Așa după cum poziția sa constă din ceea ce este el în Cristos, tot așa practica sa o constituie ceea ce este el în sine. E ca și când Domnul ar spune: „Uite ce e, Eu te-am mântuit prin harul Meu. Acum mergi și trăiește (cu resursele pe care ți le-am dat) într-o manieră vrednică de înalta ta chemare. Eu vreau ca practica ta să fie în armonie cu poziția pe care o ai tu. Cu cât este mai adevărată în viața ta, cu atât mai mult te voi răsplăti”.

Dumnezeu știe că practica noastră nu va corespunde niciodată cu poziția noastră în viața actuală. Starea noastră nu se va armoniza perfect cu poziția pe care o ocupăm înaintea Lui, până când Îl vom vedea pe Mântuitorul și vom fi ca El. Dar voia lui Dumnezeu este ca noi să creștem în asemănarea lui Cristos, atâta vreme cât ne aflăm aici pe pământ. Aceasta se numește sfințirea progresivă.

Ea are darul să explice numeroasele îndemnuri la sfințenie din Noul Testament. Ele nu sunt porunci însoțite de amenințarea cu pierzarea veșnică, în cazul neîndeplinirii lor. Mai degrabă, sunt instrucțiuni întru neprihănire pentru cei care au fost mântuiți prin har. Sunt căi practice în care ne putem armoniza practica noastră cu poziția noastră.

Aceasta e metoda lui Dumnezeu de a produce sfințenie. Harul spune: „Eu îți dăruiesc o poziție de perfecțiune, ca dar al harului. Acum, din dragoste pentru Mântuitorul, care a

murit [pentru tine] ca să facă posibil aceasta, trăiește într-o manieră vrednică de această poziție”.

În contrast cu aceasta, legea spune: „Câștigă-ți și păstrează-ți această poziție a ta prin fapte bazate pe merite (imposibil de realizat!), căci dacă nu vei face așa, vei fi pierdut”.

Să vedem acum modul în care clarifică aceasta câteva din pasajele cam dificil de înțeles:

11 Tot așa și voi înșivă socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru. 12 Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui. 13 Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihăririi. 14 Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har. 15 Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub lege, ci sub har? Nicidecum! 16 Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire? 17 Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii pe care ați primit-o. 18 Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihăririi. 19 Vorbesc omeneste, din pricina neputinței firii voastre pământești: după cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărâdelegii, așa că săvârșeați fărâdelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihăririi, ca să ajungeți la sfințirea voastră! 20 Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați liberi față de neprihănire. 21 Și ce roade aduceați atunci? Roade de care acum vă este rușine, pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea. 22 Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică. 23 Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos, Domnul nostru (Romani 6:11-23).

În primele zece versete ale acestui capitol, apostolul Pavel vorbește despre poziția noastră. Noi am murit față de păcat (v. 2). Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El (v. 6). Am fost eliberați de păcat [ca stăpân al nostru] (v. 7). Întrucât am murit cu Cristos, vom și trăi cu El (v. 8).

Restul capitolului are de a face, în mare măsură, cu practica noastră. Întrucât am murit față de păcat în ce privește poziția noastră, trebuie să ne socotim pe noi înșine morți față de păcat, adică, să reacționăm la păcat cum ar face un om mort (v. 11). Întrucât am fost eliberați de păcat ca stăpân al nostru, trebuie să trăim ca cei care sunt robi ai neprihăririi (v. 13, 16).

Pare ciudat ca ultimul verset din capitolul acesta să fie folosit tocmai de cei care sprijină teoria mântuirii condiționate. Raționamentul lor sună cam așa: Capitolul a fost, evident, scris credincioșilor. De ce, atunci, i-ar avertiza Pavel că plata păcatului este moartea, dacă

POZIȚIE SAU PRACTICĂ?

ei nu și-ar mai putea pierde mântuirea, pierind astfel?

Aceasta scapă întreg șirul învățaturii apostolului! El tocmai a contrastat ce erau cititorii săi înainte de convertire cu ceea ce sunt ei acum prin har. Ei erau robi ai păcatului, dar acum sunt robi ai neprihănirii. Erau robi ai necurăției și ai fărădelegii, conducând la și mai multă fărădelege; acum sunt robi ai neprihănirii pentru sfințenie. Erau robi ai păcatului; acum sunt robi ai lui Dumnezeu. Pentru a completa contrastul, el le reamintește cititorilor că înainte de a veni la Cristos, câștigau plata păcatului, adică moartea. Acum, ca și credincioși, ei se bucură de darul lui Dumnezeu, adică viața veșnică în Cristos Isus, Domnul nostru. El nu încearcă să demontreze că moartea spirituală s-ar putea să fie destinul lor veșnic, ci declară că viața veșnică este avutul lor acum și în veci.

În fapt, realmente pasajul descrie unul din cele mai puternice motive pentru care mântuirea noastră e pe veci asigurată. Noi nu ne putem pierde mântuirea prin păcat, deoarece am fost născuți din nou și nu mai avem înclinația de a păcătui. Spurgeon comentează:

...Prin intermediul influenței morții lui Cristos asupra sufletelor noastre, *Duhul Sfânt ne-a făcut acum să fim realmente „morți față de păcate”*: adică nu le mai iubim și ele au încetat să mai aibă stăpânire asupra noastră. De-acum păcatul nu mai e în largul său în inima noastră; dacă mai pătrunde acolo, atunci o face ca un intrus. Noi nu-i mai suntem slujitorii săi binevoitori. Păcatul ne cheamă prin ispită, dar noi nu-i răspundem, căci suntem morți față de ademenirile lui. Păcătuiim, dar nu voim să păcătuiim. Ar însemna Cerul pentru noi să fim perfect sfinți. Inima și viața noastră tind spre perfecțiune, dar păcatul e detestat de sufletul nostru. „Acum, dacă fac ceea ce nu doresc să fac, nu mai sunt eu cel care fac aceasta, ci păcatul care locuiește în mine”. Eului nostru celui mai adevărat și mai profund îi este scârbă de păcat și, deși cădem în el, este o cădere – căci nu mai suntem în elementul nostru, ci căutăm să scăpăm de rău cu cea mai mare viteză. Viața nou născută din lăuntrul nostru nu are nimic de a face cu păcatul; este moartă față de păcat.¹

Versetul 14 are menirea să ne convingă: „Căci păcatul nu va mai avea stăpânire asupra voastră, căci nu mai sunteți sub lege, ci sub har”. Oamenii neconvertiți sunt sub lege. Legea le spune ce să facă, dar nu le dă nicio putere s-o asculte, blestemându-i dacă vor da greș. Harul, în schimb, le spune ce să facă, le dă puterea s-o facă și-i răsplătește pentru ceea ce au făcut. Dacă păcatul este stăpân, atunci persoana respectivă n-a fost născută din nou. Cristos este Stăpânul tuturor celor care sunt copii ai lui Dumnezeu.

Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă dacă nu rămâneți în Mine (Ioan 15:4).

Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El (1 Ioan 2:28).

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

Deja am văzut că poziția unui creștin înaintea lui Dumnezeu este însumată în cuvintele „în Cristos”, „în El” sau „în Preaiubitul”. Credinciosul nu are nici un merit propriu care l-ar putea califica pentru cer. Dar în Cristos, el este întrutotul adecvat, tocmai acest fapt acordându-i calificarea de a-l face potrivit pentru casa Tatălui.

Ca o mlădiță în Vița adevărată, credinciosului îi revine responsabilitatea să rămână în Cristos. Asta înseamnă să stea în părtășie cu El, să mărturisească și să se lase de orice păcat știut și să asculte de Cuvântul Său. Numai în felul acesta poate să aducă el roadă pentru Dumnezeu, poate avea o viață de rugăciune eficace, poate să-l slăvească pe Tatăl, să devină ucenic într-un sens mai ideal și să trăiască bucuria deplină. Dar, chiar și după toate acestea, el nu trebuie să uite că fără Cristos nu poate face nimic.

Uneori verbul „a rămâne” și diversele sale forme îi descriu pe toți credincioșii adevărați. Aceasta este poziția pe care o ocupă ei înaintea lui Dumnezeu. El îi vede ca rămânând în Cristos. Alteori, ele descriu ce trebuie să fie practica lor. Ei trebuie să rămână în Cristos, cum rămâne o mlădiță în vie.

Prin urmare, să examinăm mai întâi versetele care vorbesc despre rămânere ca despre ceva care este adevărat în cazul fiecărui copil al lui Dumnezeu.

Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus (1 Ioan 2:6).

În acest verset, rămânerea în El este echivalentul nașterii din nou. Oricine pretinde că este creștin trebuie să umble cum a umblat și Mântuitorul aici pe pământ. Desigur, tot atât de adevărat este că, dacă un copil al lui Dumnezeu mărturisește că umblă în părtășie cu Domnul, atunci trebuie să și umble în felul acesta. Dar prima interpretare este preferabilă, deoarece în versetele 3-5 Ioan contrastează necredincioșii cu credincioșii.

Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină și în el nu este niciun prilej de poticnire (1 Ioan 2:10).

Aici, din nou, apostolul face deosebirea între cei nemântuiți („cine urăște pe fratele său”) și cei mântuiți („cine iubește pe fratele său”). Cel nemântuit este în întuneric. Cel mântuit rămâne în lumină.

Oricine rămâne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut (1 Ioan 3:6).

Cel care rămâne în Domnul de aici este un credincios. Aceasta este poziția sa. Știm aceasta pentru că doar acei care au viață divină sunt liberi de stăpânirea păcatului. Lucrul acesta reiese limpede din versetul 9: „Oricine e născut din Dumnezeu nu păcătuiește”, adică nu practică păcatul, nu e controlat de păcat, nu păcătuiește la nesfârșit. Versetele 6 și 9 se referă ambele la aceeași persoană.

De fapt, Dumnezeu îi spune fiecăruia dintre copiii Săi: „Văd că tu rămâi în Cristos; acesta e locul pe care îl ocupi tu, poziția ta”. Dar apoi El adaugă repede: „Vreau ca tu să

POZIȚIE SAU PRACTICĂ?

rămâi în Cristos. Asta e starea sau practica ta”.

Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduceți roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic... Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da... Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui (Ioan 15:4, 5, 7, 10).

Ori de câte ori se folosește verbul „a rămâne” în versetele acestea, subiectul este practica, nu poziția credinciosului. Îndemnuri ca cel din versetul 4 întotdeauna se referă la modul în care viața zilnică a credinciosului trebuie să se armonizeze cu poziția sa. Cel care rămâne în Viță (v. 5) este un credincios care umblă în ascultare și părtășie cu Domnul. Cel care rămâne în Cristos și în care rămâne Cuvântul lui Cristos (v. 7) este un creștin ce trăiește aproape de Domnul Isus.

Ascultarea este un semn al adevăratei calități de fiu (v. 10). A fost adevărată în privința Mântuitorului ca Om aici pe pământ și trebuie să-i caracterizeze pe toți fiii și fiicele lui Dumnezeu.

Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl... Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea. Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și la venirea Lui să nu rămânem de rușine și depărtați de El (1 Ioan 2:24, 27-28).

În versetele 24 și 28, a rămâne este limpede un îndemn. Versetul 27 este tradus uneori sub formă de imperativ („să rămâneți în El”), iar alteori ca o asigurare („veți rămâne în El”). Indiferent de varianta aleasă, versetul se referă la practică, nu la poziție. Poziția noastră nu depinde niciodată de felul cum ne purtăm.

Subiectul rămânerii este abordat într-o măsură mai mare în notele asupra textului Ioan 15, din capitolul intitulat „Rodirea sau mântuirea?”

NOTĂ FINALĂ

1. Charles Haddon Spurgeon, *Till He Come, (Până va veni El)*, Houston, TX.: Christian Focus Publications, 1989, p. 339.

30

Înșelați sau condamnați?

Poate un creștin născut din nou să fie înșelat? Evident că poate! Sunt mai multe avertismente împotriva amăgirii, care au fost adresate copiilor lui Dumnezeu. Dar oare urmează, neapărat, că dacă un sfânt este înșelat, el este, neapărat, pierdut sau damnat? Evident că nu!

Credincioșii au tendința să fie cam creduli. Poate datorită accentului pe care-l pune Biblia asupra credinței, ei uită că credința reclamă cele mai sigure probe, găsinde-le în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să credem orice vânt de învățătură, nici să acceptăm orice modă sau noutate religioasă!

De când a apărut televiziunea, oamenii au devenit mai creduli în fața amăgirilor. Grafica computerizată poate crea situații aidoma realității, ba chiar și „minuni”. Hotarul dintre realitate și ficțiune este [uneori] greu de sesizat.

Isus Și-a prevenit ucenicii despre venirea unor falși mesia:

Drept răspuns, Isus le-a zis: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: «Eu sunt Cristosul!» Și vor înșela pe mulți... Se vor scula mulți prooroci mincinoși și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit... Atunci dacă vă va spune cineva: «Iată, Cristosul este aici sau acolo», să nu-l credeți. Căci se vor scula Cristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo, încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. Iată că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: «Iată-L în pustie», să nu vă duceți acolo! «Iată-L în odăițe ascunse», să nu credeți” (Matei 24:4-5. 11-13, 23-26).

Faptul că aceste avertismente sunt adresate ucenicilor iudei din timpul Marii Strămtorări nu schimbă cu nimic situația. Realitatea e că oamenii din toate timpurile au fost pasibili de înșelăciune. Conducătorii religioși care sunt emisari ai Satanei se deghizează în servi ai luminii. Ei pretind că au primit proorocii de la Dumnezeu, și săvârșesc chiar minuni ca să-și dovedească autenticitatea. Ucenicii neînvățați sunt pradă ușoară în fața lor. Dar ucenicii pot

fi induși în eroare, fără ca prin aceasta să-L tăgăduiască pe Cristos sau să-și piardă mântuirea.

Căci sunt gelos pe voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Cristos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit-o pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Cristos. În adevăr; dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh, pe care nu l-ați primit, sau o altă evanghelie pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine! (2 Cor. 11:2-4).

Corintenii erau în pericol de a fi amăgiți. Pavel îi condusese la Cristos și voia să se bucure de ei la Scaunul de Judecată al lui Cristos. Dar învățători falși se strecuraseră în adunare, căutând să-i înșele cum a înșelat-o șarpele pe Eva. Exista posibilitatea ca ei să-și piardă ceva din puritatea și devotamentul unic pentru Cristos. Corintenii au manifestat o dulce toleranță pentru acești falși apostoli. Făcând uz de ironie, Pavel îi muștră pentru faptul de a le fi întins o mână de prietenie celor care, în realitate, predicau un alt Isus, răspândeau un alt duh, diferit, și proclamau o evanghelie diferită.

Nu este nimic aici care să sugereze că ei [corintenii] și-ar fi pierdut mântuirea. Da, au fost păcăliți, dar n-au renunțat la Cristos.

Spun lucrul acesta, pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare. Căci, deși sunt departe cu trupul, totuși, cu duhul sunt cu voi și privesc cu bucurie la buna rânduială care domnește între voi și la tăria credinței voastre în Cristos. Astfel dar, după cum ați primit pe Cristos Isus Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor; după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Cristos (Col. 2:4-8).

Când au fost scrise aceste rânduri, se făceau eforturi de a integra creștinismul cu iudaismul, cu intelectualismul, cu ascetismul, cu legalismul și cu misticismul. Pavel îi previne pe coloseni împotriva acestor rătăcirii, așa cum ar face un credincios pastor mai mic în ziua de azi. Deosebirea principală e că astăzi el ar încerca, poate, să includă și ceva psihologie!

Dar un avertisment împotriva amăgirii nu presupune că victima s-ar putea pierde pe veci. Înșelăciunea nu înseamnă damnare. Gândiți-vă la înșelăciunea care este astăzi în cadrul Bisericii – teologia prosperității, escrocheria vindecărilor, proorociile mincinoase și „râsul sfânt” (în engleză: „holy laughter”, n.tr.). Mulți din adevărații credincioși sunt furați de aceste învățături, dar asta nu înseamnă că ei își pierd mântuirea.

Pavel îi avertizează pe coloseni de pericolul de a-și pierde credința. El se bucură de statornicia credinței lor, îndemnându-i să meargă înainte. Ei Îl primiseră pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor prin credință (mântuirea); acum ei trebuie să umble în El, statorniciți

ÎNȘELAȚI SAU CONDAMNAȚI?

în credință, cum fuseseră învățați (sfințirea).

Modul cum parafrizează J. B. Phillips versetul 8, în al său *New Testament in Modern English*, este deosebit de binevenit:

Aveți grijă să nu vă strice nimeni credința prin intelectualism sau printr-un nonsens răsunător. Asemenea rebuturi sunt, în cel mai bun caz, întemeiate pe idei omenești, luate din natura lumii înconjurătoare, care-L nesocotesc pe Cristos.

Asta spune tot! Credința se poate strica. Se poate falsifica, slăbi sau chiar suferi o decădere temporară. Dar la adevărata credință în Cristos nu se va renunța.

Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși. Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin incredințat, căci știi de la cine le-ai învățat; din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Cristos Isus (2 Timotei 3:13-15).

Apostolul Pavel l-a prevenit pe Timotei că în zilele de pe urmă înșelătorii vor merge din rău în mai rău. În contrast cu aceștia, Timotei trebuie să rămână în Cuvântul lui Dumnezeu – Sfânta Scriptură, care-l poate face pe cineva înțelept pentru mântuirea prin credință în Cristos. Aceasta este mântuirea ca o experiență la timpul trecut, pe care Timotei și-o asumase deja. Expresia: „care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire” cu siguranță, nu poate să însemne că *Timotei* nu ar fi fost deja mântuit, după cum nu poate însemna că mântuirea lui depindea de credința sa continuă. Este, pur și simplu, o propoziție adjectivală [în engleză], cum am spune noi: „Scripturile care-pot-să-te-facă-înțelept-spre-mântuire”. Aceasta e una din multiplele puteri ale Cuvântului lui Dumnezeu.

31

Disciplină sau distrugere?

1 Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, 2 toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; 3 toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească 4 și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stâncă era Cristos. 5 Totuși, cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. 6 Și aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei. 7 Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace”. 8 Să nu curvim, cum au făcut unii dintre ei, încât într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii. 9 Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi. 10 Să nu cârțiți, cum au cârțit unii din ei, care au fost nimiciți de Nimicitorul. 11 Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor. 12 Astfel dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă. 13 Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda. 14 De aceea, preaiubiții mei, fugiți de închinarea la idoli. 15 Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun. 16 Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm nu este el împărtășirea cu sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem nu este ea împărtășirea cu trupul lui Cristos? 17 Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup, căci toți luăm o parte din aceeași pâine. 18 Uitați-vă la Israelul după trup: cei ce mănâncă jertfele nu sunt ei în împărtășire cu altarul? 19 Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau că un idol este ceva? 20 Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc Neamurile jertfesc dracilor, și nu lui Dumnezeu! Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărtășire cu dracii. 21 Nu puteți bea paharul Domnului, și paharul dracilor; nu puteți lua parte la masa Domnului, și la masa dracilor (1 Corinteni 10:1-21).

Ce fericit câmp de vânătoare este acest pasaj pentru cei care încearcă să combată siguranța eternă a mântuirii! Căci argumentul lor pare simplu: textul a fost scris pentru credincioși, spunându-le cât de grav au păcătuit copiii lui Dumnezeu în pustie. Prin urmare, Dumnezeu i-a nimicit. Ca atare, credincioșii de azi pot să-și piardă mântuirea prin păcătuire!

Numai că eroarea argumentului acestuia constă în eșecul de a distinge între disciplinarea de către Dumnezeu *a copiilor Săi în viața de acum* și pedepsirea de către El *a celor răi în lumea viitoare*. Să trecem din nou în revistă pasajul, ținând cont de aceasta.

Primele patru versete vorbesc despre privilegiile de care s-au bucurat israeliții – călăuzire și protecție divină, un conducător ales de Dumnezeu, provizii de hrană și de apă, care n-au încetat niciodată. Dar privilegiul incumbă responsabilitate! Toți ostașii de vârstă de 20 de ani și peste aceasta, care au ieșit din Egipt, au murit în pustie, cu excepția lui Iosua și Caleb. Dar asta *nu* înseamnă că toți cei care au pierit au pierit *pe vecie!* Cu siguranță nu a fost cazul lui Moise, Aaron și Miriam. Disciplina lui Dumnezeu i-a împiedicat să intre în Canaan, dar nu și în Cer!

Păcatele israeliților sunt enumerate în versetele 6-10 – poftirea după carne și după „bunătățile” Egiptului, idolatria, imoralitatea sexuală, ispitirea Domnului și veșnica văicăreală! Faptul că această istorie este scrisă ca pilde și avertismente ridică întrebarea: „Poate un creștin adevărat să săvârșească aceste păcate?”

Din păcate, răspunsul este „Da, poate!” Un credincios poate comite oricare din păcatele despre care este prevenit în Noul Testament. Iar dacă oricare din aceste păcate rămâne nemărturisit, va atrage disciplina Domnului, împiedicând persoana în cauză să aibă parte de binecuvântare. Dacă viața cuiva este dominată de păcat, dacă stilul său de viață este în mod obișnuit și caracteristic păcătos, este o dovadă că viața acelei persoane nu a fost niciodată ocupată de prezența Duhului Sfânt. Omul acela nu s-a născut niciodată din nou. Un creștin poate fi împresurat de păcat, fapt pentru care este în agonie și în chin, dar asta e cu totul altceva decât o viață de păcătuire cu bună știință, cu consimțământul deplin al voinței sale.

Nimeni să nu creadă că a atins culmea sfințeniei sau că este imun la căderea în păcat! El nu va fi la adăpost de a cădea în ispită până când va ajunge acasă, în Cer. Fiecare credincios este supus pericolelor de a fi ispitit dinăuntru și din afară. Dar el nu este o victimă lipsită de ajutor. Dumnezeu nostru, Cel plin de credincioșie, limitează intensitatea ispitei și-i pune la dispoziție calea de scăpare.

Restul capitolului se ocupă de nepăsarea noilor convertiți în chestiunea ruperii legăturilor cu trecutul lor idolatru. După ce-i îndeamnă să fugă de idolatrie, apostolul le oferă motive puternice pentru care trebuie să facă aceasta.

E important să nu uităm că este o deosebire între modul în care îl judecă Dumnezeu pe credincios și felul în care osândește El lumea. Pavel scoate în evidență această deosebire în 1 Corinteni 11:31-32.

Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea.

ÎNȘELAȚI SAU CONDAMNAȚI?

Înainte de a lua parte la Cina Domnului, noi trebuie să judecăm, să osândim orice păcat știut din viața noastră, mărturisindu-l și primind iertarea lui Dumnezeu. Dacă vom face aceasta, nu vom fi judecați de Domnul. Natura acestei judecăți este redată în versetul 30 – boală, ba chiar moarte. Lucrul acesta este descris drept o disciplinare, o purificare prin suferință, o formă de disciplină părintească. Mai bine să îndurăm disciplinarea Domnului, decât să fim printre cei care vor suferi osândă veșnică. Dacă nu experimentăm disciplinarea Lui, nu suntem fiii Lui, ci copii nelegitimi (Ev. 12:7-8). Versetul 32 nu dă de înțeles că un credincios ar putea vreodată să fie osândit odată cu lumea. Mai degrabă, el spune că sunt doar două posibilități: disciplinarea în vremea de acum, de care au parte adevărații credincioși, sau osândirea odată cu lumea, de care au parte cei nemântuiți.

32

Pasaje suplimentare folosite în sprijinul mântuirii condiționate

În acest capitol vom examina diversersele pasaje care uneori par să dea credit mântuirii condiționate. Majoritatea acestora nu sunt centrale argumentului formulat de ei; totuși, ne va fi util să le examinăm și să vedem dacă, într-adevăr, conțin vreun adevăr în privința punctului lor de vedere.

Primul se găsește la Romani 11:22:

Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat și tu.

Ultimele cuvinte ale acestui verset: „vei fi tăiat și tu”, scoase din context, par să ofere o dovadă conclusivă că un credincios își poate pierde ulterior mântuirea. Dar dacă vom studia Biblia cu atenție, atunci vom interpreta textul în contextul dat: Cui se adresează el și ce se înțelege prin „tăiat” (în engleză: *cut off*, n.tr.)?

Să vedem desfășurarea ideii din acest capitol. Subiectul este viitorul Israelului. În primele nouă versete, Pavel propovăduiește că Dumnezeu l-a dat la o parte pe Israel, dar nu de tot. Însuși apostolul este o dovadă că Dumnezeu și-a păstrat o rămășiță de israeliți credincioși.

Versetele 11 și 12 confirmă căderea Israelului, dar subliniază că nu este definitivă. Națiunea va fi restabilă. Între timp, Neamurile au fost aduse la un loc de binecuvântare.

E important să nu uităm contextul. Aceste versete nu au fost scrise unor creștini individuali, nici Bisericii. Pavel arată clar lucrul acesta în versetul 13: „V-o spun vouă, Neamurilor...” Spunând aceasta, el face distincție [între trei entități separate]: Neamuri, evrei și Biserica lui Dumnezeu (1 Cor. 10:32).

În continuare, el folosește comparația cu măslinul, cu ramurile naturale, iar apoi cu măslinul cu ramuri sălbatice. Trunchiul pomului este: *spița privilegiată a lui Dumnezeu*

de-a lungul veacurilor. E foarte important să nu scăpăm acest amănunt. Trunchiul nu este Israel, ci este *un loc privilegiat* în relațiile lui Dumnezeu cu oamenii. Israel, ramurile naturale, inițial au deținut acel loc ca popor ales al lui Dumnezeu, popor pământesc. Dar, din pricina necredinței, națiunea respectivă a fost „aruncată” sau „smulsă” din poziția sa privilegiată, iar Neamurile (mlădițele sălbatice ale măslinului) au fost altoite în locul lor. Ele au devenit ceea ce am numi noi națiunea Sa favorizată. Cristos găsește mai multă credință între Neamuri decât în rândurile poporul Său, Israel (Matei 8:10; 15:28). În sensul acesta, Neamurile stau prin credință. Deoarece poporul Său, evreii, s-au considerat nevrednici de viața veșnică (Fapte 13:46), Dumnezeu a trimis mântuirea Sa Neamurilor (Fapte 28:28).

Dar Neamurile nu au voie să ia această poziție privilegiată de-a gata. Dacă nu vor continua să manifeste o relativă deschidere față de Cuvântul Domnului, ele vor fi tăiate. Asta nu înseamnă că Neamurile mântuite își vor pierde mântuirea, ci, mai degrabă, că Neamurile în totalitate își vor pierde poziția privilegiată înaintea lui Dumnezeu.

În continuare, ne vom îndrepta atenția spre un pasaj în care confuzia se ivește într-alt fel. Am văzut anterior în cuprinsul cărții că verbul *a mântui* are o gamă variată de sensuri, că nu întotdeauna înseamnă mântuirea sufletului de iad. Cuvântul *a nimici* (a distruge) poate avea, de asemenea, mai multe sensuri, cum reiese din următoarele versete:

Dar dacă faci ca fratele tău să se mâhnească din pricina unei mâncări, nu mai umbli în dragoste! Nu nimici prin mâncarea ta pe acela pentru care a murit Cristos! Nu faceți ca binele vostru să fie grăit de rău. Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt. Cine slujește lui Cristos în felul acesta este plăcut lui Dumnezeu și cinstit de oameni. Așadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră. Să nu nimicești, pentru o mâncare, lucrul lui Dumnezeu. Drept vorbind, toate lucrurile sunt curate. Totuși, a mânca din ele, când faptul acesta ajunge pentru altul un prilej de cădere, este rău. Bine este să nu mănânci carne, să nu bei vin și să te ferești de orice lucru care poate fi pentru fratele tău un prilej de cădere, de păcătuire sau de slăbire. Încredințarea pe care o ai păstrează-o pentru tine, înaintea lui Dumnezeu. Ferice de cel ce nu se osândește singur în ce găsește bine. Dar cine se îndoiește și mănâncă este osîndit, pentru că nu mănâncă din încredințare. Tot ce nu vine din încredințare e păcat (Rom. 14:15-23).

Mai întâi de toate, învățătura generală a pasajului: Pavel se ocupă de *chestiuni care nu au importanță morală*, cum ar fi consumul diferitelor feluri de carne și respectarea unor zile speciale. Exista potențialul unui conflict între credincioșii dintre evrei și credincioșii dintre Neamuri în privința acestor chestiuni. Astfel, apostolul spune că, deși o persoană poate avea libertatea creștină în aceste domenii, el sau ea nu trebuie s-o folosească, dacă prin aceasta va face pe altcineva să se poticnească. Iar dacă pe un frate îl muștră conștiința să consume carne de porc, și totuși mănâncă, acea persoană a păcătuțit, deoarece tot ce nu vine din credință este păcat.

Problema se ivește din pricina verbului *a nimici* din versetele 15 și 20. „Nu nimici prin

mâncarea ta pe acela pentru care a murit Cristos!” (v. 15) și „Să nu nimicești, pentru o mâncare, lucrul lui Dumnezeu” (v. 20). Asta nu înseamnă a aduce pierzare veșnică, ci înseamnă a-l face să se poticnească, a-i încetini progresul său spiritual. Înseamnă a ruina lucrarea pe care Dumnezeu o face în viața acelei persoane. Omul cu o conștiință slabă nu-și pierde mântuirea, ci bunăstarea lui spirituală va fi afectată.

Să luăm acum în considerare încă un verset folosit uneori de arminieni în sprijinul argumentului lor.

Nu doar că am avea stăpânire peste credința voastră, dar vrem să lucrăm și noi împreună la bucuria voastră, căci stați tari în credință (2 Cor. 1:24).

Acest verset, și în special ultimele cinci cuvinte, se folosește pentru a popovădui că rămânerea în mântuire este condiționată de rămânerea în credință. Cu alte cuvinte, noi suntem mântuiți doar atunci când nu încetăm să credem.

Pavel însă spune ceva cu totul diferit. Vorbindu-le cu franchețe corintenilor, el nu încerca să le controleze viața, ci urmărea bucuria lor. Cât privește credința lor, ei se țineau tare. Nu doctrina lor o corecta el, ci comportarea lor. Vedem mai multe despre aceasta în următorul nostru pasaj:

Mă tem ca, la venirea mea la voi, să mă smerească din nou Dumnezeul meu cu privire la voi și să trebuiască să plâng pe mulți din cei ce au păcătuit mai înainte și nu s-au pocăit de necurăția, curvia și spurcăciunile pe care le-au făcut. Vin la voi pentru a treia oară. „Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori”. Cum am spus când am fost de față a doua oară, tot așa și azi, când nu sunt de față, spun iarăși mai dinainte celor ce au păcătuit mai înainte și tuturor celorlalți, că, dacă mă voi întoarce la voi, n-am să cruț deloc; căci căutați o dovadă că Cristos vorbește în mine: El, care nu este slab față de voi, ci este plin de putere între voi. În adevăr, El a fost răstignit prin slăbiciune, dar trăiește prin puterea lui Dumnezeu. Tot astfel și noi suntem slabi în El, dar, prin puterea lui Dumnezeu, vom fi plini de viață cu El față de voi. Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cereți-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Cristos este în voi? Afară numai dacă nu sunteți descalificați (2 Cor. 12:21–13:5).

Trist dar adevărat, credincioșii pot comite cele trei păcate menționate în 2 Cor.12:21. Apostolul nu spune că ei sunt osândiți să petreacă veșnicia în iad. Dar îi înștiințează totuși că atunci când va veni la Corint, nu-i va cruța, ci îi va disciplina pe baza mărturiei a doi sau trei martori.

Spunând aceasta, Pavel era conștient că anumiți învățători reușiseră să-i convingă pe unii dintre corinteni că el nu era apostol adevărat. Prin urmare, el spune: „Întrucât voi căutați o dovadă a faptului că Cristos vorbește prin mine..., cercetați-vă pe voi înșivă dacă sunteți în credință”. (Ultima parte a versetului 3 și întreg versetul 4 formează o paranteză.) Corintenii înșiși erau dovada că el era apostol. El a fost acela care i-a condus la Mielul lui

Dumnezeu (1 Cor. 9:2) și tot el a fost cel care i-a slujit ca părinte spiritual. De aceea, el zice: „Dovediți voi înșivă. Nu știți voi înșivă că Isus Cristos este în voi? – afară doar dacă nu sunteți descalificați! Dar am încredere că voi veți ști că noi nu suntem descalificați” (versetele 5b-6). Dacă Cristos nu era în ei, atunci ei nu treceau proba de a fi credincioși. Dar ei știau că Cristos era în ei, fapt care s-a întâmplat prin propovăduirea lui Pavel. Așadar, el nu era, la urma urmelor, descalificat ca apostol.

În continuare, ne vom ocupa de scrisoarea lui Pavel către Galateni. În ea el se ocupă de îndreptarea unei probleme diferite: erezia de a crede că mântuirea este prin fapte:

Voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Cristos; ați căzut din har (Gal. 5:4).

Acesta este de multă vreme textul favorit al celor care încearcă să demonstreze că mântuirea este condiționată. Ei îl citează ca să arate că atunci când un creștin păcătuiește, cade din har, prin urmare, nemaifiind mântuit.¹ Dar oare asta spune pasajul?

Este limpede că apostolul nu se adresează aici creștinilor. Expresia „voi, care voiți să fiți socotiți neprihăniți prin Lege” dovedește că ei n-au fost niciodată îndreptățiți. Ei căutau încă să fie socotiți neprihăniți de către Dumnezeu. Dar căutau în mod greșit, într-un fel în care n-aveau să găsească niciodată, căci este imposibil să fim îndreptățiți prin păzirea legii. „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit [îndreptătit] înaintea Lui, prin faptele legii...” (Rom. 3:20).

Cei care se străduiesc să fie îndreptățiți prin respectarea procedurilor legale s-au înstrăinat de Cristos. Asta nu înseamnă însă că ei erau odată în Cristos, pentru ca după aceea să fie despărțiți de El. Mai degrabă, înseamnă că s-au izolat de orice binefacere ar fi putut primi de la Cristos. Ei aveau de ales: Domnul sau legea! A-l alege pe unu înseamnă a se izola de celălalt. Ori una, ori alta – nu ambii. Cristos trebuie să fie totul sau nimic.

Unii poate se întreabă de ce se adresează Pavel unor oameni nemântuiți într-o epistolă care, evident, a fost adresată creștinilor. Apostolul a fost un realist. El știa că în multe din adunări, dacă nu chiar în majoritatea lor, era o „mulțime de oameni de tot soiul”, credincioși adevărați și oameni care nu s-au născut niciodată din nou. Asta era mai cu seamă adevărat în bisericile din Galatia; ei fuseseră dați peste cap de învățătorii falși, care promovau o evanghelie falsă. Așa se face că el n-a avut nici o ezitare să-i includă pe necredincioși printre cititorii sai.

Versetul următor de care ne vom ocupa, Efeseni 3:17, este folosit de adepții mântuirii condiționate în mare măsură ca și 2 Corinteni 1:24, pe care l-am discutat mai sus:

Așa încât Cristos să locuiască în inimile voastre prin credință... (Ef. 3:17a).

Acest text este greșit interpretat în sensul că Cristos ar locui în inimile noastre doar atâta timp cât noi am continua să credem. Or, această afirmație e greșită în două puncte importante.

Mai întâi, odată ce Cristos Și-a stabilit reședința² în viața credinciosului, El nu mai

pleacă. El a promis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi” (Ev. 13:5b). Și din nou: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20).

În al doilea rând, ideea după care un creștin adevărat s-ar decide să înceteze să mai creadă este străină Scripturii. Noi suntem mântuiți prin credință și trăim prin credință (Gal. 2:20). Cel care ne dă viața veșnică, în dar gratuit, garantează că ne va păzi în veci.

Dacă mântuirea noastră ar depinde de rămânerea noastră, cu credincioșie, ar însemna o vialoare negativă. Dar când este doar de la Dumnezeu, atunci este absolut sigură.

În epistolele lui Pavel către Timotei, se ivesc mai multe pasaje în care Pavel l-a instruit pe Timotei cu privire la pericolele trăirii greșite și ale învățaturii false. Care anume erau aceste pericole? Să vedem:

Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios (1 Tim. 5:8).

Când sunt în adunare văduve care au nevoie de cineva să le îngrijească, responsabilitatea cade mai întâi pe umerii membrilor casei lor sau al altor rude. Dacă cineva refuză să-și întrețină o văduvă rudă, acela s-a lepădat de credință, fiind mai rău decât un necredincios.

În ce sens s-a lepădat de credință? A acționat într-o manieră ce e în totală contradicție cu tot ce ne învață credința creștină. Nu se spune că și-a răsturnat credința, ci s-a purtat într-o manieră lipsită de dragoste, nepăsătoare și egoistă.

În ce sens este el mai rău decât un necredincios? În această privință anumită: în general, necredincioșii au grijă de cei dragi ai lor, care sunt lipsiți de mijloace de întreținere. Ei dau dovadă de o atitudine mai umanitară decât acest creștin lipsit de responsabilitate.

Acest verset nu are nimic de a face cu mântuirea credinciosului. Nu se sugerează deloc că el și-ar putea pierde mântuirea prin faptul că nu-și întreține mama văduvă. Dar, usturătatea muștrare a lui Pavel are darul de a-l trezi la realitate, să-și pună viața în ordine:

Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veșnică la care ai fost chemat și pentru care ai făcut cea frumoasă mărturisire înaintea multor martori (1 Tim. 6:9-12).

Avertizându-l pe Timotei împotriva iubirii banilor, Pavel spune că cei care doresc să se îmbogățească vor cădea în diverse pofte, care-i îneacă pe oameni în nimicire și pierzare. Aceste ultime cuvinte nu înseamnă pierderea stării lor, ci pierderea bunăstării lor. Ele indică o ruinare în ce privește scopul creației. Pentru un credincios, ele ar putea însemna pierderea familiei, a banilor, a căminului și a mărturiei sale. Ar putea include și închisoare

pentru mită, corupție, delapidare sau furt.

Dragostea de bani îi face pe unii să se îndepărteze de la credință. Astfel, ei devin niște „alunecați”, părăsind calea sfințeniei și rătăcind în păcat. Deși ei nu tăgăduiesc elementele de bază ale credinței creștine, trăiesc, totuși, într-o manieră nevrednică de evanghelie. S-ar putea ca ei încă să aibă credință, dar să nu trăiască prin credință, cum ar trebui s-o facă.

Tânărul Timotei însă nu trebuie să fie o atare contradicție [în termeni], ci să împodobească învățătura. El trebuie să apuce viața veșnică prin însușirea practică a tuturor beneficiilor, privilegiilor și responsabilităților pe care le implică posedarea ei” (W. E. Vine).

Nu găsim nimic în versetul 12 care să sugereze că Timotei ar putea apuca viața veșnică prin intermediul caracterului sau al faptelor sale. El avea deja viața veșnică; prin urmare, este îndemnat să se bucure la maximum de această viață, chiar de pe-acum.

Poruncește-le bogaților veacului acestuia să nu se îngâmfe, nici să nu-și pună încrederea în bogățiile nestatornice, ci în Dumnezeu cel viu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să împartă cu alții, în așa fel, încât să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce viața veșnică (1 Tim. 6:17-19).

Aici creștinii bogați sunt învățați să apuce viața veșnică, neadunându-și banii, ci făcând binele și fiind bogați în fapte bune, ca roadă a mântuirii.

O Timotei! Păzește ce ți s-a încredințat, ferește-te de flecăriile lumești și de împotrivirile științei, pe nedrept numite astfel, pe care au mărturisit-o unii și au rătăcit cu privire la credință (1 Tim. 6:20-21a).

Iarăși, Pavel recurge la imaginea rătăcirii de la credință. Unii din credincioșii de la Efes au înghițit „bolboroseli profane și flecării și contradicții a ceea ce se numește fals cunoștință”. A se ocupa cu sporovăieli rele și cu învățături contradictorii, ce pozează drept cunoștințe, înseamnă a scăpa ținta sau a da greș în ce privește credința. Din nou, aici nu se pune problema mântuirii veșnice, ci a pericolului de a deraia de la ceea ce este central înspre fleacuri și întrebări insidioase.

Fugi de poftele tinereții și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Ferește-te de întrebările nebune și nefolositoare, căci știi că dau naștere la certuri. Și robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blândețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului; și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia (2 Tim. 2:22-26).

Versetele 25 și 26 ar demonstra, chipurile, că cei mântuiți pot să-și piardă mântuirea prin căderea în cursa diavolului. Asta spune oare textul? Pasajul îi spune lui Timotei cum să se poarte cu cei care promovează dipute ridicole și ignorante în adunare. Aceștia sunt pionii în mâna Satanei, puși pe certuri și dezbinări. Timotei trebuie să se poarte cu ei smerit, răbdător și binevoitor. Există speranța ca ei să se pocăiască de nebunia lor înfigăreață, recunoscând adevărul pricinilor care au constituit obiectul disputei. Atunci ei își vor da seama că s-au pus în slujba diavolului, dându-i o mână de ajutor în lucrătura sa de a crea dezbinare între copiii lui Dumnezeu.

Din nou, pasajul nu dovedește că cei mântuiți își pot pierde mântuirea, ci arată că adepții căderii din har pot provoca multe certuri cu privire la chestiuni mărunte, promovând agenda Satanei.

Iacov și-a adresat epistola unui auditoriu de credincioși mărturisitori. Din nefericire, mulți dintre ei trăiau o viață care pune sub semnul întrebării mântuirea lor. Prin urmare, să nu ne mirăm că scrisoarea sa conține câteva avertismente rostite pe un ton ascuțit:

Ferice de cel ce rabdă ispita, căci, după ce a fost aprobat, va primi cununa vieții pe care a fâgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc. Nimeni când este ispitit să nu zică: „Sunt ispitit de Dumnezeu”. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; iar păcatul, odată făptuit, aduce moartea (Iacov 1:12-15).

În versetul 12, Iacov se referă, probabil, atât la încercările *sfinte*, cât și la *ispitele* nesfinte. În limba originală [greaca] este folosit același cuvânt. Cel care îndură aceste încercări va fi răsplătit cu cununa vieții, nu cu viața veșnică. Este o chestiune de răsplăți, nu de mântuire.

Versetele 13-15 în mod neîndoios vorbesc despre ispite nesfinte, care nu provin de la Dumnezeu, ci purced din natura decăzută a omului.

Iacov aseamănă cursul păcatului cu viața omenească – zămislire, naștere, creștere și, în final, moarte. El nu lasă să se înțeleagă că, ori de câte ori păcătuiește un creștin, el moare. Oare n-a promis Isus că cel care mănâncă pâinea ce se pogoară din cer nu va muri (Ioan 6:50), că oricine trăiește și crede în El nu va muri niciodată (Ioan 11:26)?

Iacov știa foarte bine că o persoană poate fi un credincios, și totuși să păcătuiească. Atunci de ce a avertizat el că păcatul duce, în cele din urmă, la moarte? A făcut-o pentru a le aminti cititorilor săi de enormitatea păcatului. În cazul adevăraților credincioși, păcatele lor au dus la moartea Substitutului lor Divin. În clipa în care s-au încrezut în Cristos, ei au murit în El. În cazul celor care mor în afara lui Cristos, păcatele lor duc la moarte veșnică. Așadar, moartea este întotdeauna plata păcatului (Rom. 6:23), fie moartea unui Substitut, fie moartea păcătosului.

Dacă pretinde cineva că este mântuit, dar viața sa este dominată de păcat, el demonstrează prin aceasta că mărturia lui este mincinoasă. Niciodată el nu a fost credincios și, dacă nu se pocăiește și nu crede în Cristos, pierzarea lui e pecetluită.

Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu. Credeți că degeaba vorbește Scriptura? Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi ne vrea cu gelozie pentru Sine. Dar, în schimb, ne dă un har și mai mare. De aceea zice Scriptura: „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți”. Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită! Simțiți-vă ticăloșia; tânguți-vă și plângeți! Râsul vostru să se prefacă în tânguire, și bucuria voastră în întristare: Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța (Iacov 4:4-10).

Natural, se naște întrebarea: „Cui se adresează Iacov în aceste versete – creștinilor sau necreștinilor?” Răspunsul: Iacov este în mod intenționat ambiguu. Este un ucenic de tipul „arată-mi”. El vrea dovezi care să sprijine pretenția cuiva că are credință, deoarece „credința fără fapte este moartă” (2:26).

S-ar adresa el oare credincioșilor adevărați cu termenul de „adulteri” [suflete preacurvare]? S-ar prea putea. Uneori este nevoie să folosim un limbaj dur, pentru a-i face pe oameni să se trezească. Îmi amintesc odată, cum, pe când Dr. Donald Grey Barnhouse se adresa unor creștini din Chicago pe tema condițiilor existente în acea mare metropolă, deodată a „tunat și a fulgerat”: „Și a cui e greșeala? A voastră, fundamentalști păgâni ce sunteți!” Desigur, folosea o hiperbolă, un fel de exagerare intenționată, cu scopul de a-i șoca pe creștini să treacă la acțiune.

Tot așa și Iacov îi avertizează pe oameni împotriva prieteniei cu lumea, care este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Dacă ți se potrivește pantoful, poartă-l! (Sau, cum am spune noi în românește: „bate șaua să priceapă iapa”, n.tr.)

Versetul 5 este dificil. Să redau două interpretări dintre cele mai obișnuite.

1. Credeți că Duhul Sfânt, care locuiește în credincios, ar putea cauza sau tolera dorința după prietenie cu lumea?

2. Credeți că Scriptura vorbește în van când spune că Duhul Sfânt tânjește cu gelozie pentru devotamentul nostru neîmpărțit pentru Domnul? (Niciun verset din Biblie nu spune asta în exact aceste cuvinte, dar, în orice caz, acesta e tonul general al Scripturilor.)

Niciuna din explicații nu este relevantă pentru dicuția noastră despre siguranța veșnică a credinciosului. Realitatea e că noi, ca și credincioși, suntem atrași și influențați de lume într-o măsură mai mare decât suntem pregătiți s-o recunoaștem. Undeva se află o linie, pe care dacă o treci, devii un iubitor al lumii. Nimeni nu știe unde se află acea linie. Creștinii ar trebui să stea cât mai departe posibil de ea.

În cadrul bățăliilor spirituale ale vieții, Dumnezeu dăruiește har celor care nu sunt încrezători în ei înșiși sau aroganți. Deci, ar trebui să ne supunem lui Dumnezeu și să-i spunem un hotărât „Nu!” diavolului. Când umblăm în părtășie cu Domnul, putem fi siguri de apropierea Sa specială față de noi.

În versetul 8b, Iacov se adresează cititorilor săi ca păcătoși și oameni cu două fețe. Ar putea fi aceste epitete adevărate cu privire la copiii lui Dumnezeu? Sigur că da! Păcătoșii

de aici sunt oameni ale căror mâini au nevoie să fie curățite, iar cei cu două fețe sunt cei ale căror inimi trebuie să fie purificate. Pot creștinii să fie vinovați de fapte necurate și de motive impure? Da, pot. Ei bine atunci, eticheta se lipește!

Ultimele două versete descriu pocăința și smerenia autentice. Ele constituie drumul spre refacere spirituală.

În continuare, ne vom îndrepta atenția spre Prima Epistolă a lui Petru. El descrie credincioșia Domnului față de noi și responsabilitatea noastră față de El, în felul următor:

Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi. În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru că încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care pierе și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Cristos, pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre... De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Cristos (1 Petru 1:5-9. 13).

Acesta este un puternic pasaj pentru siguranța veșnică a credinciosului. În el suntem asigurați, fără niciun fel de condiții, de faptul că o moștenire glorioasă ne este păstrată, iar noi suntem păstrați pentru acea moștenire. Dar cei care cred în mântuirea condiționată scot în evidență expresia „păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuire” și argumentează că suntem păziți numai atâta timp cât continuăm să credem. Care e răspunsul?

Ideea după care un credincios adevărat încetează să creadă este pură fantezie. Biblia nu cunoaște nimic despre aceasta. Este de neconceput ca cineva, în care locuiește Cristos, ar putea sau ar vrea să-L dea afară!

Odată ce e mântuit cineva, el devine responsabilitatea deplină a Mântuitorului, care garantează că el nu va pieri niciodată. În vremuri de depresie sau de surmenaj mental, un copil al Domnului poate ajunge să se îndoiască de mântuirea lui, dar ce mângâiere este să știe că încă este ținut de puternicele Lui brațe!

Noi nu contribuim la mântuirea noastră prin credința noastră. Credința nu e decât mâna goală care primește ce ne dă Dumnezeu. Noi suntem mântuiți prin credință și trăim prin credință (Gal. 2:20). Nu este nimic meritoriu în credință. Tot meritul e în Cristos, obiectul credinței noastre. Astfel, noi acceptăm prin credință faptul că suntem păziți prin puterea lui Dumnezeu pentru mântuire la timpul viitor, adică în Cer, de însăși prezența păcatului.

Între timp, întâmpinăm încercări, care probează autenticitatea credinței noastre. Credința noastră, nu noi înșine, este încercată (testată) prin foc. Și, dovedită autentică, are ca rezultat lauda, onoarea și slava Domnului Isus, precum și a noastră.

Noi nu L-am văzut încă, dar credința ni-L face real, iar noi Îl iubim. De asemenea, suntem și vom fi umpluți de o slăvită bucurie când vom primi, ca rezultat al credinței noastre,

mântuirea sufletelor noastre.

În versetul 13, cuvântul *nădejde* este folosit de arminieni pentru a crea nesiguranță cu privire la mântuirea noastră finală. Aici este un alt loc în care definițiile joacă un rol de o importanță crucială. Nădejdea creștinului este harul care-i va fi arătat la revelația lui Isus Cristos, cu alte cuvinte „în starea proslăvită”. Nădejdea acestei consumări nu implică nicio îndoială sau nesiguranță. Ea se întemeiază pe Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu și, prin urmare, este tot atât de sigură ca și cum ar fi avut deja loc.

În fine, ultimele două pasaje sunt ambele avertismente cu privire la cei dedați la falsificarea Cuvântului lui Dumnezeu:

...ca și în toate epistolele lui [ale lui Pavel], când vorbește despre lucrurile acestea. În ele sunt unele lucruri grele de înțeles, pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor. Voi deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târâți de rădăcirea acestor nelegiuiri și să vă pierdeți tăria (2 Petru 3:16-17).

Petru îi descrie pe acei oameni care iau Scripturile ce au de a face cu doctrine biblice importante, și apoi le răstălmăcesc, făcându-le să spună ceea ce vor *ei* să spună! Este o denaturare voită a Cuvântului, care are menirea să propovăduiască o rădăcire, având ca rezultat nimicirea lor.

Credincioșii sunt avertizați împotriva tuturor celor care mânuiesc Scripturile în felul acesta, pentru ca nu cumva temelii lor fermă în credință să fie zdruncinată și ei să fie înținați de aceste învățături false. Nu este nici un gând aici că creștinii își pot pierde mântuirea. Este posibil să fie credința cuiva falsificată, fără a tăgădui acea credință.

Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta (Apocalipsa 22:18-19).

Este un lucru grav a strâmba Cuvântul lui Dumnezeu, fie adăugând cu premeditare la el, fie scoțând din el pasaje. Persoana care face acest lucru afirmă că știe mai bine decât Dumnezeu. El este un necredincios arrogant.

Pedeapsa pentru adăugarea la Scripturi este să-i fie adăugate toate urgiile scrise în ele, iar pedeapsa pentru scoaterea din Cuvânt este să i se ia partea la pomul³ vieții din cetatea sfântă și de la binecuvântările care sunt scrise în Biblie.

Oricine poate avea parte la pomul vieții, pocăindu-se de păcatele sale și primindu-L pe Cristos ca Domn și Mântuitor al său, dar necredința crasă, care caută să rescrie Biblia, îi va bara accesul la acea parte. El nu-ș poate asuma acea parte. Este luată de la el. Versetul 19 nu descrie un creștin ipotetic care încetează să creadă, ci un necredincios sadea, care respinge inspirația și infailibilitatea Bibliei.

NOTE FINALE

1. Învățătura lor este binecunoscută sub denumirea de „doctrina căderii de la credință”.
2. Este demn de remarcat că verbul *a locui* de aici este forma întărită a verbului din original. Poartă în ea conotația de „a se stabili” sau de „a se simți acasă”.
3. Cele mai multe manuscrise conțin aici varianta „pomul vieții”, în loc de „cartea vieții”, dar asta nu afectează material subiectul de care ne ocupăm.

33

Care e răspunsul?

Există un lucru asupra căruia ambele părți în chestiunea siguranței sunt de acord: ei împărtășesc o preocupare comună pentru numeroșii oameni care pretind că sunt creștini, dar trăiesc în păcat. Îi doare să vadă Numele Domnului Isus dezonorat prin viețile celor care sunt *libels*, mai degrabă decât *Bibles* [în engleză: joc de cuvinte bazat pe rima *libels* („calomni”) și *Bibles*, adică Biblii, n.tr.]. Ei văd rodul fenomenului „easy believism” (în engleză: *credință facilă*), al celor care mărturisesc doar cu buzele, dar n-au în inimă o credință adevărată, și al celor care propagă ceea ce s-a numit un „har ieftin” (în engleză: *cheap grace*).

Se exercită presiuni emoționale asupra copiilor să „deschidă ușa inimii lor lui Isus”, dar mai târziu în viață aceștia se implică în droguri, alcool și imoralitate sexuală. Cu toate acestea, părinții lor creștini îi asigură că au fost mântuiți la acea vârstă fragedă! Iar unii din părinții aceștia reacționează cu vehemență la orice sugestii că nu au avut copiii lor o convertire autentică.

Gangsterii sunt „mântuiți”, dar apoi se întorc la viața lor din lumea interlopă. Mediile de informare publică relatează convertirea unor actori și actrițe, dar aceste staruri nu o rup niciodată cu lumea filmelor pline de violență și imoralitate. Numele „televangheliștilor” apar în presă, cu litere de o șchioapă, când sunt dați în vileag și prinși că au umblat după femei sau s-au implicat în scandaluri financiare. Evanghelicii sunt încântați când un politician se declară „born again” (născut din nou), numai că, pe urmă vine dezamăgirea când asistă la declarații publice ale acestora pline de un limbaj indecent.

Întreaga Americă a fost cuprinsă de un val uriaș de mărturisitori doar cu buzele. Adesea e chiar la modă să fii cunoscut drept creștin, ba uneori este avantajos să fii etichetat așa în lumea afacerilor. Și, bineînțeles, pe plan politic este o situație deosebit de atrăgătoare, deoarece [a fi creștin] îți aduce voturi, nu-i așa?! Creștinătatea a devenit o împărăție a confuziei religioase. Toți cei care sunt geloși pentru onoarea lui Cristos se simt penibili și rușinați de aceste manifestări.

Deși cei care cred în siguranța eternă a credinciosului, pe de o parte, și cei care susțin poziția siguranței condiționate, pe de alta, își dau mâna în a deplânge traiul dubios al celor care-și zic „creștini”, ei se deosebesc în felul în care analizează situația. Adepții mântuirii

condiționate afirmă că oamenii aceștia au fost mântuiți, dar, mai pe urmă, și-au pierdut mântuirea. Cei din tabăra cealaltă spun că aceștia nu au fost niciodată mântuiți, că asta nu e decât o spoială, o mărturie falsă.

Scopul acestei cărți a fost să arate că un credincios adevărat are mântuirea veșnică, iar părerea contrară este greșită, din următoarele motive:

- Este *nebiblică*. Nu găsim în Biblie nimic care, dacă e înțeles cum se cuvine, să sugereze măcar o singură dată că o oiță autentică a lui Cristos își poate pierde mântuirea. Absolut niciun verset nu ne învață că o persoană îndreptățită ar putea, în cele din urmă, să nu fie proslăvită. Mărturia constantă a Cuvântului lui Dumnezeu este că toți cei născuți cu adevărat din nou sunt mântuiți pe vecie.

- Redefinește termenul *etern*, dându-i un alt înțeles decât acela de etern sau veșnic.

- Trădează o înțelegere defectuoasă a sensului cuvântului *har*. Aceștia nu-și dau seama că mântuirea este în întregime nemeritată, că este un dar gratuit și că, odată ce a fost dăruit, darul acesta nu mai poate fi retras niciodată.

- Insistă în afirmația că lucrarea lui Cristos de pe Cruce nu ar fi îndeajuns, ci omul trebuie să-și facă partea sa, perseverând, răbdând sau biruind. Astfel, face ca mântuirea, în cele din urmă, să depindă de puterea omului, precum și de a lui Cristos. Cu alte cuvinte, îl face pe om co-mântuitor. Aceasta este o eroare fatală. Domnul Isus este *singurul* Mântuitor, iar El nu va împărți cea onoare cu nici o creatură!

- Încearcă să *amestece harul cu faptele*, ceea ce Dumnezeu Însuși spune că e cu neputință de realizat.

- Pare să uite faptul că omul e cu totul neputincios în a se mântui pe sine, după cum a fost să se mântuie pe sine de la bun început.

- Permite ca cineva să se nască din nou *de repetate ori*. Aceasta e o ficțiune, străină de Biblie.

- Neagă faptul că mântuirea finală are loc la un moment dat, bineprecizat în timp, insistând că ar fi un proces condiționat de împlinire de către om a anumitor cerințe. Dar asta se bate cap în cap cu declarațiile lui Isus de la Ioan 10:9: „Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit și va intra și va găsi pășune”. Nu trebuie să intrăm pe ușă decât o singură dată. Nu e o teologie de tipul unei uși batante.

- Face imposibil ca cineva să aibă asigurarea finală a mântuirii și să uite că apostolii au avut-o, după cum au avut-o credincioșii cărora le-au scris aceștia.

- I-ar permite cuiva să se laude în Cer. Oamenii s-ar mândri, în acest caz, cu credincioșia și perseverența lor. Dar mântuirea prin har, prin credință exclude lauda.

Siguranța condiționată [a mântuirii] a fost cântărită și găsită lipsă la cântar. Mărturia permanentă a Bibliei este: *Odată în Cristos, pe veci în Cristos!*

ANEXA I

	SIGURANȚA VEȘNICĂ	SIGURANȚA CONDIȚIONATĂ
EVANGHELIA	Crede în Domnul Isus Cristos, și vei fi mântuit (Fapte 16:31).	Crede în Domnul Isus Cristos, și vei fi mântuit (Fapte 16:31).
MÂNTUIREA	O lucrare instantanee și completă a lui Dumnezeu, care e eternă ca rezultat, când păcătosul se pocăiește și crede.	Nu un act de moment, ci un proces continuu de a crede de către creștin și de a se păzi de păcat.
CREDINȚA	Odată ce crede cu adevărat în Cristos, el nu mai încetează să creadă.	Un credincios poate decide că nu mai vrea să creadă.
PĂCATUL	Orice păcat întrerupe părtașia cu Dumnezeu, dar nu și relația. Dacă păcatul dominează viața cuiva, este un indiciu că nu a fost niciodată mântuit.	Păcatul poate întrerupe părtașia, dacă e destul de grav și prelungit. Un creștin care păcătuiește își pierde mântuirea (Natura/gradul de păcătuire nu sunt definite.)
ISPĂȘIREA	Moartea lui Cristos a ispășit pentru toate păcatele unui credincios – trecute, prezente și viitoare.	Pare să spună că moartea lui Cristos a ispășit pentru păcatele unui credincios până în prezent.
FAPTELE	Faptele nu joacă nici un rol în obținerea mântuirii. Faptele sunt roada mântuirii, nu rădăcina.	Mântuirea nu e prin fapte, dar un credincios trebuie să rămână statornic, să îndure, să persevereze, să rămână și să asculte de poruncile Domnului. El trebuie să-L recunoască pe Cristos ca Domn în toate compartimentele vieții.
ASIGURAREA	Mântuirea este sigură, deoarece este un dar, deoarece Cristos a isprăvit lucrarea de răscumpărare și deoarece credinciosul este acceptat în Preaiubitul și complet în El.	Asigurarea deplină nu este posibilă, deoarece nu știe niciodată dacă va continua până la sfârșit.
MOTIVAȚIA PENTRU TRĂIRE SFÂNTĂ	Când e mântuit cineva, el nu vrea să păcătuiască. Dumnezeu a eliminat acea dorință din viața lui, înlocuind-o cu dorința de a-I fi plăcut Domnului în toate lucrurile. Motivația sa este să-L iubească pe Domnul, care a murit pentru el – un motiv mult mai temeinic decât frica.	Dacă un credincios ar fi sigur pe vecie, atunci ar putea să păcătuiască la nesfârșit. Dar această doctrină conduce la o trăire nepăsătoare. Credincioșii trebuie ținuți în frâu prin frica de a nu-și pierde mântuirea.

CE TEMELIE TARE!

*Ce temelie tare, voi, sfinți ai Domnului,
E pusă la temelia credinței voastre în excelentul Său Cuvânt!
Ce-ar mai putea El spune decât ce v-a spus,
Vouă, care în Isus ați găsit adăpost?*

*„Nu te teme, căci Eu sunt cu tine, o, nu fi descurajat,
Căci Eu sunt Dumnezeuul tău și-ți voi veni în ajutor;
Te voi întări, te voi ajuta și te voi face să stai în picioare,
Sprijinit de atotputernicul, îndurătorul Meu braț.*

*Când prin încercări de foc te va purta cărarea,
Harul Meu îți va fi îndeajuns în toate;
Flacăra nu te va atinge, căci Eu am lăsat-o
Zgura să ți-o mistuie, aurul purificându-l.*

*Sufletul ce în Isus s-a rezemat
Eu nicicând nu-l voi lăsa pe mâna vrăjmașilor lui;
Sufletul acela, iadul întreg de s-ar sili să-l clatine,
Eu niciodată, niciodată, da, niciodată nu-l voi părăsi!”*

—de K în *Selection of Hymns* a lui Rippon, 1787

SUVERANUL HAR ASUPRA PĂCATULUI ABUNDÂND

*Suveranul Har asupra păcatului abundând,
Sufletelor răscumpărate, vestea bună aducând;
E un adânc ce nu cunoaște margini,
Cine poate lățimea ori lungimea să i-o cuprindă?
În ale sale glorii, în ale sale glorii,
Sufletu-mi pe veci să locuiască!*

*Ce-ar putea de Cristos sufletul să mi-l despartă,
Legat fiind cu veșnicele legături?
Odată în El, pe veci în El,
Așa stă neclintit veșnicul legământ.
Nu te va smulge nimeni, nu te va smulge nimeni
Din ale Mântuirului puternice brațe.*

*Moștenitori ai lui Dumnezeu, co-moștenitori cu Isus,
De mult, de foarte mult, din veșnicie a-nceput
a noastră unire cu Domnul slăvit.
Numelui Său celui sfânt veșnice laude să-I fie aduse,
O, ce sfinte, minunate comori dragostea Ta ne-a adus!
Una cu Isus, una cu Isus,
Prin eterne legături de El suntem legați.*

*De-o iubire-așa măreață, sufletu-mi uimit pe veci va fi,
Dragoste atât de mare, atât de bogată și fără plată!
O, spune-mi, cuprins de sfântă-nfiorare,
O, Doamne, oare cum de M-ai iubit?
Aleluia! Aleluia!
Etern domni-va Harul Tău.*

–John Kent

Index biblic cu textele citate

GENEZA	8:25 / 101
9:6 / 60	9:6 / 86
15:6 / 74	9:22 / 101
22:10 / 74	11:28 / 89
	11:29 / 86
NUMERI	12:24 / 60
21:6-9 / 32	12:28 / 81
	12:31-32 / 60
DEUTERONOM	12:43-45 / 99
14:2 / 47	13:3-23 / 61
32:36 / 47	13:24-30 / 62
	13:31-33 / 62
2 SAMUEL	13:47-52 / 62
12:14 / 87	14:12 / 86
	14:20 / 86
2 CRONICI	15:28 / 140
15:1-2 / 123	15:37 / 86
	16:24 / 86
PSALMI	17:27 / 86
16:3 / 101	18:23-35 /
32:3-4 / 108	18:34-35 / 62
97:10 / 101	19:29 / 82
119:162 / 101	22:1-14 / 63
125:1 / 77	22:13 / 86
135:14 / 47	22:4-5 / 131
	24:11-13 / 131
PROVERBE	24:13 / 76
24:16 / 47, 77	24:23-26 / 131
28:13 / 96	24:39 / 86
	24:45-51 / 64
ISAIA	25:1-13 / 64
5:2 / 85	27:3 / 54
5:4 / 84	27:5 / 40
	27:32 / 44
EZECHIEL	27:34 / 44
33:2 / 123	28:20 / 143
33:7-8 / 123	
MATEI	MARCU
5:13 / 87	2:3 / 86
7:22-23 / 59	2:9 / 86
8:10 / 140	2:11-12 / 86
	3:29 /

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

6:29 / 86
6:43 / 86
8:8 / 86
8:15 / 62
8:19-20 / 86
8:34 / 86
10:21 / 86
15:21 / 86
16:18 / 86

LUCA

5:24-25 / 86
8:4-15 / 61
8:12 / 86
9:23 / 81
11:24-26 / 99
13:26-27 / 60
14:26 / 82
14:33 / 82
15:10 / 37
17:13 / 86
17:21 / 89
19:8 / 100
22:62 / 40

IOAN

1:11-12 / 18
1:12 / 81
1:12-13 / 100
2:23-25 / 59-60
3:3 / 61, 90, 100
3:5 / 61, 90, 100, 115
3:14-15 / 32
3:15 / 39
3:16 / 18, 29, 60, 81
3:18 / 77
3:36 / 29, 81
4:13-14 / 29
4:14 / 32
5:8-12 / 86
5:24 / 30, 47, 81
6:28-29 / 14
6:33 / 321

6:39-40 / 36
6:47 / 30, 33, 59
6:50 / 145
6:54 / 59
6:66 / 59, 60
6:68-69 / 59
6:70 / 54
7:17 / 61
8:29 / 36
8:31-32 / 77
8:44 / 102
8:51 / 77
8:59 / 86
10:4-5 / 11
10:9 / 152
10:27-29 / 11
11:26 / 77, 145
10:28 / 100
11:39 / 86
11:41 / 86
12:25 / 82
13:1-11 / 79-80
13:10-11 / 54
14:3 / 27, 37
14:15 / 101
14:16-17 / 21
14:19 / 37
15:1-6 / 85
15:1-8 / 124
15:4-5 / 127
15:7 / 127
15:10 / 86, 127
15:18 / 101
17:3 / 30
17:12 / 54
13:16 / 101
17:23 / 25
18:9 / 54
9:38 / 86
21:15-19 / 40

INDEX BIBLIC CU TEXTELE CITATE

FAPTE

1:25 / 54
 4:20 / 101
 4:24 / 86
 5:1-10 / 85
 5:1-11 / 58
 6:7 / 43
 8:13-25 / 60
 9:11 / 101
 11:21-23 / 89
 13:46 / 140
 14:22 / 89
 16:31 / 31, 81, 96
 17:28 / 47
 19:19 / 101
 27:30-31 / 107
 28:28 / 140

ROMANI

1:5 / 43
 1:14 / 101
 3:20 / 143
 3:27 / 41
 4:16 / 13
 5 / 52
 5:1 / 20
 5:5 / 31
 5:6-11 / 19
 5:10 / 46
 6:2 / 127
 6:6-8 / 127
 6:11-23 / 126
 6:14 / 96, 101
 6:23 / 145
 7:14-25 / 101
 8 / 52
 8:1 / 96
 8:5-6 / 104
 8:8-10 / 104
 8:9 / 21
 8:13-15 /
 8:17 / 22
 8:23 / 104
 8:28-30 / 25

8:29-30 / 15
 8:30 / 105
 8:31 / 16
 8:31-39 / 16
 9:6 / 18
 10:9 / 81
 11:2 / 15
 11:6 / 75
 11:11-12 / 139
 11:13 / 139
 11:22 / 139
 11:29 / 13
 11:35 / 13
 14:15-23 / 140
 16:26 / 43

1 CORINTENI

1:8 / 36
 3:13 / 51
 3:14-15 / 117
 3:15 / 51
 5:5 / 38, 66
 5:6-8 / 62
 6:17 / 25
 6:19 / 21
 7:14 / 47
 9:2 / 142
 9:24-27 / 113
 9:27 / 142
 10:1-21 / 135,
 10:13 / 96
 10:32 / 139
 11:30 / 85
 11:30-32 /
 12:12 / 27
 13:5-6 / 142
 13:12 / 37
 15:1-2 / 103
 15:2-4 / 103
 15:17 / 103
 15:31 / 92
 15:51 / 92
 15:51-52 / 37

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

2 CORINTENI

1:22 / 21
1:24 / 141
5:1 / 37
5:5 / 22
5:8 / 37
5:21 / 25
16:17-18 /
7:10 / 44
11:2-4 / 132
12:21-13:5 / 141
13:5 / 52

GALATENI

2:20 / 143, 147
3:3 / 78
4:6 / 100
4:20 / 52, 66
5:4 / 142.
5:9 / 62
5:22-23 / 101
6:7-9 / 114

EFESENI

1:4 / 18, 115
1:6 / 25, 113
1:13 / 21
1:14 / 22
1:19-20 / 92
2:1 / 101
2:5 / 111
2:8-10 / 13
2:10 / 101
3:17 / 142
4:30 / 21
5:23 / 27
5:25 / 27
5:29 / 27

FILIPENI

1:6 / 25
1:19 / 107
1:21 / 38
2:1-12 / 109

3:2-4:1 / 91
3:10-11 / 114
3:13-14 / 114
3:21 / 35, 39
4:2 / 109

COLOSENI

1:23 / 105
2:4-8 / 132
2:10 / 25, 113
2:13 / 96
2:18-19 / 114
3:4 / 38
4:14 / 67

1 TESALONICENI

2:19 / 38
3:1-8 / 90
4:17 / 38

2 TESALONICENI

1:7 / 38

1 TIMOTEI

1:12 / 76
1:17 / 31
1:19-20 /
2:8 / 110
2:12 / 62
2:15 / 109
4:1 / 65
4:16 / 107
5:11 / 112
5:3-6 / 111
5:8 / 143
6:5 / 60
6:9-12 / 143
6:17-21 / 144

2 TIMOTEI

1:10 / 8
1:12 / 35
2:16-19 / 66
2:19 / 66

INDEX BIBLIC CU TEXTELE CITATE

2:22-26 / 144
 3:13-15 / 133
 4:6 / 92
 4:7-8 / 38
 4:10 / 67
 4:14 / 66
 4:18 / 35

TIT

1:2 / 31
 2:7-10 / 101
 3:5 / 80
 3:7 / 31

FILIMON

1:24 / 36

EVREI

2:1-3 / 40
 2:3 / 65
 2:18 / 35
 3:6-19 / 41
 3:11 / 42
 4:1-16 / 42
 4:3 / 42
 4:4 / 42
 4:8-11 / 43
 4:14 / 43
 5:8-9 / 43
 5:12-14 / 81
 6:2 / 31
 6:4-8 / 43
 6:6 / 40
 6:4-6 / 57
 6:9-20 / 45
 6:19-20 / 31
 7:25 / 35
 9:12 / 31
 9:14 / 31
 10:26-31 / 46
 10:29 / 40
 10:32-39 / 48
 10:34 / 52

11 / 50
 11:13-16 / 48
 11:16 / 8
 11:32 / 11
 12:25-29 / 51
 13:5 / 52
 13:5-6 / 52
 13:7 / 52
 13:9-14 / 51
 13:17 / 52

IACOV

1:12-15 / 145
 1:21 / 107
 2:14-26 / 72
 2:19 / 60
 2:26 / 146
 4:4-10 / 146
 5:19-20 / 108

1 PETRU

1:5-9 / 147
 1:13 / 21, 147
 1:23 / 100
 2:2 / 101
 2:9 / 47
 4:13 / 38

2 PETRU

1:5-11 / 115
 2:7 / 11
 2:18-22 / 99
 3:9 / 36
 3:13 / 38
 3:16-17 / 148

1 IOAN

1:5-2:11 / 70
 1:7 / 80
 1:8 / 70
 1:8-10 / 74
 1:9-10 / 96
 2:1 / 70

ODATĂ ÎN CRISTOS, PE VECI ÎN CRISTOS

2:1-2 / 74, 80, 95
2:3-5 / 128
2:3-6 / 101
2:6 / 70, 128
2:8-9 / 74
2:10 / 128
2:12-14 / 81
2:13-14 / 120
2:15 / 67
2:15-17 / 71
2:17 / 101
2:18-19 / 40
2:18-28 / 55
2:24 / 129
2:27 / 22
2:27-28 / 129
2:28 / 120
2:29 / 72
2:29-3:9 / 72
3:2 / 38
3:4-9 / 72
3:6 / 128
3:7 / 74
3:8-9 / 101
3:9 / 128
3:10 / 74
3:11 / 101
3:14 / 101
3:24 / 86
4:4 / 120
5:1-2 / 101
5:4-5 / 119
5:5 / 116
5:12 / 9
5:14-15 /
5:16 / 56
5:18 / 72

IUDA

1:5-12 / 57
1:7 / 31
1:24 / 36

APOCALIPSA

2:5 / 87
2:7 / 120
2:10-11 / 116
2:11 / 120
2:17 / 120
2:26 / 120
3:1-2 / 111
3:5 / 120
3:8-12 / 117
3:12 / 120
3:21 / 120
10:5 / 86
12:10 / 17
12:11 / 121
13:8 / 120
14:13 / 32
17:12-13 / 120
17:14 / 121
19:14 / 111
19:19-21 / 121
20:14 / 120
20:15 / 120
21:2 / 121
21:7 / 120
21:7-8 / 121
21:27 / 120
22:17 / 16
22:18-19 /
22:19 / 120

2 IOAN

1:8 / 116